Gérard de Villiers

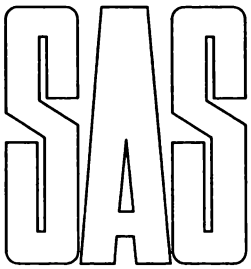

Picătura ucigașă

- REEDITARE -

ISBN:
973-597-157-7

Ediția a II-a – 2003
Ediția I apărută în 1992 cu titlul "Operațiunea APOCALIPS"

Malko Productions – Paris,
Opération Apocalypse
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2003
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Foto coperta 1: ***Ion Mihăică***

Gérard de Villiers

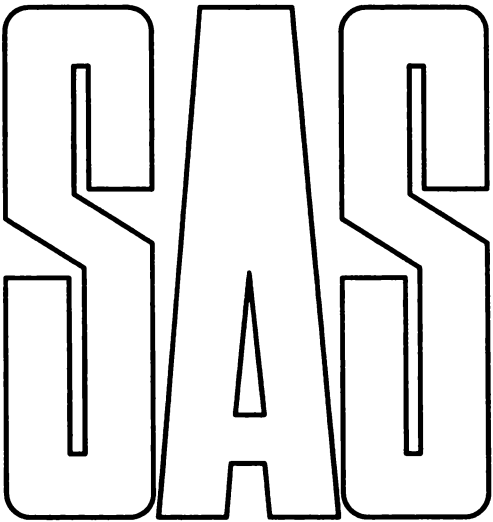

Picătura ucigașă

În românește de
Ana-Maria Stoica

Tineretului

2003

Capitolul I

Stanley Lovell, operatorul radio de permanență de la turnul de control din Tampa, Florida, picotea, sorbind cu un pai din paharul de Seven-Up pe care și-l luase de la automatul de băuturi. Era ora 3 și soarele se reflecta orbitor în geamuri. Un DC 9 aparținând Liniilor Aeriene Delta, tocmai decolase și în spațiul de parcare nu se mai afla nici un aparat. Tampa – situată la mijlocul distanței dintre Washington și Miami – nu este o escală prea importantă. Singura distracție. la turnul de control, era să dai bună ziua prin radio avioanelor ce treceau prin zonă fără să oprească.

Fixând cu o privire inexpresivă cerul albastru, operatorul se gândi că, în vreo zece minute, va putea pleca spre bungalowul său cu aer condiționat, situat la ieșirea estică a orașului. Maggie, prietena lui, nu muncea. Pesemne că-l aștepta deja. întinsă pe pat, îmbrăcată numai într-un combinezon, așa cum îi plăcea lui.

Stanley Lovell scoase un mic suspin de satisfacție: era grozav de bine să ai la dispoziție o asemenea păpușă după șase ore de muncă idioată! Se întinse spre geam să vadă dacă nu-i vine schimbul. Pe o vreme ca asta. nu era momentul să facă ore suplimentare. Tocmai deschidea gura să caște. când megafonul din fața lui începu să pârâie:

— Aici N-CATR. zborul 765 North-Eastern. punct de plecare Washington, destinație Kingston. Jamaica. următoarea escală Miami. Doi oameni înarmați ne ordonă să schimbăm ruta...

Stanley Lovell se uită interzis la megafon. De necrezut!...

Vocea reluă:

— Aici N-CATR. sunt pe verticala aeroportului Tampa. Florida. Schimb direcția sub amenințarea...

Vocea se opri brusc. Lovell privi o clipă megafonul mut, apoi se repezi la cartea de coduri radio. ca să găsească canalul lui North-Eastern. Apucă microfonul:

— Aici turnul de control al aeroportului Tampa. N-CATR, ce se întâmplă? Comunicați de urgență capul compas și altitudinea.

Nici un răspuns... Lovell lăsă microfonul și se aplecă spre geam, uitându-se la cer. Văzu imediat avionul DC 9. Era un punct mic, la vreo 15 000 de picioare, ce se îndepărta spre sud-est. Lovell rămase pe gânduri câteva secunde, gândindu-se că acolo sus, în fuselajul strălucitor de metal ușor, se juca o adevărată dramă. Și el era poate singurul om care știa acest lucru. Acest gând îl dezmetici. În cazuri de genul acesta, avea un consemn precis: să alerteze Garda Națională a Statului, care avea în permanență avioane pregătite de decolare. Fără îndoială însă că nici ei n-o să poată face mare lucru. din cauza pasagerilor.

Tremurând de enervare. Lovell ridică receptorul.

O voce seacă răspunse imediat:

— La telefon locotenentul Philipps, de la Garda Națională Aeriană a Floridei. Cu cine vreți să vorbiți?

— Cu un tip care să se miște repede, pentru numele lui Dumnezeu, i-o trânti Lovell. Tocmai s-a furat un avion, chiar sub nasul meu.

Povesti repede întâmplarea și dădu toate coordonatele aparatului deturnat. Îl auzea pe locotenent, care, febril, dădea instrucțiuni la un alt telefon. Apoi închise.

Cinci minute mai târziu, trei F 84 în culorile Floridei trecură în trombă pe deasupra aeroportului. Garda Națională pornise. Cu atît mai rău pentru Maggie! Lovell se hotărî să rămână să afle sfârșitul acestei povești. Pesemne că era iarăși vreun nebun de cubanez care fura un avion pentru Castro. Lovell era de dreapta și regreta enorm faptul că în 1964 nu fusese ales Goldwater: i-ar fi măturat el pe nenorociții ăștia de castriști!

Trecu pe canalul rezervat controlului național al orașului Miami. Nimeri la fix:

— ...Cerem tuturor aparatelor ce se găsesc în triunghiul Miami, Kingston, Tampa, să semnaleze imediat prezența avionului N-CATR. DC 9. aparținând liniilor North-Eastern, ce se îndreaptă spre Kingston. Se presupune că acest aparat a fost deviat de la traseu, sub amenințare, de către niște elemente necunoscute. Echipajul nu mai răspunde semnalelor radio. Ultimul mesaj a fost recepționat de turnul de control din Tampa.

Ce întâmplare! Lovell se simți deodată plin de importanță. Învârti butonul stației radio. căutând alte posturi. Prinse imediat o conversație:

— Blue-leader, treci imediat pe cap 118. Radarul din Key Largo ne-a reperat taxiul.

— De acord, Beacon I. Trec pe cap 118, altitudine 25 000 de picioare. Raportăm de îndată ce intrăm în contact vizual.

Era o conversație între piloții avioanelor de vânătoare și un port-avion din Marea Caraibilor. Vânătoarea începuse. Avionul DC 9 avea un avans considerabil și zbura cu viteză mare. Lovell învârti din nou butonul și prinse niște frânturi de conversație. Armata. Toate aparatele din zonă erau în stare de alertă și se aflau acum în urmărirea avionului DC 9. deoarece Cuba nu era departe – 150 de mile – și era mai mult ca sigur că acolo aveau de gând piratii să aterizeze cu avionul furat. Pesemne că baza forțelor aeriene de la Fort Lauderdale lansase deja Vindicatoarele. care zburau cu 2400 la oră.

În spatele lui Lovell se deschise ușa: îi venise schimbul.

— Ei. ce faci? Ai adormit? glumi acesta.

Lovell deveni serios.

— Nu. Încerc să prind niște secături de piraţi cubanezi care au furat un avion.

Îi povesti întâmplarea. Fără să-și dea seama, continua să privească cerul, întrebându-se ce se întâmpla acolo sus, în avionul căzut în mâinile piraților...

Zborul numărul 765 al liniilor aeriene North-Eastern decolase de la Washington la ora stabilită. Aparatul era trei sferturi plin. O mulțime de turiști cu destinația Jamaica. oameni de afaceri americani și mulți oameni cu pielea tuciurie, îndreptându-se către una din sutele de insule din Marea Caraibilor. O stewardesă posacă împărtise bomboane și anunțase că zborul până la Miami va dura două ore și că urma să se servească masa în avion. Vremea era minunată și. la decolare, toți pasagerii își lipiseră fețele de hublouri, ca să admire Capitoliul și meandrele argintii ale Potomacului.

Apoi. zgomotul celor trei motoare turboreactoare înecase conversația. Un steward trecu printre scaune. oferind pasagerilor cocktailuri și aperitive.

La clasa întâi. în partea din față a avionului. nu erau decât patru pasageri: o pereche de tineri – care nici măcar nu se

uitaseră în direcția Potomacului, fiind mult prea ocupați să se sărute –, un pastor bătrân și un bărbat la vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum subțire de culoare maro, cu părul tuns scurt, având pe scaunul gol de lângă el o servietă mare și grea. Citea "Reader's Digest", în timp ce-și sorbea tacticos whiskyul. De data asta i se încredințase o misiune ușoară. Aproape c-ar fi putut să se considere în vacanță. Să meargă la Kingston, în Jamaica, să se întâlnească cu un grup de colegi englezi – niște oameni care știau să bea – și să se întoarcă la Washington cu o notă de cheltuieli piperată bine. După o chestie ca asta, să-ți tot vină să te reînrolezi în armată!

Cu un suspin de relaxare, tânărul maior Lance apăsă butonul ce comanda înclinarea scaunului. Nici măcar nu-i băgă în seamă pe cei doi bărbați care trecură prin fața lui și deschiseră ușa de acces în cabina echipajului.

Prima împușcătură îl surprinse până-ntr-atât încât nu recunoscu zgomotul. Dar. la a doua. subconștientul său reacționă. Sări în picioare, răsturnându-și paharul de whisky și-și băgă mâna sub haină, încercând să-și scoată pistolul.

— Nu mișcă nimeni!

Era o voce colțuroasă, cu un accent spaniol absolut îngrozitor. Dar intonația era clară. Lance se prăbuși la loc și se întoarse pe jumătate în scaun. Țeava unei mitraliere Thomson îl fixa de la mai puțin de un metru distanță. Arma se afla în mâinile unui individ înalt, prost bărbierit, îmbrăcat într-o cămașă de o culoare nedefinită și niște pantaloni albaștri. Ceilalți trei pasageri, morți de frică, se ghemuiseră în fotoliile lor. Omul cu mitraliera repetă:

— Nu mișcă nimeni! Nu vă speriați. Pasagerilor nu li se va face nici un rău. Vom ajunge în câteva minute în Cuba. După care veți fi eliberați. Rămâneți la locurile voastre.

Descrise o mișcare circulară cu țeava armei. pentru a-și întări spusele. apoi se dădu înapoi încet și întredeschise ușa ce ducea la clasa turist. Lance zări o altă siluetă, ce stătea în picioare pe culoar. Un cubanez, care ținea la respect pasagerii. Aceștia aveau însă grijă să nu facă nici cea mai mică mișcare. Nu prea găsești eroi în excursiile organizate.

Ușa cabinei echipajului se deschise cu violență. Pilotul secund fu împins în față. O pată mare de sânge i se întindea văzând cu ochii pe cămașă. Se clătina. palid la față. Un bărbat

îl ținea strâns de braț. Mic și musculos, cu fața ciupită de vărsat de vânt și cu un revolver enorm în mână. Bărbatul se adresă cu răutate asistenței:

— Iată ce se întâmplă când ni se opune rezistență.

Ăsta vorbea bine engleza.

Pilotul secund se prăbuși pe scaunul de lânga Lance. Murmura cuvinte fără noimă:

— Sunt nebuni... E un asasinat... Piraterie.... Comandantul, comandantul... Mi-e rău... Atenție...

Lance îi sprijini capul de brațul scaunului și îi băgă batista între cămașă și piele, încercând să oprească sângele. Ar fi trebuit să existe o trusă de prim ajutor la bord. Îl privi pe cubanezul cel scund drept în ochi și zise:

— Bărbatul acesta este rănit. Trebuie îngrijit sau își va pierde tot sîngele.

— Nu vă mișcați. îi răspunse celălalt. Nu trebuia să facă pe deșteptul. Acum n-are decât să crape!

Îl privi cu răutate pe Lance și adăugă:

— Dealtfel, ați face bine să nu vă evidențiați prea mult. Nu cumva sunteți maiorul Lance?

Lance nu răspunse. Cum de-i știa individul acesta numele? Deodată, se gândi la conținutul servietei sale. Nu din întâmplare fusese atacat acest avion: nu era un simplu hold-up aerian. Pe el îl vroiau!

Nu-i rămânea prea mult timp să acționeze. O transpirație rece îi udă cămașa în momentul în care se gândi ce s-ar putea întâmpla dacă conținutul servietei ar ajunge în mâinile adepților lui Castro. Ce idioți și generalii ăștia, să-l trimită cu un avion civil. în loc să utilizeze un aparat al M.A.T.[1]-ului. O eroare pe care risca s-o plătească acum cu viața.

Individul cu mitraliera dispăruse la clasa turistică. Omulețul. în picioare în spatele lui Lance. supraveghea pasagerii de la clasa întâi. sprijinit de ușa de comunicație. Pesemne că mai era unul în cabina echipajului, care-l ținea la respect pe pilot. Avionul continua să zboare normal. Maiorul Lance își lipi fața de hublou, sperând să zărească avioanele americane – trei sau patru avioane de vânătoare bune, care ar fi putut forța jet-ul să aterizeze.

---

1 Military Air Transport (n.a.)

Dar cerul era pustiu. Jos, în depărtare, se zărea Marea Caraibilor, calmă și nemișcată.

În acel moment, Lance înțelese că nu putea conta decât pe el însuși. Ceea ce avea în servietă nu trebuia sub nici o formă să cadă în mâinile cubanezilor.

Din locul unde se afla, gardianul său nu putea să-i observe mișcările mâinilor. Încet, își scoase revolverul din toc și-l puse pe genunchi. Apoi, cu multă precauție, îl armă.

Planul lui era simplu: să-l împuște prin surprindere pe individul care-l păzea și să se repeadă până la cabină. Profitând de efectul surprizei, ar fi putut poate să-l dezarmeze pe cel care supraveghea echipajul. S-ar fi încuiat apoi în cabină, iar cei din spate nu l-ar fi putut împiedica pe pilot să facă cale întoarsă.

Se răsuci pe jumătate în scaun și ridică brațul. Cu privirea în gol, gardianul nu bănuia nimic. Maiorul Lance apăsă pe trăgaciul revolverului său de 45 și sări.

Glonțul îl lovi pe individ drept în piept și șocul loviturii îl proiectă în perete. Cu un rictus de uimire pe buze, scăpă pistolul, care căzu pe jos, și alunecă la rândul său la pământ.

Maiorul Lance pusese deja mâna pe clanță. Apăsă, dar nu se deschise: era încuiată din interior! Ezită o clipă înainte să tragă în broască. Îi era frică să nu-l rănească pe pilot. În timp ce stătea așa, nehotărât, avionul se aplecă brusc spre stânga. Imaginea cerului basculă în hublouri, iar Lance, dezechilibrat, căzu și scăpă arma. Probabil că pilotul auzise detunătura și încerca, în felul său, să-i vină în ajutor.

Avionul mai avu o mișcare bizară: se redresă brusc și se înclină spre dreapta. Se auzeau țipete îngrozite din compartimentul clasei turist: pasagerii se speriaseră de-a binelea. În patru labe, Lance își căuta pistolul. În clipa aceea, intră în cabină bărbatul cu mitraliera. Zări imediat corpul neînsuflețit al complicelui său și înțelese pe loc situația. În momentul în care Lance punea mâna pe mânerul pistolului, individul trase o rafală care-l izbi pe ofițer drept în piept.

Maiorul Lance simți o arsură îngrozitoare. totul în jurul său deveni negru și se prăbuși în față, blocând ușa cu corpul.

În cabină, pilotul auzi detunăturile și strînse furios din pumni.

—Ticăloșilor, scrâșni el. Dar n-o să vă folosească la nimic

toate manevrele astea murdare! Pentru această lovitură o să ajungeți cu toții în camera de gazare și o să vin să vă văd cum crăpați!

Bărbatul din spatele lui, un tip înalt, cu tenul închis la culoare, îmbrăcat într-un costum alburiu, pătat de transpirație, îl lovi în cap cu țeava pistolului.

— Gura! Altfel, tu te vei duce acolo – și încă foarte repede. Împreună cu toți cei din spate.

— Și voi împreună cu noi, îi replică pilotul.

— Nouă nu ne pasă. Mai devreme sau mai târziu, asta este, și, de vreme ce nu plecăm singuri...

Pilotul simți că celălalt era în stare de orice. Când auzise detunătura, basculase avionul, sperând să-și dezechilibreze adversarul. Dar acesta se așteptase la așa ceva. Agățat de spătarul scaunului, nu scăpase pistolul.

— Nu face pe nebunul, șuieră el, sau ești mort. O să mergem cu toții jos.

Din intonația vocii sale, pilotul își dădu seama că este gata să tragă. Redresă încet avionul. În căști, auzea cum se transmite fără încetare. Toate stațiile radio de pe o rază de cinci sute de mile încercau să-l contacteze. Cel puțin avusese timp să dea alarma. Lucru care îl va costa poate chiar viața pe prietenul său, pilotul secund.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă el pe pirat, cu vocea înecată de furie.

— Să închizi dracu' gura și să zbori mai departe spre Cuba. Dacă încerci să aterizezi în altă parte, ești mort – și toți ceilalți împreună cu tine.

Resemnat, comandantul nu răspunse. Numai un miracol mai putea să-i împiedice pe pirați să-și ducă planul la bun sfîrșit. În zece minute, se vor afla deasupra Havanei.

Stanley Lovell nu se dusese să mănânce. Aplecat deasupra stației radio, încerca să capteze toate mesajele privitoare la DC 9-le atacat. Lovell era un maniac al radioului. Își meșterise aparatul în așa fel încât putea să intercepteze tot felul de frecvențe militare, pe care, în mod normal nu le-ar fi putut prinde. Câteodată era distractiv să asculți. Eterul era împânzit de comunicații. Tocmai prinsese una nouă, foarte clară, un dialog ciudat, pe care, la început nu-l înțelesese!

— Domnule general, spuse o voce, suntem în contact cu Tangle-Able I. Puteți vorbi cu ei pe canalul 7.

— Aici Tangle-Able I, se auzi o voce tânără și puternică peste bruiajul de paraziți. Vă aud perfect.

— Tangle-Able I, vă vorbește generalul Sidney, de la Statul Major din Washington. Toate mijloacele de a ajunge avionul DC-9, pe care au pus mâna acele persoane necunoscute și care zboară în momentul de față spre Cuba, au eșuat. Treceți pe post-combustie, prindeți-l și atacați-l.

Se făcu liniște timp de câteva secunde, după care, vocea cea tânără – tot așa de clară – reluă:

— Am înțeles. Treceți pe post-combustie, prindeți și atacați DC 9-le.

În receptor nu se mai auzirăă decât niște pârâituri. Stanley Lovell privea difuzorul de parcă ar fi fost vrăjit. Dădea din cap. fără să poată articula un cuvânt.

— Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! reuși el să spună în cele din urmă.

Îl apucase o greață îngrozitoare. Nu era posibil: tocmai auzise un ofițer american ordonând unor piloți americani, de pe avioane de vânătoare americane, să doboare un aparat civil american, plin ochi cu pasageri!

Nu era pentru prima oară că nenorociții de cubanezi încercau să pună mâna pe un avion. În cel mai rău caz. l-ar fi recuperat ulterior din Cuba, iar pasagerii s-ar fi ales cu o sperietură zdravănă și cu o întoarcere agitată.

Ofițerul care dăduse acest ordin pesemne că era complet nebun. Trebuia făcut ceva. Lovell ridică receptorul telefonului și spuse cu o voce fermă:

— Dați-mi Washingtonul – Cartierul General al Forțelor Aeriene. Urgent.

Primul avion din formația celor șase «A 11» efectuă un viraj lung. Zburau la aproape 90 000 de picioare deasupra Mării Caraibilor. Erau foarte puțini oameni în lume care știau că aceste avioane de vânătoare capabile să zboare cu 2 700 la oră intraseră deja în exploatare. În ziua aceea, în timp ce îndeplineau o misiune de supraveghere, recepționaseră mesajul generalului Sidney. Reperaseră imediat DC 9-le pe ecranele radarelor, dar nu interveniseră.

Se auzi vocea căpitanului ce comanda escadrila în receptoarele TBS ale celorlalte «A 11», pe o frecvență specială, pe care numai cele șase aparate din formație o puteau recepționa.

— Nu știu ce dracu' învârt javrele alea împuțite din Washington, dar presupun că ați auzit cu toții ordinul, spuse căpitanul. Trebuie să prindem și să doborâm acest DC 9.

— Ce-i cu povestea asta? întrebă pilotul unuia dintre avioanele de vânătoare. Este un avion civil, plin cu pasageri – de-ai noștri! Vom comite o crimă. Chiar dacă DC 9-le este sub controlul cubanezilor...

— Știți cine este generalul Sidney, reluă căpitanul cu o voce suavă: șeful secției de spionaj a Forțelor Aeriene. Adică primește ordinele direct de la Președinte. Chiar dacă ni se pare cumplit, nu avem dreptul să discutăm ordinul. Trebuie să fie vreo rațiune secretă și imperioasă.

— Și dacă Președintele a înnebunit? sugeră unul dintre piloți.

— Gata, terminați cu pălăvrăgeala! le-o tăie scurt șeful escadrilei. Motoarele în plin și treceți pe post-combustie.

Căpitanul începu numărătoarea inversă de la cinci la unu, după care anunță calm: "Top". Șase degete acționară șase manete. Printr-o sută de canale, carburantul fu împins în reactoare. Avioanele tremurară sub accelerarea brutală: începea vânătoarea.

Dintr-un buncăr înfundat sub pământ în vecinătatea Washingtonului, generalul Sidney urmărea vânătoarea pe un ecran radar mare, unde aparatele apăreau ca niște pete mici și verzi în mișcare. DC 9-le era departe, în față, aproape de linia roșie ce materializa spațiul aerian cubanez. Cele șase puncte verzi înaintau mult mai repede ca el, dar erau încă foarte departe.

Generalul oftă. Nici el nu știa de ce trebuia doborât cu orice preț acest DC 9 nevinovat, plin de civili. În cursul carierei sale, avusese deja multe misiuni bizare de îndeplinit, avioane neidentificate de doborât, dar niciodată o chestie ca asta.

Micile puncte verzi se apropiau de DC 9. Deodată, din avioanele de vânătoare se desprinseră niște puncte minuscule: dăduseră drumul proiectilelor teleghidate aer-aer asupra avionului – probabil că nu mai aveau carburant.

Sidney urmărea cu anxietate traiectoriile. Echipajul lui DC 9 nici măcar nu-şi închipuia că moartea era pe drum.

Dar soarta decise altfel: una câte una, traiectoriile proiectilelor se înclinară cu grație spre mare și dispărură de pe ecranul radar. DC 9-le nu mai putea fi atins. Deja cele șase «A11» făceau cale întoarsă. Misiunea lor eșuase, iar DC 9-le trecu linia roșie ce materializa spațiul aerian cubanez. Deși nu voia să recunoască, generalul Sidney se simți ușurat. Pasagerii nevinovați ai avionului urmărit erau salvați. Poate că nu era un lucru bun că aparatul nu fusese doborât, dar el era fericit. Ridică imediat receptorul telefonului:

— Dați-mi Casa Albă, spuse el.

Vocea secretarului Președintelui răsună la celălat capăt al firului:

— Ați doborât DC 9-le ăla?

— Nu, domnule. Avioanele de vânătoare au intervenit prea târziu, cu toate că au fost lansate toate proiectilele.

— E cam supărător. Chiar foarte supărător, răspunse secretarul. Președintele dăduse ordin absolut ca aparatul să fie anihilat. Dacă aterizează în Cuba, ne aflăm într-o situație tragică. Nu se mai poate face nimic?

— Nu , domnule secretar.

— Bine. Îi voi raporta Președintelui. Păstrați secret absolut asupra acestei povești. Voi preveni F.B.I.-ul, ca să pareze eventualele scăpări. O stație radio a captat S.O.S.-ul avionului. Trebuie neapărat să aflu ce-au zis.

Tăcu o clipă, apoi concluzionă:

— Suntem în rahat pînă la gît.

A doua zi, la zece minute după ce Stanley Lovell intrase din nou de serviciu, un bărbat intră în turnul de control. Avea aerul unui reprezentant comercial – mapă groasă de documente. costum gri, pălărie asortată. Dar nu avea ochii unui comis-voiajor.

— Sunt Jim Conan, de la F.B.I., îi spuse el lui Lovell băgându-i rapid sub nas o legitimație. Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule.

Lovell încercă să nu arate cât era de intimidat. Era pentru prima oară că avea de-a face cu F.B.I.-ul.

— Povestiți-mi tot ce știți în legătură cu avionul deturnat, îi ordonă polițistul.

În timp ce Lovell vorbea, celălalt nu luă decât cîteva notițe, mulțumindu-se să asculte cu multă atenție. Nu avu nici cea mai mică tresărire cînd operatorul radio îi vorbi despre mesajele ce ordonaseră doborârea avionului. În ajun, la telefon, o persoană din Cartierul General al Forțelor Aeriene îi promisese că-i va trimite pe cineva. Când Lovell își termină povestirea, Jim Conan îl întrebă:

— Nu aveți nici o idee din ce cauză s-a încercat să se fure acest avion?

Lovell făcu ochii mari:

— Nu, bine-nțeles că nu. Puteți cumva să-mi spuneți dumneavoastră?

— Nu sunt autorizat să vă răspund.

Tonul nu admitea nici o replică. Polițistul continuă:

— Domnule Lovell, trebuie să vă amintesc că nu aveți voie să spuneți nimic în legătură cu această poveste. Nu vă este permis să vorbiți cu nimeni, nici chiar cu soția sau cu prietena dumneavoastră. Orice indiscreție vă poate cauza necazuri foarte mari. Ați putea fi judecat de Marele Juriu, sub acuzația de spionaj.

— Dar...

— Nu vă pot spune mai multe. Informațiile pe care le dețineți privesc direct securitatea Statelor Unite ale Americii. În alte țări, v-ar trimite pur și simplu într-un lagăr – pentru a fi siguri. Aveți noroc că trăiți aici...

Polițistul se ridică și-și luă servieta. Strângându-i mâna lui Lovell, adăugă:

— Dacă aveți vreo informație nouă în legătură cu această afacere, contactați imediat cel mai apropiat birou al F.B.I.-ului și nu vorbiți cu nimeni altcineva. Neapărat. La revedere.

Lovell rămase tăcut mult timp după ce polițistul plecase. Ar fi dat orice să poată afla de ce persoane atât de importante se interesau de o întâmplare în aparență atât de banală.

Capitolul II

Șobolanul ieși din crăpătura unui zid și țâșni chiar printre picioarele lui Serge Lentz. Acesta făcu un salt înapoi și vru să-l omoare cu o lovitură de băț. În clipa aceea observă spuma ce se prelingea din botul rozătorului.

Animalul se mai târî câțiva metri prin praf. după care se prăbuși pe-o parte. Labele i se mișcau încet, spasmodic. iar burta îi era umflată, gata parcă să pleznească. Avu o scurtă convulsie, după care rămase nemișcat. Înfrângându-și dezgustul, Serge Lentz se apropie și se aplecă asupra micuțului cadavru. Începuse deja să miroasă.

Era același miros care plutea peste tot satul. Nu era mirosul obișnuit de tortillas arse și de porumb copt în jar, ci un miros acru și în același timp dulceag, înecăcios. Mirosul morții.

Serge Lentz înaintă printre case. Nu văzuse încă nici o ființă vie. Doar la intrarea în cătun, corpul umflat și diform al unui bătrân întins de-a latul unui șanț, înconjurat de muște și acoperit de un fel de mucegai roșiatic, pe care Lentz îl remarcase deja pe cactușii uriași care creșteau printre casele din sat.

Strigă:

— *Ola!*

Nu-i răspunse nimeni. Totuși. era imposibil să nu fie măcar femei și copii – chiar dacă bărbații erau la câmp. Doar dacă...

Își șterse sudoarea de pe frunte. După căldura uscată din Mexico-City. umezeala sufocantă a climatului tropical îl apăsa ca o mantie de plumb. Se afla la mai mult de o mie de kilometri de capitală și s-ar fi putut crede pe altă planetă.

Ca să ajungă în acest sat pierdut undeva la capătul lumii, condusese zi și noapte timp de douăzeci și patru de ore. Mai

întâi pe autostrada Mexico-Guadalajara, apoi pe un drumeag de pământ, desfundat și plin de gropi, până la răscrucea din care se desprindea cărarea ce ducea spre cătunul Las Piedras. Aceasta era aproape impracticabilă șase luni pe an, în timpul sezonului ploios. La intrare, un panou spălăcit anunța: *"Atenție! Acest drum nu este patrulat în mod regulat"*.

Cu alte cuvinte, dacă rămâneți cumva în pană, nu contați decât pe voi înșivă.

Las Piedras se afla la capătul cărării, la aproape o sută douăzeci de kilometri. Lui Lentz îi trebuiseră aproximativ cinci ore ca să-i parcurgă. Probabil că era prima oară când un automobil o apuca pe acest drum. O dată pe an, funcționarul însărcinat cu strângerea impozitelor se hazarda s-o ia pe-acolo, cățărat pe spatele unui catâr. Pesemne că nici măcar el nu reușea să scoată prea mulți pesos de la acest cătun ce număra o sută de suflete, pierdut în plină junglă, la câțiva kilometri de Pacific.

Locuitorii trăiau într-o economie închisă, cu porumbul, manioc și păsările lor. O dată la două-trei luni, unii dintre ei se duceau la Los Mochis – aflat la două sute de kilometri – să schimbe ouă și porci pe sare, medicamente, îmbrăcăminte și chibrituri. Călătoria dura cincisprezece zile. Ziare nu aduceau, deoarece nimeni în Las Piedras nu știa să citească. Poșta și telefonul le erau, bine-nțeles, necunoscute. Cine ar fi putut să le scrie? Cu câțiva ani în urmă, doi tineri plecaseră de acolo la Guadalajara, dar de atunci nimeni nu mai auzise nimic despre ei.

Singurul contact cu exteriorul era aparatul de radio al șefului satului, cumpărat într-o zi de nebunie, și de care se folosea foarte rar.

Era cu adevărat capătul lumii...

Lentz înjură în sinea lui. Și când se gândea că ajunsese acolo din cauza unei conversații avute la beție! Prietenul său, Chamalo, îi vorbise într-un mod atât de ciudat despre Las Piedras – după ce golise trei sticle de tequila – încât Lentz se hotărâse să vină să vadă cu ochii lui, ca să fie măcar cu inima împăcată. Într-o meserie ca a lui nu trebuia să ai încredere în coincidențe.

În mod normal, cătunul acesta pierdut n-ar fi trebuit să ascundă nici un mister. Casele, construite din piatră de râu străbătută de vinișoare albe, erau la fel ca în mii de alte sate

mexicane. Jungla era tot atât de verde și de luxuriantă ca și în alte părți. Mai puțin, totuși, pe o fâșie îngustă de vegetație, chiar la intrarea în cătun. Acolo, frunzele erau acoperite de un mucegai ciudat, de un roșu aprins.

Iar acum, strada aceea pustie și casele acelea tăcute...

Serge Lentz împinse poarta unei ferme și intră. Mirosul era de-a dreptul îngrozitor. În jurul mlaștinii secate erau împrăștiate cadavre de găini, de rațe, chiar și un porc.

Mai încolo, în fața casei, zăcea un corp negru, în jurul căruia bâzâiau muștele. Era o pisică, care venise să moară acolo. Toate cadavrele erau acoperite de același strat ciudat de un roșu aprins.

De data asta. Lentz nu mai strigă. Sări peste hoitul pisicii. împinse ușa și intră.

Orbit încă de lumina puternică a soarelui. la început nu văzu nimic. Dar mirosul îngrozitor îi produse pe loc greață. Se duse la fereastră și împinse storurile de lemn, lăsând să intre un val de lumină. Priveliștea ce i se oferea privirii îl făcu să se retragă îngrozit: pe jos se aflau trei cadavre. Două femei și un bărbat, îmbrăcați în alb, ca toți țăranii mexicani. Fețele și mâinile lor nu mai erau decât o masă roșiatică, oribilă.

Serge Lentz ieși clătinîndu-se. Îi trebuiră vreo zece minute ca să-și revină, sprijinit de un zid de piatră de râu. Se întoarse în mașină, luă din valiză o butelcă de whisky și înghiți dintr-o sorbitură jumătate din conținut. Alcoolul îi arse gâtlejul. Îi dădură și lacrimile, dar se simți mai bine. Dacă ar fi fost după el, ar fi sărit la volan și-ar fi plecat în cea mai mare viteză. Dar avea o misiune de îndeplinit.

Își continuă drumul și intră în altă casă. Vizită astfel vreo douăsprezece. În aproape tot satul, spectacolul era același: cadavre umflate. De asemenea. toate animalele erau moarte. Satul devenise o grămadă imensă de cadavre.

Toată scena aceasta părea ireală. Nu se auzea nici un zgomot și soarele dogorea îngrozitor.

Datorită izolării în care se găsea Las Piedras, autoritățile nu vor descoperi această adevărată groapă comună decât după câteva luni. Mexicul este atât de mare! Chiar și în plin secol XX, civilizația nu pătrunsese peste tot. La Los Mochis, cel mai apropiat oraș. majoritatea locuitorilor habar n-aveau că Las Piedras exista.

Ce se întâmplase? Serge Lentz nu era nici medic, nici biolog, dar această epidemie brutală i se părea extrem de ciudată. Este adevărat că în țara aceasta, cu căldura asta infernală, totul merge extraordinar de repede. Dar chiar așa? Și ce era această boală necunoscută care părea că atacă atât plantele cât și ființele omenești?

În orice caz, lovitura trebuie să fi fost fulgerătoare, pentru că nimeni nu avusese timp să dea alarma... Și, bine-nțeles, cel mai apropiat medic era la zece ore de mers cu catârul. Dar ar fi putut oricum să se ducă să-l caute.

Serge Lentz reveni la mașina acoperită de praf. Nici o epidemie naturală nu putea lovi atât de brutal și nu s-ar fi limitat la împrejurimile unui cătun. Deodată se gândi la o explicație. Poate că satul se alimenta cu apă de la o baltă care fusese otrăvită.

Iată de unde putea veni nenorocirea. Mai mult ca sigur că avea legătură cu apa, indispensabilă oricărei forme de viață.

Se întoarse în centrul cătunului. De acolo, zări o mică adâncitură. Pesemne că acolo se găsea apa.

Într-adevăr, găsi imediat un firicel de apă limpede, ce șerpuia printre ierburi și pietre, la vreo sută de metri de mijlocul satului. Pe mal, într-o parte, se întindea un teren plat, care servise pesemne pentru spălat.

Totul era pustiu.

Deodată, ceva sări în fața lui Serge Lentz. Acesta se trase brusc înapoi, cuprins de o silă inexprimabilă.

Nu era decât o pasăre. Dar ce pasăre! După ciocul enorm și curbat, Lentz recunoscu un tucan – un fel de papagal. care, în mod normal, este împodobit cu toate culorile curcubeului. Dar ăsta era roșu tot și nu mai avea decât niște cioturi de aripi. Incapabil să mai zboare. se târa pe picioarele lui lungi, fixându-l pe Lentz cu o privire lipsită de expresie. Arăta de parcă fusese înmuiat într-o baie de acid. Mai făcu vreo doi-trei pași și căzu pe-o parte. Ciocul i se deschidea și i se închidea convulsiv. Apoi muri sub ochii lui Serge Lentz, scuipând o spumă roșiatică.

Acesta nu îndrăzni să-l ridice. Își trecu limba peste buzele uscate. Murea de sete, dar acum apa acestui pârâu îl îngrozea de-a dreptul.

Dintr-un motiv pe care nimeni nu-l cunoștea. pârâul acesta limpede purta cu sine moartea. Și cum se vărsa în Pacific

douăzeci de kilometri mai încolo, nu putuse contamina nici un alt sat. În amonte, trecuse prin vreo douăsprezece sate, unde nu se întâmplase nimic.

Dar de ce oare moartea lovise tocmai acest cătun izolat din vestul Mexicului, în care o sută de țărani săraci trăiau ca acum două sute de ani?

Serge Lentz se întoarse în piața din mijlocul satului. Va lua cât mai multe eșantioane posibil și va preveni autoritățile sanitare ale statului. Acești nenorociți trebuiau neapărat îngropați. Dacă nu ar fi fost atât de cald, ar fi început și singur! Apoi își va preveni șefii. De data asta, era sigur că pusese mâna pe marea afacere a vieții sale.

Reveni la mașină, se întinse pe iarbă la umbră. își aprinse o țigară și trase cu voluptate în piept primul fum. Mirosul acesta îi era cunoscut și îl liniștea.

Cu ochii la cerul albastru. se gândi preț de câteva minute. Știa foarte bine că dacă el. Serge Lentz. era acolo. era pentru că se petrecea ceva dubios. Primise un telefon de la Washington:

"Anchetează orice epidemie animală sau umană survenită recent în orice punct al Mexicului."

Nu i se spusese de ce. De altfel, niciodată nu i se spunea de ce era pus să facă lucruri ciudate. Acum însă, se grăbea să părăsească acest sat blestemat. Dădu să se ridice, dar chiar în acel moment auzi o voce omenească.

Tăcerea era atât de adâncă, încât orice sunet părea că vine de foarte aproape. În realitate, vocea venea din mijlocul satului. Deschise gura să strige. când deodată un alt zgomot îl făcu să se oprească: cineva râdea în hohote. Era un râs gros, de bărbat voinic, în plină putere.

Râsul acesta îi îngheță sângele-n vine. Cine ar fi putut să râdă în fața acestor mormane de cadavre și a acestei dezolări?

O voce strigă ceva în spaniolă. Cu precauție. Lentz înconjură mașina și se refugie la marginea pădurii ce se înălța de-o parte și de alta a drumului. Oamenii aceștia ce râdeau îi inspirau instinctiv teamă.

Înaintând puțin, reuși să-i vadă printre frunze. Erau cinci bărbați, îmbrăcați în alb și purtând pălării de pai. Patru erau înarmați cu puști și purtau cartușierele în stil mexican. în diagonală pe piept. De centuri erau atârnate niște cuțite lungi.

Omul care râdea era al cincilea și de departe părea enorm. Avea vreo doi metri, era îmbrăcat la fel ca ceilalți. dar nu avea pușcă, ci numai un pistol băgat într-un toc.

Încă mai râdea, arătând ceva. Băgă mână în buzunar. căutându-și batista, după care își scoase pălăria. Avea capul complet ras.

Lentz se blestemă în sinea lui că nu se gândise să-și ia o armă. Forța lui fizică era limitată. Era doar un orășean. Și la un metru șaptezeci și cinci ai lui, avea doar șaizeci și cinci de kilograme. N-arăta deloc a atlet! Așa că era mai bine ca oamenii aceștia să nu-l vadă. Dacă ar fi putut să pună mașina în mișcare și să fugă, înainte ca necunoscuții să-l poată zări. și-ar fi încercat norocul, dar. din păcate, ei aveau puști și drumul era neted ca-n palmă. neoferind nici un ascunziș.

Și apoi. ce făceau ăștia acolo? Veniseră pe jos prin junglă. de vreme ce nu aveau mașină. Deci nu puteau veni de departe. Și nu păreau câtuși de puțin surprinși de exterminarea satului...

Pe Lentz îl trecură fiori reci. Deci "ei" știau de ce Las Piedras nu mai exista!

Indivizii nu-i reperaseră încă mașina, ascunsă în umbra unui arbore enorm de papaia. Dar. dacă urmau să vină în direcția aceea, era imposibil să n-o zărească.

Urmând liziera pădurii, Lentz se apropie de mijlocul satului. În felul acesta, se îndepărta de mașină și se apropia de necunoscuți. Spera ca astfel să afle câte ceva.

Când ajunse în piață, cei cinci bărbați erau tot acolo. Patru dintre ei vizitau casele, adunând tot felul de obiecte: cel solid se așezase pe o piatră. la umbră. Era cu spatele la Lentz. Lângă el era un sac de iută. plin. Lentz văzu cum unul din oameni aruncă în sac un obiect auriu: furau.

Exclamațiile lor amuzate sau cinice răsunau în piața pustie. Își băteau joc de cadavre. vorbind într-o spaniolă proastă. Unul din ei găsise un radio cu tranzistori și îi striga pe ceilalți. ca să le arate descoperirea. La un moment dat. cel solid se supără:

— Gata. gata, v-ați jucat destul! țipă el. Nu mai avem nimic de făcut aici. N-are rost să riscăm în mod inutil. Tipii de la Poliția Federală o să ajungă mai devreme sau mai târziu și în satul ăsta.

Se ridică și se îndreptă cu pași grei spre intrarea în sat. în partea în care se afla mașina lui Lentz. Ceilalți patru îl ajunseră

din urmă alergând. Lentz îi privi cum înaintau spre mașină. Dacă vor trece prin fața ei fără s-o vadă, va încerca să-i urmărească. Dacă nu...

Individul cel solid văzu parbrizul ce strălucea în soare și se opri ca trăznit. Fără să scoată un cuvânt, ceilalți patru își scoaseră puștile de pe umăr. Lentz observă că erau carabine automate moderne, de fabricație americană.

Desfășurați în evantai, cei cinci bărbați înaintau spre mașină. Nu mai cântau și nu mai vorbeau. Tipul cel solid, cu pistolul în mână, deschise brusc portiera. Când își dădură seama că mașina era goală, lăsară armele-n jos. Lentz nu putea auzi ce vorbesc. Ascuns în spatele copacilor, supraveghea drumul. Ar fi dat orice să fi avut măcar un pistol.

Un strigăt îl făcu să tresară:

— *Ola! A dónde está usted?*

Cel solid îl striga în spaniolă, cu mâinile făcute căuș la gură. pentru a amplifica sunetul. Îl luaseră poate drept un funcționar venit pe-acolo în interes de serviciu. Prudent, nu răspunse.

Insistent, cel solid mai strigă o dată.

Așezat pe vine, Lentz nu se mișcă. Trebuia să aștepte întâi până plecau, să-și ia mașina, iar apoi să dispară cât mai repede de acolo.

Lentz îngheță. Indivizii se îndreptau spre el, scormonind cu privirea fiecare tufă de verdeață. Nu-și făcea iluzii în legătură cu soarta pe care i-ar fi rezervat-o dacă ar fi reușit să pună mâna pe el.

Se retrase încetișor și se afundă în junglă. Ajunse repede la râu. Înfrângându-și dezgustul, intră în apă. Era un mijloc bun de a se descotorosi de adversari. Apa era rece, și asta-i făcu bine. Porni împotriva curentului. N-avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta râul acela nenorocit. Era ora trei după-amiaza și mai erau cel puțin cinci ore de lumină.

Singura lui șansă era să se afunde cât mai adânc în junglă și să meargă spre est, încercând să ajungă la autostradă. Acolo ar fi putut găsi pe cineva care să-l ajute. Asta dacă nu călca între timp pe vreun scorpion sau pe vreun șarpe cu clopoței, sau dacă nu-l prindeau ceilalți...

Îi auzea încă strigînd în depărtare. Mai auzi apoi cîteva focuri de armă. trase probabil în aer.

Cînd crezu că este destul de departe. părăsi albia râului și

se afundă în vegetația luxuriantă. Înainta cu greu prin hățișul de liane și printre nenumăratele plante tropicale. După o jumătate de oră se opri, epuizat, și se așeză pe pământ. Se gândi că i-ar trebui cel puțin o săptămână ca să reușească să iasă din junglă. Nu se putea așa, trebuia să găsească un drum. Îndârjindu-se, nu ar fi realizat altceva decât să obosească și mai tare.

Se ridică și o apucă în altă direcție. Printr-un noroc chior, găsi aproape imediat o cărare, făcută probabil de animale.

Haina i se lipise de spate și nu mai avea decât două țigări. Deja îl dureau picioarele. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și plămânii îi ardeau. Îi trecu fulgerător prin minte că luase. poate, teribila boală care distrusese satul Las Piedras. Dar nu era decât efectul oboselii.

Pentru a-și potoli respirația. începu să meargă mai încet.

Bătăile inimii îi reveniseră la un ritm relativ normal. când auzi un zgomot care îl îngheță: cineva mergea în spatele lui. Se întoarse și remarcă niște pete albe.

Cei care-l urmăreau îl găsiseră.

Înnebunit de spaimă, se repezi afară din cărare. la adăpostul pădurii, sperând să nu fi fost văzut. Dar răsună o detunătură și un glonț îi șuieră pe lângă ureche. Erau pe urmele lui, hotărîți să-l ucidă.

Fugea de-i scăpărau călcâiele. cu inima la gură. nemaisimțind nici lianele, nici plantele care-l zgâriau în trecere. Nici nu mai știa unde merge. Îl obseda un singur gând: să scape de oamenii aceia. Un mărăcine uriaș îi mătură fața și Serge Lentz se gândi cu amărăciune că nu este întotdeauna floare la ureche să fii un "onorabil corespondent" al C.I.A.

Capitolul III

Alteța sa Serenisimă prințul Malko Linge. cavaler al Ordinului Serafimilor, margraf al Lasaciei de Jos, mare voievod al voievodatului Serbiei, mare maestru al Ordinului Lânii de Aur, cavaler în drept al Ordinului Vulturului negru, conte al Sfântului Imperiu Roman, landgraf al Fletgausului, cavaler de devotament și onoare al Ordinului suveran de Malta. proprietar al unei locuințe istorice situate la hotarul dintre Austria și Ungaria, polițist lucrând – neoficial – pentru Central Intelligence Agency – secția "acțiune" – aluneca liniștit printre norii nimbo-stratus dolofani și pufoși care acopereau Atlanticul de Nord. cu un pahar de vodcă Stolichnaya în mână. la o viteză de 960 de kilometri la oră.

Cu ochii pe jumătate închiși în spatele ochelarilor de soare, lungit confortabil în fotoliul său moale, o studia pe stewardesa de la Scadinavian Airline System. care se agita pe lângă cei șase pasageri de la clasa întâi. Se numea Karin și era înaltă, agreabilă și grațioasă ca o aqua-forte din Evul Mediu. Numele e tot ce putuse afla de la ea într-un sfert de oră de conversație. Îi respinsese avansurile cu amabilitate, dar într-un mod ferm. Pentru a se consola, Malko își spuse că o speriaseră pesemne ochelarii săi negri. Și totuși nu-i purta din snobism, ci din necesitate. Cine îi contempla o singură dată ochii de aur lichid, nu-i uita prea curând, ceea ce era cam jenant într-o meserie în care era mai bine să treci neobservat!...

Malko sorbi o gură de vodcă, pe care o lăsă să-i alunece încet de-a lungul cerului gurii. Pentru prima oară în luni de zile se simțea complet destins.

Era în vacanță.

Avionul DC 8 al S.A.S.-ului decolase de pe aeroportul John F. Kennedy – cel mai mare din New York – la ora șapte și jumătate seara. Urma să ajungă la Copenhaga la opt și jumătate dimineața – din cauza decalajului orar. Deci Malko urma să aibă toată dimineața la dispoziție pentru cumpărături. Avionul spre Viena pleca de-abia la douăsprezece și patruzeci de minute. Avea un singur lucru de cumpărat. dar acesta era de o importanță deosebită. Comandase încă din America unui

anticar din Copenhaga o serie de porțelanuri delicate pentru sala de mese a castelului său. Probabil că la ora aceea îl așteptau deja.

Seara. urma să ajungă. în sfârșit, acasă! Gândul acesta îl făcu să ofteze de plăcere. Și apoi, adora călătoriile cu avionul. Era singurul loc unde se putea destinde cu adevărat. Și mai era și singurul loc unde nu avea decât să apese pe un buton ca să facă o fată frumoasă să vină și să-i îndeplinească orice dorință; în limitele bunei cuviințe, din păcate!...

DC 8-ul aluneca printre nori fără cel mai mic zgomot. Se lăsase noaptea. Pentru a-și mai dezmorți puțin picioarele, Malko se hotărî să meargă la bar. care se afla în partea din față a avionului. ca să mai vorbească cu frumoasa Karin.

Aceasta îl aștepta zâmbind.

— Whisky? Vodcă? Bloody Mary? Aquavit? Manhattan? sau șampanie? îi propuse ea. Nu vă jenați. băuturile sunt gratuite.

— Vodcă. răspunse Malko. Rusească.

În S.U.A. așa ceva se găsea foarte greu. Și era cea mai bună.

— De unde ești dumneata, Karin? o întrebă el.

— Din Stockholm, domnule.

— Nu te oprești la Copenhaga?

Fata dădu din cap, râzând.

— Nu, dar de ce nu veniți dumneavoastră la Stockholm? Soțul meu și cu mine vom fi încântați să vă oferim o mostră de ospitalitate suedeză.

Bing!

— Vorbești bine engleza. remarcă el, pentru a întreține conversația.

Karin zâmbi cu modestie.

— Vorbesc de asemenea germana. spaniola. franceza și greaca. Și. desigur. înțeleg daneza și norvegiana.

Malko își puse dintr-o dată paharul pe masă.

— Karin, știi că poți câștiga milioane cu asemenea talente?

Tânăra femeie izbucni în râs.

— În mod cinstit?

— Aproape.

Nu putea totuși să-i spună că C.I.A. ar plăti gras o fată inteligentă și drăguță. care vorbea atâtea limbi. Și că unul dintre cele mai mari atuuri ale sale era tocmai o memorie

extraordinară, care-i permitea să asimileze rapid limbile străine ce se vorbeau în afara țărilor civilizate și anglo-saxone. Pentru o clipă, își lăsă imaginația să zboare, gândindu-se la o echipă formată din ei doi.

Râse de unul singur. Dacă ar fi știut porecla interlocutorului ei, Karin s-ar fi amuzat și ea. Era supranumit SAS[1], din cauza inițialelor titlului său. Era mai scurt, și americanii preferau asta. Zburând cu S.A.S.-ul, avea puțin impresia că se află pe pământ propriu. În plus, aprecia ospitalitatea scandinavă, mai atentă decât cea oferită de stewardesele mereu grăbite ale companiilor americane.

— Întoarceți-vă la locul dumneavoastră, spuse Karin, vi se va servi cina.

Împins de foame. Malko nu se lăsă prea mult rugat. Se simțea ușor și fericit. Timp de două luni va uita de misiuni. de primejdii și de viața brutală pe care o ducea de atâta vreme. Ce plăcere, să nu se gândească decât la lemnăria pe care trebuia s-o restaureze!

Citind meniul, își dădu seama că Europa îi cam lipsise. În sfârșit mâncăruri adevărate! Citi înduioșat că S.A.S.-ul era afiliat la cea mai veche societate gastronomică din lume, Confederația Rotisorilor.

Cinci minute mai târziu, ungea cu linguriță o felie de pâine prăjită, cu icre negre. I se servise un *smörgasbord*, un fel de aperitiv scandinav cu hering îndulcit. somon afumat. și. mai ales, icre negre. Ca să-i alunece mai bine pe gât langusta, o stropi cu o jumătate de sticlă de Laffitte-Rothschild și la desert reveni la vodcă. Îl cuprinse o somnolență plăcută, iar C.I.A. se estompă din ce în ce mai mult din gândurile sale.

Luându-i tava din față, Karin îi întinse o mască de pânză neagră în formă de ochelari ale căror brațe fuseseră înlocuite cu un elastic.

— Puneți-i. ca să vă protejați ochii de lumină. îi propuse ea.

O ascultă. iar ultima sa viziune fu cămașa galbenă în dungi a stewardesei. Adormi imediat.

Un miros agreabil îl trezi dintr-un vis și mai agreabil, dar care nu putea fi povestit: Karin îi întindea un mic prosop cald îmbibat cu apă de colonie, pentru a-și răcori fața. după obiceiul japonez. Se făcuse ziuă.

---

1 Alteța Sa Serenisimă – în franceză Son Altesse Sérénissime (n. tr.)

— Vom ajunge într-o oră, îl anunță ea.

De-abia avu timp să-și înfulece omleta și să se pieptene. DC 8-ul coborî încet spre Copenhaga. "În sfârșit o țară unde nu mă așteaptă nimic neplăcut!" își spuse Malko în sinea lui.

Pilotul reuși un *kiss-landing* perfect. Malko nu simți nici cea mai mică zguduitură în momentul în care roțile atinseră solul... Vocea proaspătă a lui Karin anunță:

— Am aterizat la Copenhaga. Este ora șapte și patruzeci de minute, ora locală. Scandinavian Airline System vă urează...

Malko oftă. Îi părea rău că o părăsește pe frumoasa Karin! În fine, lumea e așa de mică...

Mai avu dreptul la un surâs grațios, după care coborî din DC 8, cu o păpușă în brațe, cadou din partea S.A.S.-ului. De asemenea, șterpelise și ochelarii negri ...

La acea oră matinală, culoarele aeroportului erau aproape pustii. Cu pași mari. Malko porni spre ieșire. Deodată, un bărbat foarte scund îi bară drumul, zâmbind amabil:

— Sunteți Malko Linge, nu-i așa?

Malko se opri și-l privi cu neîncredere. Bărbatul arăta la vreo patruzeci de ani și era îmbrăcat într-un costum ușor. Cămașa era americană, ca și tunsoarea de altfel.

— Ce doriți de la mine? îl întrebă Malko cu oarecare asprime în glas.

Celălalt îi întinse o mână dolofană.

— Berry Gordy. Atașat cultural la ambasadă. Am un mesaj pentru dumnevoastră, de la prietenul dumneavoastră Mitchell.

Malko scrâșni din dinți. Mitchell era responsabilul C.I.A. pentru Orientul Mijlociu și prietenul său din cadrul C.I.A. Celălalt îi întinse o telegramă, din care citi următoarele: "vino imediat înapoi stop avem nevoie de tine pentru afacere importanță vitală stop condiții materiale acceptate dinainte stop te pup stop Mitchell".

Afurisitul de Mitchell cunoștea prea bine nevoile financiare ale lui Malko! Zgârciobul bătrân! Le propunea sume imense celor pe care-i trimitea în iad. De obicei nu le dădea nici un ban. Din motive de deces prematur.

— Îi veți telegrafia lui Mitchell. spuse Malko. și îi veți spune că m-ați ratat, că nu eram în avion, că a căzut avionul, că am fost închis, orice. Sunt în vacanță și rămân în vacanță. La revedere.

Se îndepărtă cu repeziciune.

Ataşatul "cultural" demară imediat în spatele lui, dar picioarele sale scurte nu reuşeau să se mişte destul de repede. Atunci luă una din trotinetele pe care angajaţii S.A.S.-ului le folosesc pentru a se deplasa pe culoarele imense ale aeroportului şi, ca un copil dezlănţuit, pedală cu toată viteza pentru a-l ajunge din urmă pe Malko.

Conversaţia continuă în acest mod. Cu cât Malko accelera, cu atât celălalt pedala mai tare, transpirând şi respirând din greu. La capătul culoarului, unde se aflau vama şi poliţia. Berry Gordy, ajuns la capătul puterilor. îl apucă pe Malko de braţ:

— Ascultaţi, am instrucţiuni de la Washington pentru a vă aduce *cu orice preţ*. La nevoie, vă voi împiedica să ieşiţi din acest aeroport ... Ne avem foarte bine cu poliţia daneză. Aşa că, vă rog să nu vă prostiţi. Nu vreau să-mi pierd pâinea din cauza dumneavoastră. La urma urmelor. o vacanţă se poate amâna.

— Şi dacă sunt mort. după chestia asta? îl întrebă Malko, înnebunit de furie.

Dar ştia că pierduse deja. Simţise că, din păcate, nu era vorba de o cacialma. Dacă Mitchell hotărâse să-i întrerupă lui Malko vacanţa, însemna că avea un motiv cu adevărat grav.

Gordy păru că-i ghiceşte gândurile.

— V-am rezervat un loc la primul zbor al S.A.S.-ului. zborul 913, spuse el. Plecaţi la ora douăsprezece şi veţi fi la New York la paisprezece cincizeci şi trei. Cu puţin noroc, puteţi să ajungeţi la Washington ca să vă întâlniţi cu Mitchell chiar în seara aceasta ...

— N-aţi vrea ca între zboruri să fac un mic ocol şi să bombardez Rusia?

Gordy, modest în victoria sa, râse cu servilitate – exact cât trebuia pentru a-l consola puţin pe Malko.

— Bine. spuse acesta din urmă. Dar cu condiţia să mă duceţi întâi la un anticar. Vă pricepeţi câtuşi de puţin la porţelanuri?

Gordy se jură pe ce avea mai sfânt că nu-i plăceau decât două lucruri pe lume: mama sa şi porţelanurile. Era la fel de devotat când. patru ore mai târziu. îl conducea pe Malko la scara DC 8-ului pentru New York.

Era un flacon nevinovat. cum încă se mai găsesc în farmaciile de la ţară. Avea o capacitate de aproximativ un litru. Era umplut până-n buză cu o pudră gri închis şi avea un dop sigilat cu ceară. Partea de jos a flaconului era înconjurată de o bandă

lată, roșie, pe care se detașau, mari și galbene, două litere și o cifră: CX 3.

Patru oameni priveau în tăcere acest flacon, așezat pe o masă acoperită cu plastic alb.

— Dragul meu Malko, spuse unul dintre ei, acest flacon poate ucide două miliarde de ființe omenești.

Malko privi mai atent flaconul. Incredibil! Nu avea însă nici un motiv să pună la îndoială spusele profesorului Alsop, directorul Centrului de cercetări militare din Detrick, adică baza K 46, în jargon militar. În general publicul ignora cu desăvârșire că era vorba de un centru de război bacteriologic, cel mai modern din lume. Era riposta americană la cele șase centre similare rusești. descoperite de C.I.A. în Siberia ...

Vecinul lui Malko. un savant chel. cu ochi urduroși și cu un costum mototolit. spuse cu o voce behăitoare:

— În condiții bune. un gram de CX 3 poate ucide trei sute de mii de persoane.

Malko îi aruncă o privire plină de dezgust:

— Dar în condiții proaste, profesore?

Savantul dădu din cap, fără să sesizeze umorul negru al întrebării.

— Nu știu. Cîteva sute, poate.

— Drăguț, continuă Malko. Dumneavoastră ați pus la punct această minunăție?

Bătrînul scutură din cap cu modestie.

— O, nu este meritul meu. Am utilizat numai resursele naturii. Știți că te poți intoxica grav de la o conservă expirată?

— Da.

— Virusul care produce această intoxicație este virusul botulic. Este una din otrăvurile naturale cele mai violente. Nu se găsește în natură decît în cantități infinitezimale. Am reușit să fabricăm în laborator botulina. pe care o aveți în acest moment în fața dumneavoastră.

— Deci. îl întrerupse Malko. ajunge să pun o linguriță din acest produs într-un rezervor de apă și extermin populația New Yorkului?

— Din păcate. nu-i chiar așa de simplu. oftă profesorul. Dar proporțiile sunt bune.

Cinismul inconștient al savantului îl cam enerva pe Malko. Se întoarse spre cel de-al patrulea personaj. un general în uniformă.

— Spuneți-mi, domnule general, mi-ați întrerupt vacanța numai pentru a vă juca cu mine dea bau-baul? Ce așteptați de la mine? Să înghit conținutul flaconului?

Generalul Higgins, care comanda un serviciu important în C.I.A., era îngrijorat și nu gustă câtuși de puțin gluma:

— Trebuia să vedeți acest flacon, mormăi el. Veniți în biroul profesorului și vă voi explica toată tărășenia.

Malko îl urmă pe general. Iar trebuia să rezolve o problemă delicată și extrem de periculoasă. Altfel nu ar fi apelat la el. Era prea scump pentru visteria Statelor Unite.

Micul grup ajunse într-un birou cu geamuri mari ce dădea spre câmpia verde a Marylandului. Văzând cerul albastru și panorama liniștită, Malko începu să viseze. Cum puteau oare niște ființe umane să-și petreacă viața creând orori. precum conținutul acestui flacon mortal? El unul nu avea decât preocupări pacifiste. Întâi, să restaureze castelul istoric al strămoșilor săi, din Austria, unde ar fi vrut să-și petreacă ultimele zile ale vieții. Acest lucru îl costa însă o avere și îl forța să lucreze pentru C.I.A., pe post de contractual de elită. Lemnăria de epocă și pietrele vechi se vindeau la niște prețuri exorbitante.

Cealaltă pasiune a sa era mai puțin costisitoare. Nu putea vedea o femeie frumoasă fără să simtă pe loc o dorință nebună de a o avea în patul său. Cum de obicei reușea, acest hobby îi atrăsese nenumărate complicații. Celibatar convins, nu știa ce-i gelozia. Acest lucru nu era însă valabil și pentru partenerele sale. Faptul că nu era în toane bune în ziua aceea nu se datora exclusiv faimosului flacon: văzuse atâtea orori, încât se blazase. Problema era că în toată baza aia nenorocită se părea că nu există nici măcar o singură secretară, mai mult sau mai puțin "comestibilă" ...

— Dragul meu Malko, începu generalul. suntem în rahat până la gât.

— A. făcu Malko.

Militarii aveau întotdeauna tendința de a exagera orice fleac.

— Ne aflăm. pur și simplu. în fața unui război iminent.

— Un război? Cu cine?

— Cu Cuba.

— Castro?

— Da. Și lucrul cel mai grav este că îl poate câștiga...

Puțin cam surprins de acestă afirmație, Malko îl întrebă:

— Și ce fac în timpul acesta rachetele noastre, bombardierele noastre?

— Nu-i chiar așa de simplu. Forma de război pe care ne-o servește Castro interzice o ripostă clasică, fie ea atomică sau de altă natură. Ce credeți că se va întâmpla dacă mâine am lansa rachetele asupra Havanei?

— Nu veți mai avea țigări ...

— Nu cred că este cazul să faci pe deșteptul... O.N.U. ne-ar pune la stâlpul infamiei în fața întregii lumi. Nu, nu putem risca una ca asta. Avem mâinile și picioarele legate. Trebuie să ieșim din impas prin viclenie.

— Dacă nu ați vorbi în doi peri. probabil că ne-am înțelege mai bine. îl întrerupse Malko. La început mi-ați arătat un flacon care, se pare. eclipsează bombardierele și rachetele noastre. Iar acum îmi spuneți că suntem în război cu Cuba. dar Castro ne poate îngenunchea cu cea mai mare ușurință. Ce vrea să-nsemne asta? Că are un flacon mai mare ca al nostru? Că a găsit peste noapte un mijloc de a le lua mințile tuturor generalilor noștri?

Malko începuse să se plictisească în acest laborator. Ofițerii și savanții aceștia care trăiau într-o lume a lor, ireală și sinistră, îl călcau pe nervi. Îi considera cam imbecili pe acești războinici profesioniști: viața era mult prea scurtă ca s-o irosești așa. El nu și-o risca pe-a lui decât de nevoie. Nu avea alt mijloc de a-și realiza visul: să trăiască în castelul său, pe pământurile sale. precum strămoșii săi. Și pentru că iubea libertatea. Fusese în mai multe țări comuniste. Felul de viață "socialist" îi era complet antipatic.

Generalul simți plictiseala lui Malko.

— Vino. trebuie să-ți spun o poveste.

— Dacă aveți de gând să experimentați pe mine chestia aceea. spuse Malko. vă anunț de acum că n-am de gând să mă ofer voluntar...

— Încearcă să fii serios măcar cinci minute și urmează-mă în biroul meu. i-o tăie sec generalul.

Străbătură un lung șir de culoare. Profesorul Alsop tropăia în spatele lor. Biroul generalului era de-a dreptul somptuos: o mochetă verde în care te afundai până la glezne. lambriuri de lemn. un birou englezesc vechi și o vedere splendidă spre pajiștea din față. Malko se așeză într-un fotoliu adânc ca un

divan.

Generalul luase loc la birou și profesorul stătea în picioare într-un colț al camerei.

— Iată. începu generalul. așa cum probabil știi, ca multe alte națiuni moderne, studiem aici războiul bacteriologic, adică mijloacele de distrugere a unei națiuni sau a unei armate, prin declanșarea de epidemii artificiale...

— De altfel, v-ați antrenat deja în Coreea, îl întrerupse Malko ironic.

Generalul îl opri cu un gest.

— Nu suntem singurii. Știi că rușii au șase laboratoare speciale în Azerbaidjan. în Caucaz, care nu se ocupă decît de asta? Stația I este specializată în cultura bacteriilor de tifos: stația II. în cultura bacteriilor de variolă și de meningită cerebro-spinală: stațiile III și V. în cultura bacteriilor de malarie. de paratifoidă și de meningită: în fine. stațiile IV și VI se ocupă de lepră și de dezinterie amibiană... Așa că, ce să-ți mai spun?

— Că nu este deloc liniștitor.

— Avem zece ani avans asupra rușilor, îl întrerupse generalul. Am depășit de mult stadiul bacteriilor și otrăvurilor naturale.

— Atunci, care e problema?

— O imprudență. O imprudență îngrozitoare, a cărei responsabilitate o port chiar eu... Aliații noștri prepară și ei astfel de arme. Printre alții. englezii. Au avut câteva eșecuri în ultimul timp, pentru că unul din savanții lor a murit de lepră. Poate că aceasta a fost cauza care i-a determinat să trimită un vapor-laborator în Bahamas.

— Ce idee ciudată!

— Nu chiar așa de ciudată. dacă stai să te gândești. Au intenția să studieze acolo dezvoltarea bacteriilor în climat tropical. Să nu uităm că mai există și sud-estul asiatic... Deci. acum două luni. englezii ne-au avertizat că nava-spital *Ben Lomond* va ancora la Jamaica. unde va rămâne pentru aproximativ două săptămâni. Cum avem anumite înțelegeri cu ei, ne-au cerut să le trimitem un specialist de-al nostru cu un eșantion din ultimul nostru produs. CX I.

— Adică chestia din flacon?

— Exact. Cea mai puternică otravă din lume. O sinteză a unei otrăvi naturale. a cărei virulență am multiplicat-o de zece mii de ori. Bine-nțeles că formula acestui produs era absolut

secretă. Numai că, deși suntem foarte prudenți în ceea ce privește armele clasice, ideea că acest flacon ar putea fi furat nu mi-a trecut prin minte. Și-am mai făcut o greșeală de neiertat: am luat un bilet de avion pentru un maior din serviciul meu și l-am trimis singur, fără escortă, la Jamaica, ca să-i întâlnească pe colegii englezi. În bagajul său se afla flaconul geamăn cu cel pe care l-ați văzut, cu care poate fi exterminată întreaga umanitate...

– Și?

Pe Malko începuse să-l pasioneze povestea asta. Cel puțin, de data aceasta nu era vorba de rachete!...

— Și maiorul n-a mai ajuns la Jamaica. Avionul a fost atacat în zbor de niște necunoscuți. care au amenințat echipajul și l-au forțat să aterizeze în Cuba. Am făcut tot posibilul să-i împiedicăm. Chiar primisem ordin să doborâm aparatul cu tot cu pasageri. Dar era prea târziu. Compania a recuperat avionul. Pasagerii ne-au fost restituiți bine-sănătoși. Toți, mai puțin unul: maiorul Lance a dispărut. Cubanezii au susținut că nici măcar nu se afla pe lista de pasageri. Servieta sa, împreună cu conținutul ei, s-au volatilizat de asemenea. bine-nțeles.

— Dar credeți că cubanezii vă vor răul? La urma urmelor, sunt suficiente doar două rachete pentru a-i lichida... cu sau fără microbi.

Generalul scutură din cap.

— Din păcate, dragul meu Malko, lucrurile nu stau chiar așa. Mai întâi, știi la fel de bine ca și mine că nu ne putem atinge de rachetele noastre fără să declanșăm un război mondial. adică. practic vorbind. sfârșitul lumii. Apoi. nici măcar nu suntem siguri că ei ne vor răul. Sau. cel puțin. impresia noastră este că acționează pentru altcineva...

— Pentru cine?

— Cinstit vorbind. nu știu. Acest CX 3 este o armă teribilă. care. bine întrebuințată. poate să dea o lovitură fatală Statelor Unite ale Americii. Sunt suficiente câteva doze bine plasate pentru a ucide câteva zeci de milioane de americani și asta fără posibilitate de ripostă din partea noastră. Ne-am gândit că asta i-ar putea tenta pe cubanezi. dar ultimele noastre informații contrazic această versiune. Ceea ce am aflat pare atât de fantastic. încât abia îndrăznesc să-ți spun.

— Dați-i drumul fără probleme. sunt pregătit să aud orice.

— După dispariția CX 3-ului, C.I.A. a cerut tuturor corespondenților săi să semnaleze orice epidemie suspectă în America Centrală.

— Da, înțeleg. Și a izbucnit vreuna pe undeva?

— În Mexic. Corespondentul nostru de-acolo ne-a semnalat că un sat a fost lovit de o epidemie ciudată. *Noi* ne gândim că cineva a distrus în mod științific acel sat, cu o doză infimă de CX 3.

— Cum "funcționează"?

Generalul ezită o clipă, după care se întoarse spre profesorul Alsop; acesta dădu din cap în semn că nu.

— Ascultă, zise generalul, dacă acest lucru nu este absolut indispensabil pentru ancheta ta. aș prefera să nu-ți spun. Poate că cei care au pus mâna pe otravă nu știu exact cum s-o utilizeze. Dar. cu cât știi mai puțin. cu-atât mai bine – atât pentru tine, cât și pentru noi.

— Sunteți prudent... Dar spuneți-mi, după părerea dumneavoastră, de ce a fost distrus satul acela?

— O experiență. O experiență oribilă și inumană. Au vrut să vadă dacă CX 3-ul este atât de puternic precum se prevăzuse că va fi. Următorul stadiu poate fi un atac masiv împotriva țării noastre.

— Dar, spuneți-mi, coasta Pacificului este destul de departe de Cuba. De ce credeți că indivizii care v-au furat CX 3-ul s-au dus atât de departe? Era mai simplu să rămână pe undeva prin Caraibe, sau chiar în cealaltă parte a Mexicului, în Yucatan.

— Știu. E un punct pe care nu l-am elucidat încă. Dar avem o idee. Mai întâi, această regiune a Mexicului este mai aproape de frontiera cu Statele Unite: apoi. singura pistă pe care o avem sfârșește în acea regiune.

— Continuați.

— O să râzi de noi. Acum zece ani. când am început cercetările în domeniul armelor bacteriologice. pentru a câștiga timp. am făcut apel la un specialist: profesorul japonez Yoshico Tacata. Condusese, pe toată durata războiului din Manciuria. un laborator de genul acesta pentru armata japoneză. Am acceptat să-l scoatem din mâinile rușilor și ale lui Tchang Kaïchek, care vroiau să-l împuște. și astfel a început să lucreze pentru noi. Numai că. după doi ani. ne-am dat seama că ne ura - îi ura. de fapt. pe toți albii - și că strecura. în mod gratuit. toate informațiile noastre. unei rețele care lucrează atât pentru

japonezi cât și pentru China comunistă și pentru Formosa. Eram la ananghie, pentru că știa prea multe ca să-l lăsăm să plece. Nu ne mai rămânea decât o singură soluție, pe care am tot amânat s-o aplicăm.

— Să-l lichidați, bănuiesc.

Generalul făcu un gest afirmativ.

— Mi-era greu să mă hotărăsc. Dar pesemne că japonezul a simțit ceva, și-ntr-o bună zi a dispărut fără urmă. L-am căutat în toată țara, cu cei mai buni oameni ai noștri. Degeaba. Cum nu luase cu el nimic prețios - pe atunci, CX 3-ul nu exista încă – C.I.A. a considerat afacerea clasată.

Apoi, acum un an, niște informatori mexicani ne-au comunicat că au impresia că au dat de urma lui Tacata în regiunea Guadalajara. unde se pare că se ascundea la niște compatrioți. Asta n-ar constitui un lucru atât de extraordinar: toată coasta Pacificului mișună de japonezi și chinezi. La Tijuana – orașul de frontieră între California și Mexic – sunt mai multe curve chinezoaice decât mexicane. Deci am lăsat-o baltă, pentru că este o regiune sălbatică, fără drumuri, fără telefon, iar autoritățile mexicane sunt foarte susceptibile. Au complexul "El Alamo". Cei care sunt împotriva străinilor, cărora le spun "gringo", au întotdeauna autoritățile de partea lor. Numai că acum există o problemă: satul lovit de epidemie se găsește chiar în mijlocul regiunii unde bănuim că se ascunde Tacata. Trebuie să recunoști că este o coincidență cel puțin ciudată!

— De ce nu ați trimis pe cineva să facă niște cercetări? Le dăm destui dolari mexicanilor, ca să ne ajute în astfel de cazuri.

— Pentru că este cam greu să le explicăm că, din cauza imprudenței noastre, se află pe teritoriul lor un nebun care deține cea mai periculoasă armă din lume.

De altfel. am făcut tot ce se putea face. L-am trimis chiar eu în satul acela pe corespondentul nostru din Mexic – un anume Serge Lentz. El este cel care descoperise, prin informatorii săi, această ciudată epidemie.

— Și n-a găsit nimic?

— Nu știu. Nu s-a mai întors.

— Și ce așteptați de la mine? Nu sunt nici biolog, nici chimist, nici medic.

— Nu, dar ești obișnuit cu problemele delicate și periculoase. Și acum este vorba tocmai de așa ceva. Trebuie

să punem mâna cu orice preț pe flaconul acela de CX 3, înainte ca cei care îl dețin acum să se mai servească de el. Și nu avem decât o pistă: Serge Lentz.

— Care a dispărut...

— Problema este că n-avem nici cea mai mică idee cum a reușit să obțină acea informație. Oricum, acolo începe pista. Soția lui locuiește în Mexico-City. Poate că știe ea ceva. Dacă nu, nu-ți rămâne decât să te descurci singur. Să-i găsești pe informatorii lui...

— Drăguț... Și, bine-nțeles, voi fi absolut singur în această deosebit de agreabilă plimbare turistico-medicală!...

— Nu chiar. Avem în Mexic un auxiliar prețios. Se numește Felipe Chano. Este jumătate american, jumătate mexican și lucrează pentru *Securidad*. Putem avea încredere în el. și. mai mult. cunoaște pe toată lumea de-acolo. L-am prevenit deja. O să vină să te ia de la aeroport. Și mai este și doamna Lentz.

— Dacă înțeleg bine, nici măcar nu mă întrebați ce părere am!

Generalul se prefăcu că n-a auzit.

— Apropo, ca să fim mai siguri, profesorul Alsop te va imuniza împotriva a cât mai mulți germeni posibil. Bineînțeles, asta nu oferă protecție împotriva CX 3-ului, dar ceilalți pot avea și alte idei.

Conversația se terminase. Generalul îi strânse mâna lui Malko, care trebui să se resemneze să-l urmeze pe profesorul Alsop. Pentru prima oară, C.I.A. nici nu discutase măcar prețul cerut de Malko: cincizeci de mii de dolari în caz de reușită. Nu se discuta niciodată prețul în caz de eșec. Trebuia să refacă parchetul din tot castelul și să repare toată instalația sanitară. Kilometri întregi de țevărie... Dar. când va fi gata, castelul Alteței sale Serenisime, prințul Malko Linge. va stârni până și invidia Schönbrunn-ului. Sunt lucruri care contează. când trăiești în spiritul tradițiilor. Gândul acesta îl mai calmă pe Malko în clipa în care o infirmieră ursuză îi înfipse în braț un ac gros ca o pompă de bicicletă: primul dintre cadourile profesorului Alsop.

Capitolul IV

Malko suferea ca un câine: nu avu nici măcar o privire pentru spectacolul extraordinar pe care-l oferea Manhattanul, care defila sub el ca un joc enorm de cuburi. Avea impresia că este umflat tot. Injecțiile profesorului Alsop îi declanșaseră o criză uriașă de urticarie. Nenorocitul era plin de pete roșii. care-l mâncau îngrozitor. Pe deasupra. avea o febră teribilă și un tremur ușor al mâinilor. Bineînțeles. după acest tratament ar fi putut să facă baie în Gange fără nici un risc.

Dar nu mergea în India. În mod normal. avionul trebuia să ajungă în Mexico la ora zece seara. Avea rezervată o cameră la *Maria-Isabel*, cel mai bun hotel din Mexico. Și mai avea numărul de telefon al lui Serge Lentz. Felipe Chano urma să vină să-l aștepte la aeroport. Adică, dacă se gândea bine, n-avea aproape nimic.

Pentru a trece timpul mai repede, luă fișa care i se dăduse – despre Serge Lentz – și se apucă s-o citească. Nu era mare lucru:

"Serge Lentz, născut la Leipzig (Germania). Inginer – mase plastice. Se instalează în SUA în 1936. Emigrează în Mexic în 1951. Admiră mult Statele Unite și a colaborat deja cu C.I.A. în timpul războiului. adică pe vremea când s-a fondat O.S.S.-ul.

Nu are copii. Căsătorit pentru a doua oară în Mexic. în 1955. Despre soția sa. o metisă indiană. puține informații. Frumoasă și mult mai tânără decât soțul ei.

Lentz duce o viață liniștită în Mexico, unde se ocupă de vânzări la o sucursală a unei importante uzine germane de mase plastice. Călătorește mult în interiorul țării. Nevoi bănești. A dus conștiincios la îndeplinire mai multe misiuni încredințate de C.I.A.: mai ales informații. Considerat un bun corespondent. și nimic mai mult."

Adică mai nimic. Lentz trebuie să fi fost unul dintre acei "corespondenți onorabili" de la care C.I.A. scoate maximul posibil, și pe care îi trimite în final în linia-ntîi, fără urmă de remușcare, pentru că nu există nimic mai rău decât amatorul care se crede profesionist. Patriotismul nu înlocuiește artele marțiale. Săracul Lentz probabil că-și dăduse seama de asta. Mă rog, rămânea soția lui...

Malko își trecu mâna prin păr. Avea impresia că toată pielea capului îi era aspră și ciudată: injecțiile!... El, care se îngrijea mereu de aspectul fizic, se întinsese acum cât era de lung în fotoliu, fără să acorde nici cea mai mică atenție dungii de la pantaloni. Cu ochelarii negri pe nas, se uita cu o privire inexpresivă prin hublou, la cerul albastru. N-ar fi putut spune nici măcar cum arătau stewardesele.

În acel moment, ar fi dat oricât să fie în căsuța lui din Poughkeepsie, de lângă New York, unde să-și petreacă timpul gândindu-se la castel. Dinăuntru, putea să vadă cum curge Hudsonul, care-i amintea de Dunăre. La cei patruzeci de ani ai lui, se simțea câteodată obosit și se săturase până peste cap de viața asta rătăcitoare și periculoasă pe care o ducea, mereu hai-hui prin lumea largă. Când castelul său va fi gata, se va retrage pe pământurile sale, și nimic nu-l va mai putea smulge de acolo. Și, poate... chiar se va căsători, cine putea ști?

Era un lucru de care-i era puțin cam frică. Prea iubea mult femeile!

Boeing-ul 707 al Liniilor Aeriene Eastern era pe jumătate gol. Malko se forță să meargă la toaletă, pe de-o parte pentru a-și mai dezmorți picioarele și pe de cealaltă. ca să verifice dacă avionul nu ascundea cine știe ce creatură de vis, care ar fi neutralizat pe loc efectul injecțiilor profesorului Alsop. Pentru Malko. era singurul tonic care ar fi putut avea efect. Pentru femei făcuse toate prostiile din lume. dar. de multe ori. și ele îl ajutaseră incredibil de mult. Trăsăturile lui fine și aerul lui vag german păreau a le atrage. Și ele simțeau că el le iubește. Pe toate! Mai mult, remarcase că avionul exercita asupra femeilor o indiscutabilă influență afrodisiacă. Într-o zi, avusese timp să seducă o tânără libaneză. între Karachi și Roma. Legătura lor scandalizase atât pasagerii cât și echipajul. dar era o amintire frumoasă. Ar fi vrut să cunoască Viena de dinainte de război. când oamenii nu se gândeau decât să danseze. să se bucure

de viață și să iubească. Ar fi putut da baluri minunate în castelul său...

O cută de amărăciune îi apăru în colțul stâng al gurii. Nu era decât un spion accidental, un fel de polițist de lux. căruia i se încredințau cele mai disperate cazuri. Și într-o bună zi, el va fi cazul disperat. Vor vărsa o sticlă de whisky peste rămășițele lui pământești, și-l vor uita o lună mai tîrziu.

Avionul aparținînd Liniilor Aeriene Eastern nu ascundea nici cea mai mică urmă de ființă minunată. Numai o creatură sud-americană, destul de apetisantă, dar din păcate însoțită de un soț hidos și enorm. care coborâse probabil din cocotier direct în Cadillac...

Pasagerii fură anunțați că avionul zbura peste orașul Houston. statul Texas. și o stewardesă negricioasă trecu printre scaune să ia comenzile de aperitiv.

Malko comandă o vodcă dublă. în speranța că-și va reveni — fără a ține câtuși de puțin cont că i se interzisese consumul de băuturi alcoolice timp de o săptămână. Ce porcărie. doar se știa că alcoolul omoară microbii! Ca amuzament și ca să-i mai treacă timpul, șterpeli de la toaletă un pachet de pliculețe. care-ți permiteau să te speli pe mâini pe uscat, cu un șervețel îmbibat cu apă de colonie. Șmecheriile astea din avioane îi plăceau la nebunie!

Cînd i se aduse vodca. strâmbă din nas. Era vodcă americană, ce se plasa undeva la jumătatea drumului între apă de colonie și alcool pur. Nici o legătură cu bunătatea de Stolichnaya rusească, uleioasă și parfumată. Să tot devii comunist! Malko nu era un băutor. dar avea gustul delicat.

Adormi puțin, dar fu trezit de vocea stewardesei. care le recomanda pasagerilor să-și pună centurile de siguranță și să nu mai fumeze. Prin hublou se vedea, foarte departe jos. imensa nebuloasă luminoasă a orașului Mexico-City. ce se întindea pe kilometri întregi. Dincolo de oraș. nu se mai vedea decât o zonă neagră: munți ostili și sate în care electricitatea era încă necunoscută. Spațiul acesta mare și negru care înconjoară orașele. este propriu țărilor subdezvoltate.

Roțile atinseră solul cu o mică zdruncinătură. apoi avionul alunecă lin până la clădirea aerogării.

Scoțându-și nasul afară. Malko fu surprins de prospețimea aerului. la două mii trei sute de metri altitudine. Formalitățile de

vamă fură îndeplinite foarte repede. Toată lumea se grăbea să meargă la culcare.

Malko se trezi dintr-o dată stând ca prostul, cu valiza în mână, sub o reclamă imensă pentru Mexicana de Aviación, și cu o poftă de somn teribilă. Mai-mai că-i venea să se culce pe jos...

— Señor Linge?

Se întoarse încet. Un bărbat îi zâmbea, dezvelindu-și toți dinții. Era la vreo patruzeci de ani, îndesat ca un luptător de catch, cu părul negru pieptănat spre spate, cu ochii veseli și niște dinți strălucitori. În ciuda temperaturii de afară, nu era îmbrăcat decât cu o cămașă și niște pantaloni. Mâna lui puternică îi zdrobi lui Malko falangele.

— Cum m-ați recunoscut? îl întrebă Malko.

— Îi cunosc pe tipii de la imigrație, răspunse celălalt. Permiteți-mi să mă prezint: Felipe Chano, la dispoziția dumneavoastră.

O spusese cu amabilitate și fără pic de slugărnicie. Tipul îi fu imediat simpatic lui Malko. Părea un om pe care te puteai baza.

— Vorbiți foarte bine englezește, remarcă Malko.

— M-am născut și am crescut în Texas, spuse Felipe. Tatăl meu era mexican, dar mi-am făcut studiile în America. În timpul războiului, am pilotat o "Fortăreață Zburătoare"... Dar sunt mai fericit în Mexic.

— Și ce profesie aveți de fapt?

— Am gradul de sub-comisar adjunct pentru misiuni speciale. Ceea ce înseamnă că mi se încredințează toate porcăriile care sunt oarecum delicate. Dar este destul de amuzant.

— Știți de ce am venit aici?

Felipe Chano scuturâ din cap și zâmbi:

— Nu, dar cu siguranță că nu este ceva simplu. Veniți, mașina mea este afară.

Luă valiza lui Malko și se îndreptă spre ieșire. Pendula cea mare din holul aerogării arăta ora unsprezece și un sfert.

Parcarea era la vreo cinci sute de metri. Aerul rece al nopții îl trezi pe Malko.

— Am ajuns, spuse Felipe. Așteptați un moment, vă deschid pe dinăuntru.

Malko privi cu uimire mașina.

Era un Cadillac. Dar ce Cadillac!... Automobilul fusese probabil fabricat imediat după război. Și nu mai rămăsese mare lucru din el. Caroseria era lovită toată, iar retușurile de vopsea fuseseră făcute manual. Parbrizul, străbătut de nenumărate crăpături, se mai ținea numai printr-un miracol, iar portiera din stânga era prinsă cu o sârmă. Arăta ca un tanc vechi și fără moarte. Remarcând privirea lui Malko, Felipe se scuză, zâmbind:

— E tot ce mi-am putut permite. Ca să ai o mașină aici, trebuie să fii sau necinstit, sau foarte bogat. Eu nu sunt decât un biet sub-comisar. iar guvernul nu ne prea face cadouri.

Urcară în Cadillac, care demară imediat. Motorul mergea încă bine. dar interiorul era zdrențe.

— Mai am de plătit la ea încă patru luni de salariu. oftă melancolic Felipe.

În timpul călătoriei, îi explică lui Malko că locuiește. din economie, în afara orașului, într-un sătuc indian, unde telefonul nici nu exista. Era căsătorit și avea șase copii.

Marea autostradă care leagă orașul Mexico de aeroport nu prea era circulată și într-un sfert de oră ajunseră la hotelul *Maria-Isabel*, ce se afla în plin centru al orașului, pe Paseo de la Reforma. Peste tot se etalau afișe electorale – luminoase și enorme: *Votați-l pe Diaz!* Erau alegerile pentru desemnarea Președintelui Republicii. Risipa asta de propagandă îl lăsă perplex pe Malko: care era rostul ei, de vreme ce nu exista decât un singur candidat?

Maria-Isabel era un hotel ultramodern, și în camera ce i se dăduse lui Malko se puteau disputa cu ușurință curse de cai. Ca întotdeauna, ceruse o cameră la etajul șapte. O veche superstiție a lui.

Felipe îl privea ciudat cum își despacheta bagajul. Malko își așeza cu grijă pe umerașe cele șase costume din alpaga[1] – negre sau de culoarea antracitului. Era micul său lux: o garderobă ireproșabilă; plus cămășile de mătase cu monogramă. După ce termină. Felipe îl întrebă:

— Vreți să începeți treaba chiar din seara aceasta?

---

1 Stofă fabricată inițial din fibre de lână sau de bumbac și fibre din păr de alpaga (animal asemănător cu lama). iar în zilele noastre din mătase și lână.

Malko ar fi vrut să înceapă. Problema era: de unde?... Singurul punct de plecare era soția lui Lentz. Și pentru asta nu avea nevoie de mexican. Așa că stabiliră să se întâlnească a doua zi la ora unsprezece, la hotel. După o strângere de mână tip laminor, Felipe se retrase pe vârfuri, lăsându-l pe Malko singur.

Imediat, acesta ridică receptorul și formă numărul lui Lentz. Era trecut de miezul nopții, dar, oricum, avea o scuză: venea de departe...

Soneria răsună mult timp fără răspuns. Tocmai când se plictisise și vroia să închidă, se auzi o voce de femeie spunând "Alo?"

— Doamna Lentz? întrebă Malko.

— Da. Cu cine vorbesc?

Vocea era joasă și agreabilă, gravă, și cu un nu-știu-ce bizar.

— Un prieten de-al soțului dumneavoastră, răspunse Malko. Vin de la New York și mă gândeam...

— El este la New York?

Părea oare uimită?

— Nu, nu tocmai. Dar aș dori să-l întâlnesc. Și mă gândeam că aș putea, cu această ocazie, să vă văd și pe dumneavoastră.

— În cazul acesta, puteți să veniți chiar acum. Nu mă culc niciodată devreme. Puteți chiar să rămâneți la mine peste noapte.

Malko refuză cu amabilitate patul, dar acceptă invitația. De îndată ce închise, își puse o cămașă curată, se stropi cu puțină apă de colonie și se spălă pe dinți. Era puțin cam încurcat, având în vedere că n-avea nici cea mai mică idee despre cât de mult știa doamna Lentz despre activitățile soțului ei. Poate că-l credea doar un bun inginer, și nimic mai mult.

Luă un taxi, care îl conduse la adresa indicată. Era la dracu-n praznic, în ceea ce mexicanii numesc orașul-satelit, adică la periferie. În cele din urmă mașina se opri în fața unei case mici, aflate la capătul unui drum pavat cu pietre, la aproape zece kilometri de centru.

Șoferul profită de lungimea traseului pentru a-i stoarce lui Malko o sută de pesos. Acesta coborî, se apropie de ușă și apăsă pe butonul soneriei. Îi deschise o mexicană bătrână și

sfrijită, care-i făcu semn s-o urmeze, fără să scoată un cuvânt. Ajunse într-o sufragerie cu tavanul jos, luminată de niște lămpi așezate pe parchet.

Doamna Serge Lentz îl aștepta în picioare, în mijlocul camerei.

Malko simți deodată niște furnicături ciudate pe șira spinării. Tabloul pe care-l avea în fața ochilor nu reprezenta chiar portretul unei văduve neconsolate.

Era îmbrăcată – dacă se putea folosi acest cuvânt – într-un fel de pijama de șantung verde, care dădea impresia că fusese pictată direct pe ea. Ceea ce explica reacția lui Malko, deoarece femeia era clădită ca manechinele desenatorului Vargas. Dacă nu purta sutien – și totul părea să indice că nu – atunci era un adevărat miracol al naturii. Părul ei negru ca pana corbului era răsucit într-un coc greu, iar ochii ei verzi îl priveau pe Malko cu o expresie amuzată:

— Bine ați venit, domnule... Scuzați-mă, nu-mi mai amintesc numele...

— Linge, Malko Linge...

Deocamdată era incapabil să articuleze alte cuvinte. Parcă era paralizat.

— Mă numesc Ilna. Este un vechi prenume indian. Știți, am puțin sânge indian în vine. Veniți, așezați-vă și beți ceva. Pesemne că sunteți obosit.

Malko se conformă și se afundă într-un divan imens.

— Whisky, tequila, martini, rom, vodcă? îi propuse ea.

— Tequila. De gust...

Doamna Lentz se îndreptă spre o măsuță-bar aflată în celălalt colț al camerei. fapt care-i dădu lui Malko ocazia să se asigure că aspectul posteriorului ei era la înălțimea priveliștii ce se oferea din față. Șoldurile i se ondulau cu suplețe. fără pic de vulgaritate. Turnă tequila în două pahare și se întoarse lângă Malko cu câte un pahar în fiecare mână.

— În sănătatea dumneavoastră, îi spuse ea. cu un zâmbet fermecător.

Apoi înghiți o dușcă sănătoasă, care l-ar fi făcut să cadă sub masă și pe un traficant irlandez. Malko își muie timid buzele în pahar și-și reținu cu greu un sughiț: chestia aceea făcea găuri în stomac... Puse prudent paharul pe masă și se întoarse spre gazda sa. Aceasta închisese ochii și își întinsese picioarele pe

masă. Mătasea pijamalei foșnea atingîndu-se de costumul de alpaga. Căldura corpului tinerei femei îl învăluia puțin cîte puțin. Încă cinci minute și ar fi fost pierdut pentru C.I.A... Dar Malko se scutură, revenindu-și. Se scărpină pe gât și atacă:

— Scumpă doamnă, știți cumva unde se găsește soțul dumneavoastră?

Femeia întredeschise un ochi.

— Soțul meu? Nu. De ce? Și cu ce-ți poate fi asta de folos?

— Știți de ce am venit în Mexico?

Doamna Lentz deschise și celălalt ochi, etalând un zâmbet larg:

— Ce întrebare! Pentru a-mi face curte. bine-nțeles!

Înainte ca Malko să aibă timp să-i răspundă. se încolăci ca un șarpe în jurul lui și-și lipi gura de-a lui. Nici măcar tequila nu reușea să șteargă mirosul parfumului ei.

Lui Malko îi trebuiră cinci minute bune pentru a se desface din strânsoarea ei stil caracatiță. Asta femeie adevărată! Torcea ca o pisică și se freca de el. Văzând că el nu-i răspunde la avansuri. se ridică și se duse să-și umple iarăși paharul cu tequila. Apoi reveni lângă Malko.

— Ce se întâmplă, nu îți plac? îl întrebă ea pe un ton caustic. Le preferi pe americanele alea înalte și reci. care fac dragoste cu mănuși de cauciuc, din cauza microbilor? Sau pielea mea este prea neagră pentru tine? Sunt mulți cărora le place, aici, în Mexico.

Ochii ei verzi aruncau flăcări. Era splendidă. Malko crezu că o să-i arunce paharul în față. Îi luă tandru mâna și i-o sărută.

— *Guapita*, îi spuse el încetișor în spaniolă, ești cea mai frumoasă femeie din câte îmi amintesc - ce-i drept, fără să-și obosească prea mult memoria. Și sper să-ți dovedesc în scurt timp că nu-mi ești deloc indiferentă. Dar mă aflu aici din cauza unui motiv foarte serios. Cînd voi găsi ceea ce caut. mă voi putea destinde.

— Ce cauți?

— Pe soțul tău.

Doamna Lentz începu să profereze. cu jumătate de voce. o serie de înjurături indiene și mexicane, pe care Malko nu le înțelese decât pe jumătate.

— E foarte ușor de găsit. Du-te la barul lui José Bolanos. De acolo adună toate curvele.

— Am motive serioase să cred că nu este în oraș.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Credeam că voi putea afla de la tine unde îl pot găsi. Știu doar că a plecat în junglă, undeva pe coasta de vest.

Femeia rânji:

— Atunci trebuie să fie cu prietenul lui, Chamalo. Au plecat să facă chiuretaje la fetițe... Chamalo îl folosește ca asistent. În felul acesta, mai câștigă și el câțiva pesos. (Îl privi pe Malko drept în ochi.) Spune-mi, domnule "Nu-știu-cum-te-cheamă", ai venit în gaura asta de la capătul lumii de Ciudad-Satelit numai ca să-mi vorbești de soțul meu?

— Tu de ce ai crezut că am venit?

Doamna Lentz râse cu tristețe.

— Să consolezi o sărmană femeie care se plictisește de moarte în colțul ăsta pierdut. unde nu are nici măcar un magazin în care să intre să caște gura. Cînd m-am căsătorit cu Serge, mi-a promis că vom locui în Mexico-City. pe Paseo de la Reforma, într-un apartament frumos și modern. Și uită-te unde am ajuns! Îmi trebuie o jumătate de oră ca să ajung în Mexico, și chestia asta se petrece într-un autobuz plin ochi cu tot felul de păduchioși!

Malko nu-i răspunse. O femeie atât de frumoasă ca doamna Lentz nu va rămâne prea mult timp pe-acolo... Mai ales dacă era văduvă!

— Dar de ce locuiți aici? o întrebă el încet.

— Din cauza banilor. Serge nu câștigă niciodată îndeajuns. Viața e scumpă, și compania lui nu-l plătește destul. De-aia lucrează cu Chamalo. Și pentru că-și mai face și multe alte mici treburi pe deasupra. Pentru voi, fără îndoială...

Îl privi cu coada ochiului. Malko luă taurul de coarne.

— Știi cine sunt?

— Un spion. Un spion american. A mai venit unul anul trecut. Era înalt. blond și foarte puternic. Îmi promisese că mă ia în America. ticălosul!

— Te-ai culcat cu el?

— Bineînțeles. Îmi plăcea. Și era bine și pentru Serge. I-a dat o groază de bani. Dar aș fi făcut-o și pe degeaba, așa de frumos era... (Se lăsă un moment de liniște.) Știi, și tu ești foarte seducător. Dacă te-ai gîndi mai puțin la treaba aia pe care trebuie s-o faci...

— Dacă tot știi ce fac, ai putea să mă ajuți.

— Și ce câștig eu la afacerea asta?

— Pe soțul tău. Și bani, poate.

— Nu mă interesează. Ce vreau eu, este să plec de aici. Dacă m-ai lua cu tine, aș face orice pentru tine, mă auzi?

— Ce vrei tu nu este imposibil, spuse Malko prudent. Asta depinde de ajutorul pe care mi-l dai.

Începuse să simtă oboseala călătoriei și injecțiile încă-l mai înjunghiau. Dar frumoasa doamnă Lentz nu-l lăsa câtuși de puțin indiferent. Nu văzuse niciodată un corp atât de frumos, și mult mai rar o femeie atât de dezlănțuită. Se oferea fără jenă – demonstrație vie a efectului nefast pe care-l poate produce climatul tropical asupra unei ființe umane. Ce păcat că avea meseria asta tâmpită!

Probabil că ea-i ghicise gândurile. deoarece se ridică brusc și dădu drumul la pick-up. care începu să cânte o muzică foarte lentă de harfă indiană. Întinse brațele spre el:

— Vino! N-am mai dansat de foarte mult timp.

Malko se ridică. Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se lipi strâns de el. Pe sub pijamaua de șantung era goală-goluță. Sângele lui Malko se înfierbântă și ea simți această schimbare cu o plăcere evidentă.

— Îți plac acum, măcar puțin? îi șopti ea la ureche.

Învârtindu-se încet în ritmul muzicii, doamna Lentz trecu pe lângă o lampă și o stinse. Nu mai rămăseseră aprinse decât două.

Acum, se ondula toată pe lângă Malko.

— Trebuie să plec, spuse acesta.

Era jenant să te culci cu soția unui agent care poate că în clipa aceea își dădea duhul prin junglă, pentru că voise să câștige câțiva pesos în plus, pentru frumoasa lui soție. Dar doamna Lentz se făcu că nu-l aude.

— Nu există taxi pe o rază de doi kilometri, spuse ea. fără să-i dea drumul lui Malko. Și în țara asta ți se taie gâtul pentru o sută de pesos.

— Ai cumva un pat în care pot să dorm peste noapte? o întrebă Malko.

Rîse, strângându-l mai tare.

— Nu există decât un singur pat. Și o singură cameră, bine înțeles.

— Și divanul ăsta?

— Nu te poți culca pe el.

Îi trase capul spre ea și-l sărută lung și violent pe gură. Malko o sărută la rândul lui. Se trezi pe divan, încolăciți strâns unul în jurul celuilalt. Femeia se împingea în el, scoțând strigăte scurte și înăbușite. Apoi îi murmură la ureche:

— Nu vrei din cauza soțului meu, nu-i așa? Nu-ți face probleme, puțin îi pasă. M-a propus deja tuturor prietenilor lui.

Malko își strecură o mână sub bluza pijamalei de mătase și atinse un sân tare și cald. Ea gemu și-și desfăcu cu violență bluza. Avea cel mai frumos piept pe care-l văzuse Malko vreodată.

— Vino, aici nu-i destul de confortabil.

Îl trase de mână. Camera ei era alături. Nu se vedea decât un pat imens și jos. Pereții erau vopsiți în negru iar pe o noptieră scundă ardea o lumânare roșie. Dar Malko nu pierdu timpul admirând mobila. Acum avea și el poftă de această femeie superbă. Se dezbrăcă rapid, se strecură în pat lângă ea și se cufundă imediat într-un vârtej de țipete și gemete. Doamna Serge Lentz avea un temperament vulcanic și o tehnică de clasă internațională. La un moment dat, aprinse cele două veioze de la capul patului și Malko putu să-i admire pielea frumoasă, bronzată până-n vârful sînilor. Doamna Lentz nu făcea parte dintre femeile acelea bicolore, ce se bronzau laborios pe plajele la modă.

În cele din urmă, se pomeni întins pe pat, dezbrăcat, în timp ce partenera sa îi mângâia ușor pieptul cu dosul mâinii.

— Știi, *guapo*, că faci bine dragoste? Aici, pentru bărbații ca tine avem un nume.

— Care? o întrebă Malko zîmbind.

— *Macho*. Asta înseamnă: cel care este capabil să epuizeze de plăcere o femeie. Este cel mai frumos titlu pe care îl poți da unui bărbat în țara noastră. Înseamnă chiar mai mult decât medalia Revoluției.

Malko o sărută ușor pe buze, extrem de flatat de acest compliment.

— Mulțumesc. Spune-mi, acum vrei să discutăm și despre treburile noastre?

— Bădăranule!

— Nu. Sunt numai conștiincios.

— Bine. Ce vrei să știi?

— Unde este soțul tău?

— Nu știu. A plecat acum cincisprezece zile, fără să-mi spună unde se duce. Dar face în mod curent chestia asta. Pleacă în turneu în interes de serviciu și, cu această ocazie, mai face și alte lucruri. Lucrează pentru voi sau pentru oameni ca voi. Sau călătorește cu prietenul lui, Chamalo.

— Ăsta cine mai e?

— Un gunoi. Știi, un chamalo este un indian din sud, din Veracruz. Ăsta este chirurg. Sau cel puțin așa pretinde! Pesemne că și-a cumpărat diploma cu cinci mii de pesos. Circulă prin sate și cătune și face micile operații pe care adevărații medici nu vor să le facă.

— Înțeleg... Și cum l-a cunoscut individul acesta pe soțul tău?

— Serge călătorește mult. La fel și Chamalo. De câte ori aude vorbindu-se de vreo fată care a rămas gravidă, îl anunță pe Chamalo și-și ia și el comisionul. Și pe urmă fac chef. În nord, poți să ai fete de cincisprezece ani pentru cincizeci de pesos. Ticălosul! Și pe mine nu mă atinge cu săptămânile!

Malko se gândea. Hotărât lucru, dosarele C.I.A. erau foarte incomplete.

— Și crezi că și de data asta a plecat cu Chamalo?

— Nu, pentru că și-a luat mașina. Altfel ar fi plecat cu mașina lui Chamalo. Are un Thunderbird alb. Este mai frumos ca mașina noastră.

— Nu te sună niciodată când e plecat?

— Nu. Telefonul este prea scump. Și. cu poșta. ar dura prea mult.

Se așează în genunchi pe pat și-l privi pe Malko cu curiozitate:

— Spune-mi. de ce te interesează așa de mult soțul meu? V-a furat?

— Nu. Dimpotrivă. Ne-a ajutat foarte mult. Dar este în pericol. și poate că nici nu-și dă seama de asta. În pericol de moarte.

Nu îndrăznea să-i spună că era mai mult ca sigur mort. La ce bun?

O luminiță de milă se aprinse în ochii frumoasei indiene.

— Ascultă. în cazul acesta. te voi ajuta. Este adevărat. nu

știu unde-i Serge. Dar cineva trebuie să știe: Chamalo. Înainte să plece, au făcut chef împreună. Sunt sigură că Serge a plecat într-un loc pe care Chamalo îl cunoaște. Dar nu știu unde.

— Știi unde este Chamalo?

— Știu unde stă. La Nuevo-Puerto de Liverpool. Nu este prea departe de aici. O să-ți dau mâine dimineață adresa lui.

— Aș prefera să mă duc foarte devreme.

— N-are nici un rost. Iese în fiecare seară și înghite cel puțin o sticlă de tequila. Nu te duce înainte de amiază, că te dă afară cu focuri de revolver.

— Drăguț!...

— E un bărbat brutal.

După aceste vorbe. Malko hotărî să se odihnească. Injecțiile. drumul și doamna Lentz erau prea mult pentru un singur bărbat. în aceeași zi. Se strecură în așternuturile fine. Exact în acel moment, doamna Lentz începu să-și plimbe ușor mâna de-a lungul piciorului său.

— Vrei să dormi deja, *guapo*?

Nu adormi decât după o jumătate de oră plină. mort de oboseală și de somn, dar fidel aureolei sale de *macho*.

Cînd Malko deschise ochii, a doua zi dimineață. dădu cu ochii de o viziune de coșmar: o indiană bătrână, știrbă și enormă. îmbrăcată într-o rochie strâmtă de mătase, lucind de murdărie, îi întindea un platou pe care fumegau niște chestii ciudate. Micul lui dejun.

Lucru extrem de ciudat, de altfel. Ceai aproape negru și *tamales*. adică un fel de plăcințele umplute cu un sos foarte picant.

După ce-și termină micul dejun. Malko, care se trezise de-a binelea. avu impresia că înghițise fontă topită. În momentul în care se ridica din pat. apăru doamna Lentz. Era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material imprimat. aproape transparent. mai sugestivă chiar decât pijamaua din ajun. Lui Malko i se păru și mai frumoasă. Văzând însă lucirile stranii ce-i străluceau în ochi. se grăbi să se ridice din pat.

— Ai dormit bine. *guapo*? Știi că e deja ora douăsprezece?

— Cum?

— Stai liniștit! La ora asta. Chamalo doarme încă. Ai tot timpul să te pregătești.

Malko fu gata într-un sfert de oră. Se răsese foarte bine cu briciul lui Serge Lentz. Costumul nu era prea șifonat, însă cămașa nu arăta deloc bine. Oglinda reflecta imaginea unui bărbat de patruzeci de ani, cu fruntea înaltă, al cărui păr blond contrasta cu tenul mat. Ochii lui de aur lichid erau presărați cu mici pete verzi, semn de satisfacție.

Doamna Lentz se apropie de el pe la spate și îl îmbrățișă.

— Cînd te întorci, *guapito*?

— Curând. Hai să mâncăm împreună în seara asta, dacă vrei. Vin eu să te iau.

O sărută în fugă și plecă. Soarele ardea îngrozitor de tare. Nu se vedea picior de animal pe stradă. Căută, cam la întâmplare, să regăsească marele bulevard pe care venise: asta îi luă câteva minute. Ajunse într-un deșert de asfalt fierbinte. În cele din urmă, după un sfert de oră de semne disperate, opri un taxi. Malko îi dădu adresa chirurgului. Apoi se așeză pe bancheta jegoasă. Probabil că la ora aceea Felipe Chano se întreba ce i se întâmplase.

Taxiul se opri pe o străduță strâmtă, de-a lungul căreia se înălțau o mulțime de depozite. Șoferul luă cei douăzeci de pesos ai lui Malko fără să se întoarcă și demară în grabă.

Malko reperă imediat Thunderbirdul alb al lui Chamalo. Era parcat în fața unei căsuțe de lemn cu două etaje, la adresa pe care i-o dăduse doamna Lentz. Chamalo locuia la etajul doi.

Scara trosnea îngrozitor, și Malko încercă s-o urce în vârful degetelor. Găsi o ușă pe care, pe o carte de vizită murdară, prinsă în pioneze, se puteau citi cuvintele: "Chico Varga, medico".

Bătu la ușă.

Se auziră tot felul de zgomote dinăuntru, apoi ușa se deschise brusc, și apăru în prag un bărbat uriaș, îmbrăcat în niște pantaloni de pânză și o cămașă deschisă până la buric, ce-i dezgolea pieptul păros. Ochii oblici și toate trăsăturile feței îi trădau originea indiană. Bărbatul îl privi bănuitor pe Malko:

— Ce doriți? îl întrebă el cu o voce dură.

— Sunt un prieten al lui Serge Lentz. Aș dori să vă vorbesc, răspunse Malko.

Uriașul deschise larg ușa și-i făcu lui Malko semn să intre. Camera era întunecoasă și murdară. Lângă patul desfăcut se vedea o geantă neagră de medic.

Malko se așeză pe un scaun și Chamalo se trânti pe pat.

— Deci? zise acesta.

— Îl caut pe Serge Lentz, atacă Malko. Știți cumva unde se află?

Celălalt deveni dintr-o dată bănuitor.

— Spuneți că sunteți prietenul lui. Atunci de ce nu știți unde este?

— Abia am venit de la New York. Îmi dăduse întâlnire aici. Dar, când am ajuns eu, plecase deja. Și mi s-a spus că ați ști dumneavoastră unde se află.

Ochii mici ai indianului se strânseră.

— Cine v-a spus chestia asta?

Malko ezită, dar trebuia neapărat să facă ceva ca să-l dezghețe pe celălalt.

— Nevasta lui Serge.

Indianul începu să bombăne.

— V-a spus o prostie. Nu l-am văzut pe Lentz de săptămâni întregi. Și târâtura aia minte.

Și el mințea. Malko se hotărî să insiste.

— Ascultați, trebuie să-l găsesc pe Lentz cu orice preț. Pentru asta am venit. Dacă mă ajutați, puteți câștiga o grămadă de bani. Și știu că știți unde este.

Indianul rămase tăcut câteva clipe. Apoi se apucă să scotocească prin geanta neagră. Părea că ezită. În cele din urmă, zise cu o voce joasă:

— Și cât spuneți că aș putea să câștig, Señor?

— Depinde de informațiile pe care mi le veți da. Cel puțin o sută de dolari.

Indianul se gândea. Cu capul plecat, se juca cu mânerul genții. Aceasta se deschise brusc, cu o pocnitură seacă. Malko aștepta, nu prea îngrijorat. Cuvântul "dolar" are întotdeauna un sens magic în sudul tropicelor Capricornului.

Se trezi față în față cu gaura neagră a țevii unui Colt 45, care îi păru de-a dreptul imensă. Chamalo avusese pistolul în trusa de medic. Ciudat instrument chirurgical!

— Nu mișcați, Señor. Sau voi fi obligat să vă îngrijesc. Și dimineața operez foarte prost. Nu am mâna sigură.

În orice caz, mâna în care ținea automatul ăla mare și negru nu tremura de loc.

— Îl am întotdeauna la mine, continuă indianul. Pentru cazurile grele.

Continuând să-l țină pe Malko la respect, se ridică și-și luă o haină și o valiza din spatele patului. Apoi se îndreptă spre ușă. Cu sufletul la gură, Malko se întrebă cînd va trage indianul.

Uriașul deschise ușa și îndreptă țeava pistolului spre stomacul lui Malko.

— Acuma plec. Nu vă mișcați de-aici timp de cinci minute. Dacă nu, vă omor. Și nu încercați să mă revedeți. Data viitoare, vă omor pe loc. Ați înțeles?

Malko înclină capul în tăcere. Uriașul se strecură pe ușă și o închise în urma lui. Se auziră pașii lui grei pe scară, apoi, aproape imediat. zgomotul motorului Thunderbird-ului. Malko se aruncă la fereastră și mai apucă să vadă mașina albă demarând în trombă. Nu avu nici măcar timp să-i ia numărul.

Părăsi camera, după ce o scotoci superficial. Nu găsi nimic în afară de niște rufe murdare. Singura lui pistă se evaporase. Și era sigur că la viitoarea întâlnire indianul se va ține de cuvânt.

În momentul în care părăsea clădirea, tocmai trecea un taxi gol. Un sfert de oră mai târziu, Malko ajunse în camera lui, la hotelul *Maria-Isabel*. Felipe Chano îi telefonase de două ori. Sună la *Securidad* și-l găsi imediat.

— Puteți să treceți pe la hotel?

Stabiliră să se întîlnească la un aperitiv. Până atunci, Malko se dezbrăcă și se întinse pe pat. Doamna Lentz îl cam epuizase. Și urma s-o vadă din nou în seara aceea! Legănat de vise erotice, adormi, întins pe burtă.

Capitolul V

Paseo de la Reforma strălucea de lumină. Era ora la care mexicanii ieşeau de la servici şi se plimbau alene pe cele două alei străjuite de copaci. Grupuri de turişti ieşiţi de la *Maria-Isabel* şi de la *Hilton* căscau gura în faţa vitrinelor. Malko şi Felipe stăteau la marginea trotuarului, aşteptând un taxi.

— Haideţi să luăm un taxi colectiv, propuse mexicanul. Biroul meu este la capătul lui Paseo. Taxiurile astea merg dintr-un capăt în celălalt. Costă un peso de persoană.

Ridică două degete şi opri un taxi. Cei doi bărbaţi se înghesuiră între două mexicane grase, care îi ignorară complet.

Sediul *Securidad* -ului era o clădire veche, cu faţada murdară. Pe culoar, în picioare, aşteptau oameni cu feţe speriate. Felipe Chano îl duse pe Malko direct la arhivă. Vroia să-l identifice cu certitudine pe Chamalo. Malko îi povesti poliţistului ce i se întâmplase seara şi dimineaţa, dar fără prea multe detalii. Felipe nu făcuse nici un comentariu, dar Malko avu impresia că poliţistul nu-şi făcea iluzii în ceea ce priveşte ospitalitatea doamnei Lentz.

I se aduseseră vreo sută de fotografii, şi Malko se apucă să le examineze.

Îl găsi repede pe Chamalo. Adevăratul său nume era Luis Chico. Fusese deja arestat o dată pentru crimă şi condamnat la trei ani de închisoare. Era supranumit şi El Indio şi chiar era chirurg.

— Îl cunosc, zise Felipe. Este un om periculos. Un maniac al pistolului. Să vă spun o poveste. Un prieten îi furase nişte bani. Doi ani mai târziu l-a întâlnit pe stradă, aici, în Mexico-City. A tras asupra lui fără avertisment şi l-a umplut de gloanţe. Apoi a intrat într-o cafenea şi a comandat o tequila, ca să treacă timpul mai uşor până vine poliţia.

— Mi-a promis şi mie acelaşi lucru, spuse Malko zâmbind. Poate c-aş face mai bine să-l evit.

— Ar fi într-adevăr mai bine. Este *loco*, nebun. Dumnezeu v-a protejat deja o dată...

Malko îşi reţinu cu greu un surâs: nu întâlnise niciodată până atunci un "curcan" atât de bigot! Felipe îşi presăra

conversația cu rugăciuni și își făcea cruce ori de câte ori trecea pe lângă vreo biserică, dar era unul dintre cei mai buni trăgători din Mexic.

Dădu oamenilor instrucțiuni pentru a-l căuta pe Chamalo. Apoi, cei doi bărbați plecară să bea o cafea în cealaltă parte a lui Paseo, într-o cafenea micuță. Malko se hotărâse să-i spună lui Felipe adevărul. Vorbi timp de o jumătate de oră. Polițistul puncta povestirea cu exclamații de: *Dios!* îngrozite.

— Cred că am o pistă pentru dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Se află aici un mic grup de adepți ai lui Castro pe care noi nu prea-i luăm în serios. Îi numim castriști. Tipăresc manifeste, găzduiesc din când în când persoane clandestine, dar nu fac nimic grav. Cum povestea dumneavoastră vine din Cuba, am putea merge să vedem ce se mai întâmplă pe la ei.

— Dar de ce cei care au dat lovitura nu au deturnat avionul direct spre Mexic? întrebă Malko. Ar fi fost mult mai simplu.

— Nu-i chiar așa. Nu uitați că mai există și *Federales*. Un avion se observă repede. În schimb, câțiva oameni cu un flacon ca al dumneavoastră se pot fofila foarte ușor.

— Slavă Domnului, nu e al meu.

Felipe râse încet.

— Dacă vreți, mergem diseară să cinăm într-un restaurant tipic mexican. Este locul de întâlnire al castriștilor. Apropo, par a fi dirijați de o femeie, o metisă, foarte frumoasă, și care este considerată pe aici o adevărată personalitate. A debutat în cinema, acum zece ani. Apoi s-a căsătorit cu un miliardar bătrân – Gomez Ariman, proprietarul a jumătate din minele de argint din țară. Și se pare că l-a făcut atât de fericit încât tipul a murit în opt luni, lăsându-i toată averea. De atunci, locuiește într-o casă cu o sută douăzeci și trei de camere, cu săli de baie cu robinete din aur masiv și servitori indieni, frumoși ca niște zei.

— Și ce face miliardara dumneavoastră? întrebă Malko. Ce o interesează?

— Bărbații. Probabil că experiența cu bătrânul Ariman a marcat-o profund, pentru că de la moartea lui încoace vânează sistematic toți bărbații bine din Mexico. Ceea ce o face foarte puternică: cei care au trecut deja prin patul ei îi sunt recunoscători, iar toți ceilalți speră să ajungă și ei acolo. Și Președintele nostru se numără printre aceștia.

— Înțeleg. Și unde o pot întâlni pe această făptură de vis?

— La ea acasă. Dar nu veți reuși să ajungeți până la ea. Trebuie să intrați în mișcarea ei... Sau să contați pe hazard. Adică ceea ce vom încerca noi în seara aceasta.

— Apropo, vom fi trei diseară.

Polițistul surâse.

— Señora Lentz?

— Da.

— Nu face nimic. Dimpotrivă. Vin să vă iau de la hotel pe la nouă. Până atunci, odihniți-vă.

Felipe ținu să plătească el cele două cafele. Malko îl privi cum urcă în Cadillacul său cel vechi. Mexicanul se ducea să ia prânzul cu soția și copiii în sătucul în care locuia. Mai ieftin decât la restaurant.

Malko o luă încet spre hotel, căscând gura prin oraș. Ambianța de pe Paseo era foarte agreabilă. Grupuri de fete tinere în rochii ușoare de pânză, multe dintre ele foarte seducătoare, treceau incontinuu pe lângă el. Se țineau de mână, după moda spaniolă, sau erau la brațul unui băiat. Era o atmosferă plină de veselie și de poftă de viață. Chioșcurile de ziare se prăvăleau sub greutatea revistelor ilustrate ieftine, însă cel mai mare cotidian din Mexico – *Excelsior* – era tipărit pe o hârtie proastă, de o culoare dubioasă. La un kilometru de acolo începeau cocioabele de chirpici. În ciuda aparențelor, Mexico este un oraș sărac. Din cauza altitudinii, în jurul lui nu există nimic — nici uzine, nici culturi, doar o centură de cartiere pe lângă care ar păli și Harlemul.

Vitrinele de pe Paseo abundau de produse de lux. Malko se opri în fața unei haine de șantung negru. Intră și o încercă. Își cumpără și o pereche de pantaloni din pânză de in și o cravată așa cum îi plăceau lui: din mătase cu un desen fin și delicat. Vânzătoarea, negricioasă și bondoacă, îl mânca din priviri: blonzii înalți sunt o raritate în Mexic... Refuză oferta de a i se trimite lucrurile la hotel și luă cu el pachetul, pentru plăcerea de a-și pune imediat haina.

Era ora siestei. Străzile se goleau văzând cu ochii. Până la ora cinci, viața înceta cu desăvârșire. Malko ajunse în fața fântânilor arteziene din fața hotelului *Maria-Isabel*. Intrând în hol, îl luă cu frig: aerul condiționat întreținea o temperatură de-a dreptul polară.

Îl așteptau trei mesaje, toate de la Washington. Îl cuprinseră remușcările. Nu-l trimiseseră în Mexico pentru cumpărături. Dar

nu putea totuși să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru... Și-i trebuia timp să se obișnuiască cu altitudinea... două mii trei sute de metri e ceva!

Ascendența sa slavă îi dădea o dezinvoltură de care nu se putuse dezbăra niciodată. Degeaba își repeta că misiunea sa este ultrasecretă, că, dacă o rata, urmarea ar fi putut fi distrugerea completă a Statelor Unite, că fiecare minut conta, pe el îl încerca o poftă nebună să se întindă la soare, pe marginea piscinei de la etajul șaisprezece. Noroc că cei douăzeci de ani petrecuți în America îi dăduse o crustă solidă de conștiință profesională.

Ceru recepționerului să-i facă legătura cu Washingtonul. își luă cheia și urcă în cameră. Nu se simțea câtuși de puțin în pericol. Totuși. dacă Chamalo făcea parte dintre cei pe care-i căuta. aceștia fuseseră deja preveniți și urmau să reacționeze.

Dar cum să te gândești la așa ceva pe un soare ca ăsta?

Ajuns în cameră, desfășură pe masă pliantul reprezentând castelul său, de care nu se despărțea oriunde s-ar fi dus. Deocamdată, avea un majordom fidel care supraveghea lucrările de restaurare: Krisantem, un ucigaș turc pe care-l scosese dintr-o mare încurcătură la Istanbul[1]. Personajul acesta obținea de la lucrătorii austrieci o muncă neegalată încă, prin niște mijloace pe care Malko prefera să nu le știe.

Mai erau însă multe de făcut la castel și Malko se întreba câteodată dacă nu cumva singura bucată de teren de care se va bucura vreodată nu era cimitirul...

Sunetul telefonului îl smulse din aceste gânduri negre. Era Washingtonul. Recunoscu vocea generalului Higgins.

— Ai vreo noutate? îl întrebă imediat acesta.

— Nu prea mult. Cred că am găsit un fir, dar nu știu încă ce-i la capătul lui.

— Grăbește-te. Am pus la punct un dispozitiv de securitate de-a lungul frontierei mexicane. dar are destule găuri. Pe de altă parte. avem niște informații de la agenții noștri din Cuba. Exact de ce ne temeam: în spatele acestei povești se află Yoshico Tacata. Iar acum are și CX 3-ul. Știi ce înseamnă asta?

— Nu.

— Că-l va folosi de îndată ce va putea. Și nu avem cum să-l

---

1 Vezi SAS la Istanbul nr. 1.

oprim. Nu putem să percheziționăm toți oamenii care intră în S.U.A.! Trebuie neapărat să reușești – și asta foarte repede – altfel nu mai avem decât o singură soluție.

— Care?

— Să alertăm populația Statelor Unite, cu consecințele incalculabile pe care le implică acest lucru.

Malko nu se mai simțea deloc în largul său. Vocea generalului cam tremura. Și nu era genul de om care să se tulbure ușor.

— Fac tot ce pot, spuse el cu voce scăzută.

— Vrei întăriri, bani, mijloace materiale? Ai mână liberă.

— Nu, mulțumesc. Deocamdată nu am nevoie de nimic. Nici măcar nu știu unde să lovesc. Mai târziu, poate. Dacă-l găsesc pe japonezul ăla, ce să fac?

— Omoară-l!

Fusese un veritabil răcnet de ură. Malko și-l imagină pe general așezat la biroul său, cu fața crispată de furie. Nici el nu se prea amuza.

— Ascultă, reluă acesta, pot să-ți trimit în trei ore douăzeci de oameni — cei mai buni de la serviciul "acțiune" – cu câte arme este nevoie pentru a-l lichida pe blestematul ăla de japonez. De altfel, am pregătit deja totul. Îți trimit tot ce trebuie de îndată ce îl găsești.

Generalul fierbea, dar de data aceasta lui Malko nu îi prea venea să râdă.

Închise. Nepăsarea lui Malko se risipise dintr-o dată. Era prins în angrenaj. Ca să aibă liniște, îi trebuiau dolari; ca să obțină acești dolari, trebuia să se arunce în plin coșmar.

Își despachetă totuși cu dragoste cumpărăturile și se hotărî să se sacrifice și să adopte obiceiurile țării. Seara risca să fie lungă, cu obiceiul spaniol de a cina la ora unsprezece seara... Nu-i fu deloc greu să adoarmă – gol, întins pe patul său – după ce-și pusese ceasul să sune la ora șapte.

Îl trezi o reclamă imensă de Pepsi-Cola care licărea în fața hotelului, în dreptul ferestrelor lui. Un adevărat far. Cu un gust amar în gură, se aruncă sub duș.

După ce se bărbieri, își alese o cămașă de mătase – nu se putuse obișnui niciodată cu nailonul – și-și puse costumul pe care-l cumpărase în acea după-amiază. Deschise fundul dublu al valizei. Înainte de plecare, generalul Higgins îi făcuse un mic

cadou: un pistol lung, negru și foarte plat, o armă absolut silențioasă. Nu făcea nici măcar zgomotul înfundat pe care-l face un pistol cu amortizor. Serviciile speciale ale C.I.A. puseseră la punct această mașinărie în timpul celui de-al doilea Război Mondial, la cererea O.S.S.-ului. Nu existau decât foarte puține, care se împărțeau cu extrem de multă zgârcenie. Celor de la C.I.A. le era frică ca nu cumva vreunul din aceste pistoale să cadă în mâinile unei organizații ca Sindicatul sau Mafia. Malko era unul din puținii agenți care erau în posesia unei asemenea bijuterii.

— Singurul pistol care poate fi purtat sub smoking, remarcase Higgins. O mașinărie foarte sofisticată.

Malko ezită. apoi lăsă arma în valiză. La prima vedere. aceasta părea un Samsonit normal. Dar era etanșă și putea servi și ca o mică bombă: dacă cineva ar fi încercat s-o forțeze. o șarjă de dinamită i-ar fi aruncat capacul drept în fața indiscretului neatent.

La ora opt, Malko era gata. Coborî în hol. Portarul îl însoți până la taxi. Șoferul dădu drumul – în mod ostentativ – la contoar.

Îi deschise chiar doamna Lentz. De data asta, era îmbrăcată într-un deux-pièces din mătase roșie – culoarea sângelui de taur – a cărui strălucire ar fi putut împrăștia și cel mai dens smog californian. Mai ales cu ceea ce se afla înăuntru... Îl atinse ușor pe Malko cu sfârcurile sânilor, sărutându-l pe gât. Pesemne că făcuse baie în parfum.

— Unde mergem să mâncăm, *guapo?* îi șopti ea tandru la ureche.

— Ai ceva vești de la bărbatul tău? îi replică Malko, pentru a fi cu conștiința împăcată.

Ea scutură din cap.

— Nimic. O să apară în două zile sau în cincisprezece. nu-mi pasă.

"Sau niciodată". gândi Malko. Urcară în taxi. Pe drum îi povesti întâlnirea cu Chamalo. Ea izbucni în râs.

— Ți-am spus că este un om dificil, *guapo.* Trebuie să fii atent.

Coborâră în fața hotelului *Maria-Isabel.* Doamna Lentz aspiră cu voluptate o gură de aer rece, privind cu încântare fațada de marmură.

— Aici parcă și aerul miroase a bani.... murmură ea.

Nici măcar nu vedea, la o sută de metri mai încolo, terenul viran unde se jucau copiii indienilor, în pielea goală, în timp ce părinții lor cerșeau pe la ușile marilor hoteluri de pe Paseo de la Reforma.

Felipe Chano îi aștepta la bar, singur la masă. Își pusese cravată și purta o cămașă albă. Se înclină adânc în fața doamnei Lentz. Sosirea indienei opri brusc orice conversație. Toți bărbații, fără excepție, o urmăriră cu privirea și toate femeile, fără excepție, scrâșniră din dinți. Încântată, doamna Lentz se îndreptă spre masă legănându-și șoldurile.

Malko făcu prezentările.

— O să vă duc într-un restaurant tipic mexican, îi anunță Felipe. La *Fuente*. Se bea, se mănâncă și se dansează. Și, dacă vreți să jucați...

— Excelent, exclamă doamna Lentz. Îl știu.

Apoi comandă trei cocktailuri cu tequila. Și alte trei, imediat ce și-l bău pe-al ei. Malko dădu semnalul de plecare. Ca prin miracol, la mesele din jurul lor nu se mai aflau decât bărbați.

Merseră vreo jumătate de oră prin Mexico cu taxiul. Doamna Lentz îi puse lui Malko mâna pe coapsă; Felipe se uita în altă parte.

Fuente era o clădire imensă, cu fațada luminată în întregime cu neon. Intrarea era tapisată cu fotografiile unor creaturi de vis, prezentate ca atracțiile localului. Restaurantul era împărțit în două. Jos se afla orchestra și ringul de dans. Cupluri foarte elegante cinau la lumina lumânărilor. La primul etaj, sala era înconjurată de o galerie. Acolo nu era nici pe departe atât de elegant. Pentru cincizeci de pesos, puteai să bei un pahar de bere caldă și să-i privești pe fericiții de jos. Ca să nu mai vorbim că puteai profita de spectacol.

Felipe îi conduse în partea de jos. Proprietarul era un om experimentat, având în vedere maniera în care măturâ mulțimea din fața lor, conducându-i până la masă.

— Masa vecină este reținută de doamna Ariman, îi șuflă Felipe la ureche lui Malko.

Era o masă de douăsprezece persoane, cea mai bună din sală, plasată în fața orchestrei și a scenei.

Li se aduse meniul. Felipe comandă pentru toată lumea *tamales*, apoi specialitatea casei: pui cu sos picant. Și multă tequila. În jurul lor, se bea zdravăn. Bărbații își presărau puțină sare pe dosul mâinii, o lingeau, și apoi înghițeau conținutul

paharului dintr-o sorbitură. Femeile sorbeau mai discret, dar la fel de eficace.

Doamna Lentz era în culmea fericirii: de la galeria de la etaj i se aruncase un trandafir — e adevărat, cam trecut, dar totuși un trandafir. Își încolăci piciorul pe sub masă în jurul picioarelor lui Malko.

Felipe mânca fără să scoată un cuvânt. Își stropise din gros mâncarea cu un sos care, dacă ar fi picat din farfurie, ar fi făcut găuri în masă.

Doamna Ariman apăru în momentul în care atacau puiul și a doua sticlă de tequila. Malko nu-și dezlipi ochii de la ea decât în clipa-n care doamna Lentz îl mușcă cu cruzime de mâna stângă.

Christina Ariman era de o frumusețe desăvârșită. Era îmbrăcată într-o rochie de seară cu paiete. mulată pe corp. iar prin contrast pielea ei mată ieșea și mai mult în evidență. Avea părul strâns într-un coc și datorită înălțimii sale părea că plutește pe deasupra mulțimii. Ai fi putut crede că-i o prințesă rece a incașilor, dacă nu ar fi fost privirea: două pete limpezi și calde, care-l învăluiră pe Malko într-o ceață aurie. Erau ochii unei femei care iubea bărbații cu aceeași pasiune cu care iubea și blănurile.

Ca din întâmplare, se așezase în fața lui Malko. În dreapta ei se afla un bărbat tânăr, cu o față sculpturală de indian. care îi aruncă lui Malko o privire plină de ură; în stânga stătea un hopa-mitică mic, cu părul lucind de briantină și cu o mustață parcă dată cu ceară: Sancho Panza. Ceilalți cinci bărbați de la masă erau incredibili: îmbrăcați toți în haine deschise la culoare. aveau aceeași figură dură și orgolioasă, părul dat pe spate și ochii negri.

— Sunt cei cinci frați Mayo. îi șopti Felipe lui Malko. Organizația dumneavoastră ar trebui să-i angajeze. Señor Linge. Sunt cei mai periculoși ucigași din America Centrală. Din păcate. nu sunt de vânzare.

— Lucrează pentru ea?

— Nu pentru ea. ci cu ea. Nu-i interesează banii. Locuiesc în vila Ariman. Din timp în timp. dispar. Se duc în Cuba sau în altă parte. Să vă spun o poveste. Americanii amenajaseră o bază clandestină de antrenament pentru trupele de luptă împotriva adepților lui Castro. Undeva la sud de Campeche. aproape de frontiera cu Guatemala. Frații Mayo s-au dus acolo.

Noaptea. Au tăiat gâtul tuturor instructorilor *gringo* și au înfipt câte un cuțit în inima fiecărui mexican. Apoi au plecat. Baza a fost închisă.

— De ce fac asta?

— Au sânge indian în vine. Urăsc străinii și mai ales pe americani. De aceea și-au oferit serviciile lui Castro. Visează să elibereze tot continentul de influența americană. Și pentru asta sunt în stare de orice.

Malko îl privi chiorâș pe Felipe.

— Și dumneata ai sânge indian, nu?

Felipe râse:

— Prin părțile astea, cine nu are, Señor Linge? Dar rasa indiană este veche. Timpul ei a trecut.

Furioasă că era neglijată, doamna Lentz se ridică fără un cuvânt și se îndreptă spre toaletă. Felipe profită pe loc de plecarea ei:

— Am informații despre Chamalo, spuse el repede. I-a fost văzută mașina pe drumul spre Acapulco. Sper să-l putem urmări din momentul în care sosește în oraș.

— Acapulco? Este în zona care ne interesează pe noi?

— Da. Ar trebui să mergem acolo.

Doamna Lentz se întoarse. Bărbații începură să vorbească despre pescuitul de rechini.

De mai multe ori, Malko surprinse privirea Christinei Ariman. De fiecare dată, întorcea primul privirea. Pentru prima oară în viață, avea impresia că privirea lui de aur n-avea nici un efect. În schimb, surprinse în ochii metisei o licărire ciudată, care-l făcu să se gândească că părul blond era apreciat în țara aceea.

Malko înțelegea spaniola. Prindea crâmpeie din conversația pe care o purta Christina. Vorbeau despre alegerea lui Diaz, noul Președinte al Republicii.

O orchestră gălăgioasă puse stăpânire pe scenă. După câteva acorduri de mariachis, începură să cânte o muzică ciudată, o combinație destul de captivantă de conga, samba și meringue. În scurt timp, mesenii se repeziră pe pista de dans, agitându-se care mai de care.

Christina Ariman se ridică maiestuos și-l urmă pe ring pe tânărul cel frumos din dreapta sa. Dansa cu o grație extraordinară iar rochia foarte decoltată oferea privirilor un piept splendid. Malko se gândea. Nu va mai avea poate prea

curând o ocazie atât de bună. Se ridică și o luă de mână pe doamna Lentz. Cerându-și iertare, în gând, de la strămoșii săi vienezi, începu să danseze în stil mexican.

Abia atinse partenera lui pista de dans, că și începu să-și onduleze trupul cu o viteză vertiginoasă. Cu ochii dați peste cap, se agita ca și cum viața ei ar fi depins de acel dans, aruncându-și capul pe spate și dând cu furie din fund în stânga și-n dreapta, ca și cum ar fi răspuns unei îmbrățișări pasionate și invizibile. Ori de câte ori mătasea taiorului ei îl atingea pe Malko, acesta simțea o dorință nebună de a o lua în brațe de-a binelea și de a merge în altă parte, pentru a continua ceea ce începuse ea atât de bine singură.

Christina Ariman dispăruse în celălalt capăt al ringului de dans. Prin mici atingeri pe coapse, Malko începu s-o împingă pe Ilna Lentz, fără ca ea să-și dea seama și fără a-i întrerupe transa, în direcția cea bună.

Curând, ajunse chiar în spatele indienei. Ea se întoarse prima. Privirile lor se încrucișară. Avu loc o luptă scurtă și tăcută, apoi Christina schiță un foarte, foarte vag surâs. Malko îi răspunse cu cele două pete de aur ale sale, încercând să spună, în acest mod, cât mai mult posibil. Apoi se îndepărtă; nu trebuia să-i dea de bănuit tigresei lui. O aduse la masă tot în transă. El se mulțumea să miște picioarele. Avea oroare de aceste ritmuri tropicale, mult mai aproape de epilepsie decât de vals.

Se făcu o pauză. Excitată de muzică, doamna Serge Lentz avea în mod vizibil chef să dea frâu liber temperamentului ei vulcanic.

Pentru a o mai liniști, Malko se ridică și dispăru la toaletă.

Când reveni, muzica aceea îndrăcită începuse din nou, cu mai mult avânt. Christina dansa. Malko o atinse în trecere și simți cum i se strânge stomacul. Femeia aceasta îl atrăgea cum nu-l mai atrăsese nici o femeie până atunci. Avea totul: frumusețe, intensitate, inteligență și o ținută de regină. Resemnat, se avântă din nou cu Ilna pe pista de dans, unde se strânsese o lume nebună. Oamenilor nu le mai păsa de mâncare, iar ospătarii profitau, făcând să dispară mâncărurile abia începute, pe care le revindeau apoi cu prețuri exorbitante la restaurantele din cartier.

De data asta, Malko trebui să fie mult mai prudent pentru a ajunge la Christina Ariman. Doamna Lentz abandonase stilul

"Ofrandă soarelui" pentru un dans în doi, cu pântecul strâns lipit de-al partenerului. Dar era tot în transă...

Manevra îi reuși încă o dată. Christina dansa cu unul din frații Mayo. Malko se apropie foarte mult de ei. Captă din nou privirea frumoasei indiene. Dar, ca și cum ar fi simțit acest schimb de efluvii, cavalerul său făcu brusc o piruetă și Malko se trezi nas în nas cu mexicanul, care-l privea cu o ură și un dispreț fățiș.

Trebuia neapărat să încerce – acum sau niciodată. Dacă eșua, frații Mayo l-ar fi făcut bucățele.

Își strecură între degete bucățica de hârtie pe care și-o băgase sub șevalieră. Cu o mână fermă, se asigură să rămână în apropierea Christinei. Ca și cum ar fi înțeles manevra, nici ea nu se mai mișca aproape deloc.

Dansul se termină cu o tornadă de maracas. Malko o lăsă pe Ilna Lentz s-o ia înainte. Christina venea în spatele lui. Trăgându-i în nări parfumul, simți cum se apropie. Fără să se întoarcă se dădu puțin la o parte. Christina ajunse în dreptul lui. Corpurile lor se atinseră pentru o fracțiune de secundă. Era la fel de înaltă ca el și Malko contase pe acest lucru. Mâinile lor se atinseră în treacăt. Cu un nod în gât și cu tot corpul contractat. îi întinse hârtia împăturită. Mayo se apropia din spate.

Avu loc o îmbulzeală și fu separat în mod brutal de Christina.

Nu mai avea în mână hârtia. Dar n-avea nici cea mai mică idee dacă o luase Christina sau căzuse pe jos. Și cu fratele Mayo în coaste, ar fi fost destul de delicat să se aplece ca să exploreze parchetul.

Pe biletel nu scrisese decât: *"Maria-Isabel,* camera 707. Malko". Era o superstiție: numărul 7 îi purta noroc. Sau cel puțin așa credea el. Deși se considera mai degrabă un raționalist. i se mai întâmpla să se repeadă să citească horoscopul când vedea vreun 7.

În orice caz, acum nu-i mai rămânea decât să aștepte. Achită ostentativ nota de plată – două mii cinci sute de pesos. îngrozitor de scump pentru un pui hrănit cu nisip – și ieși. În timp ce doamna Lentz își lua haina, îi explică lui Felipe ce avea de gând să facă.

— Este primejdios. spuse mexicanul. Dacă află cine sunteți. este cea mai bună ocazie să scape de dumneavoastră. La noi

în Mexic, crimele de onoare sunt la ordinea zilei... Și chiar dacă *señora* Ariman crede că sunteți doar un curtezan oarecare, rămâne totuși un risc. S-ar părea că are niște obiceiuri puțin cam sadice... Fiți *macho* cu ea, este singura șansă pe care-o aveți. Pe de altă parte, eu o să iau toate măsurile ca să vă asigur protecția. Dar, spuneți-mi, cum o să vă descurcați cu *señora* Lentz?

— Depinde...

Chiar atunci o văzu apropiindu-se. Malko își luă inima-n dinți.

— Trebuie să trec pe la hotel, îi explică el. Felipe o să te conducă acasă cu un taxi. Vin și eu puțin mai târziu.

Ea protestă imediat:

— De ce nu pot să vin cu tine?

— Poți. Dar trebuie să stau o jumătate de oră la hotel. Aștept un telefon din America. Nu vreau să te compromit cerându-ți să urci la mine în cameră și este cam neplăcut să te las să mă aștepți într-un bar sau într-o mașină. O femeie frumoasă ca tine dispare repede.

Doamna Lentz se lăsă convinsă de acest pretext amăgitor. Malko îi sărută mâna și o încredință lui Felipe. Urmări cu privirea taxiul cu care se îndepărtau. Apoi luă și el unul și porni spre hotelul *Maria-Isabel,* deși șoferul ținea cu orice preț să-l ducă la un spectacol de strip-tease clandestin și *maravilloso*...

N-avea nici un mesaj. Își luă cheia, comandă o sticlă de vodcă cu lămâie și se întinse pe pat, în așteptare, cu ochii la reclama de Pepsi-Cola.

La o jumătate de oră după miezul nopții sună telefonul. Malko îl lăsă să sune de două ori, după care răspunse.

Capitolul VI

Bărbatul de la telefon vorbea engleza cu un accent spaniol absolut îngrozitor.

— Señor Linge? Sunteți așteptat în fața hotelului.

Malko ezită o secundă. se gândi să-și ia pistolul. care mai era încă în valiză, și se lăsă ghidat de proverbialul său instinct. Lăsând arma, se grăbi spre lift. Interlocutorul său închisese fără să aștepte răspunsul.

Holul hotelului era pustiu. Lui Malko i-ar fi făcut plăcere să fi zărit pe undeva silueta lui Felipe – asta i-ar fi dat mai multă siguranță. Dar pesemne că la ora aceea polițistul era în focuri cu doamna Lentz.

Mașina era în fața hotelului – oprită după primul rând de mașini parcate – un Lincoln negru lung de vreo șapte metri, cu o caroserie specială. Geamurile albăstrui nu lăsau să treacă fir de lumină. Dar poate că înăuntrul ei, în locul frumoasei Christina, îl așteptau frații Mayo.

Malko deschise hotărât portiera din stânga spate. Rămase blocat: intra într-un adevărat salon.

Compartimentul din față era separat de partea din spate printr-un geam de sticlă opacă. Celelalte geamuri, ascunse în spatele unor perdele groase de culoare verde. nu se vedeau deloc. În spatele geamului despărțitor. se afla un bar mic. pe care era așezat un televizor. Bancheta din spate fusese înlocuită cu un divan imens, pe care era lungită Christina Ariman. Goală ca un copil nou-născut...

Era mult mai frumoasă decât și-o imaginase Malko.

Caroseria mașinii fusese alungită până într-atât încât să încapă în spate această canapea încântătoare, de pe care se revărsau pernuțe de blană. De vizon. Două lămpi mici. cu

abajururi roz, aruncau o lumină slabă asupra acestei scene improvizate. O muzică dulce de mariachis părea că izvorăște de pretutindeni și de nicăieri, și din orificiile sistemului de aer condiționat se revărsa un aer proaspăt și ușor parfumat.

— Intrați, Señor Malko, șopti Christina Ariman cu o voce catifelată.

Malko nu trebui să se aplece aproape deloc ca să intre. Sărută, aproape automat, mâna mexicanei și se așeză în fața ei, într-un fotoliu mic.

Pe jumătate întinsă, Christina îl privea pe Malko cu un surâs ușor în colțul buzelor.

— Vă rog să-mi scuzați ținuta, continuă ea în engleză, dar aici sunt deja aproape ca la mine acasă. Doriți să beți ceva?

— Vodcă.

— Nu am. Vreți o tequila?

Scoase o sticlă din bar și turnă de băut pentru amândoi. Era tot atât de în largul ei de parcă ar fi purtat o rochie creată de Dior. Apoi, descoperind un microfon încastrat în lemnul canapelei, pronunță o frază rapidă, într-o limbă necunoscută de Malko.

— E în indiană, îi explică ea. Șoferul meu nu înțelege nici măcar spaniola.

Mașina porni ușor. Șoferul conducea cu atâtea precauțiuni încât Malko avea impresia că stă pe loc. Nu se auzea decât fâșâitul aerului condiționat și, ca un fundal sonor, muzica.

Christina îi întinse un pahar plin ochi cu tequila. Îl privi cu atenție: era din aur masiv, ca de altfel toate ornamentele barului... Timp de câteva momente, nu spuseră nimic. Mexicana îl observa pe Malko cu o privire ironică.

Ca și cum ar fi fost perfect natural, acesta puse jos paharul și se aplecă spre ea, atingându-i ușor buzele. Christina nu se mișcă. dar Malko îi simți buzele întredeschizându-se și o sărută.

Pielea ei avea culoarea roșiatică a cuprului. fără nici cea mai mică imperfecțiune. Cu ochii închiși. se lăsă în voia mângâierilor lui. Apoi îi deschise brusc. Erau imenși.

Apoi brusc îl respinse:

— Este suficient pentru ziua de azi, îi spuse ea.

Dar lui Malko nu puteai să-i oprești elanul cu una, cu două. Își înfundă capul în umărul catifelat al Christinei și încercă s-o întindă complet pe divan. Unul din brațele indienei se retrase de

după gâtul lui și Malko simți un obiect dur înfundându-i-se în stern.

— Am spus: "destul"!

Coborî privirea: Christina ținea în mână un revolver încântător de 6,35, cu țeava argintată, dar cu piedica ridicată.

Văzînd mutra uimită a lui Malko, izbucni în râs:

— Această mașină este insonorizată, îi spuse ea. Este mult mai discret aici ca într-o casă, unde servitorii trag cu urechea pe la uși... Pot să vă omor și șoferul meu nici măcar n-o să tresară.

— De ce să mă omorâți?

— Pentru că nu-mi place să fiu forțată.

— Și atunci, ce rost a avut această întâlnire?

— Ați avut curaj. abordându-mă în felul acesta. Meritați o recompensă. Dar nu sunt o târfă. care se culcă cu un *gringo* doar pentru că așa vrea el.

Mașina se opri cu o zguduitură abia perceptibilă.

— Am ajuns, spuse Christina.

Îi întinse mâna să i-o sărute.

— *Adios*, Señor Malko.

Orice comentariu ar fi fost inutil. Gentleman perfect, Malko se înclină adânc, ca și cum și-ar fi luat rămas bun după un ceai monden.

— Sper ca șansa să ne aducă din nou unul în prezența celuilalt, replică el.

Christina îl privi cu ironie.

— În spaniolă. *adios* nu înseamnă decât "la revedere" Señor...

Deschise portiera și privirea îi fu izbită de reclama de Pepsi-Cola. Se afla pe trotuarul din fața hotelului *Maria–Isabel.*

Mașina demară imediat. Malko fu surprins de prospețimea aerului. Ce aventură stranie! Nu-i venea să creadă că această femeie ar fi putut fi amestecată în afacerea cu CX 3-ul. În cazul acesta, ce motiv ar fi avut să-i atragă atenția? Ca să nu mai vorbim că i-ar fi fost atât de ușor să se descotorosească de el, după această întâlnire! Era suficient să-l fi dus la ea acasă și să-l fi dat pe mâna fraților Mayo. Și totuși, instinctul îi șoptea că această Christina Ariman știa cine este el. Remarcase anumite luciri ironice în privirea ei. Și n-ar fi fost prima oară când o femeie frumoasă și deșteaptă ar fi împăcat utilul cu plăcutul.

Dar, până atunci, ancheta nu avansase nici măcar cu un milimetru și tot n-avea nici cea mai mică idee despre ce i se întâmplase lui Serge Lentz, și cu atât mai mult despre locul în care se ascundea Yoshico Tacata, care, de altfel, ar fi putut să lovească în orice clipă. Toate pistele dispăreau: Chamalo nu era poate decât un medic tuciuriu și puțin cam nervos, iar frumoasa Christina o indiană orgolioasă și cu sânge fierbinte.

Afurisită meserie! Și hotelul ăsta costa al dracului de mult. Contabilii de la C.I.A. o să scrâșnească iarăși din dinți.

Cu pași leniți, intră în holul hotelului. Atmosfera era destul de animată. Oamenii se întorceau de la spectacole și oriunde ai fi întors privirea, dădeai peste grupulețe care-și urau noapte bună.

Remarcă un bărbat ce stătea singur pe o banchetă în hol. Se duse la recepție și-și luă cheia. Imediat, bărbatul se ridică și se îndreptă spre el.

— *Amigo.*

În acest salut era încorporată toată căldura mexicană. Cu un zâmbet de afiș publicitar, necunoscutul venea drept spre Malko. cu brațele larg deschise pentru *abrazo.* salut mexican tradițional, cel prin care cei doi se îmbrățișează, dându-și pe spinare un număr de palme proporțional cu gradul de prietenie ce-i leagă.

Era clar vorba de-o confuzie. Puțin jenat, Malko se pregăti să suporte aceste îmbrățișări intempestive. Înainte de a se clarifica neînțelegerea...

Dar, chiar în momentul în care bărbatul urma să se arunce în brațele sale, se întâmplă ceva uimitor. Doi bărbați apărură ca din senin și-l încadrară pe necunoscut. Doi tipi hidoși, îmbrăcați în costume strâmte și mototolite, cu pălăriile trase pe ochi și cu niște mustăți ca ale trădătorilor din operete.

Fiecare îl apucă pe bărbat de câte un braț. Acesta se zbătu furios și reuși să tragă un cot în stomacul tipului din stânga. care scoase un horcăit și se aplecă până la pământ. Celălalt extrase cu promptitudine din centură o armă cum numai într-un western mai poți să vezi: un colț cu țeavă lungă de un kilometru. nichelat în întregime. Înfundă capătul țevii în rinichii bărbatului, care se opri la zece centimetri de Malko revărsând asupra agresorilor săi un torent de înjurături spaniole.

Malko putea să-i vadă privirea înfricoșată. Vrând să-l respingă pe necunoscut, îl apucă de braț. În clipa următoare,

primul hidos, care între timp se ridicase, se repezi la el și, cu o lovitură, îl timise de-a rostogolul zece metri mai încolo. Era puternic ca un taur.

Malko aterizã la picioarele unei femei, care începu sã urle. Din toate direcțiile apărură angajații hotelului. În timp ce Malko visa sã-l doboare pe urangutanul care-l lovise, acesta se apropie, zâmbind cu gura până la urechi și-i întinse mâna ca sã-l ajute sã se ridice de jos. Nu era o capcanã.

— Scuzați-mã, Señor, spuse el foarte politicos. Sper cã nu v-ați lovit.

Malko tocmai se pregãtea sã se repeadã, când auzi în spatele lui vocea lui Felipe Chano.

— Nu faceți nici o mișcare. Señor Linge. Sunteți în pericol de moarte.

De data aceasta Malko renunță sã mai înțeleagã. În hol. panica atinsese culmi nebãnuite. Necunoscutul care-l acostase se zbãtea în mâinile primei gorile. care încã îl mai amenința cu obuzierul. Al doilea se repezi sã-l ajute. Felipe Chano avea și el în mînã un pistol mare. La vederea acestui spectacol, o femeie scoase un strigãt ascuțit și se prãbuși ca lemnul pe mocheta verde. Toatã lumea vorbea în același timp.

Chano urlã cã este de la poliție, dar nu-l crezu nimeni. Spre stupefacția lui Malko, mai mulți bãrbați își scoaserã pistoalele și le îndreptarã spre ei cu un aer amenințător. Era un *Viva Zapata* general.

Într-un colț, o americanã repeta fãrã încetare:

— Oamenii ãștia nu sunt sãnãtoși.

Chano îl luã pe Malko de braț:

— Bãrbatul pe care l-am arestat era cât pe-aci sã vã omoare.

— Cum? Cel care voia sã mã îmbrățișeze?

— Da. Și poate mai sunt și alții prin zonã. Aștept întãriri.

Nu trebui sã aștepte prea mult. Pe fondul sonor al urletelor sirenelor, un grup compact de polițiști nãvãli în hol, cu pistoalele în mâini și cu mustățile-n dinți. Felipe preluã conducerea și în câteva minute reușirã sã-i instaleze pe toți cei care ocupau holul în bar, transformat pentru moment într-un adevãrat lagãr de concentrare. Nu era deloc o reclamã prea plãcutã pentru hotel. Ai fi putut crede cã tot tãmbãlãul fusese organizat de *Hilton*, concurentul de peste drum.

Necunoscutul era acum întins cu fața în jos, și cei doi hidoși se așezaseră pe el. Malko și Chano se apropiaseră și ei.

— În fine, întrebă Malko, dar sunteți cu adevărat siguri că nu comiteți o eroare? Omul acesta nu m-a amenințat câtuși de puțin. Cum ar fi putut...?

— Priviți, spuse Chano.

Unul dintre hidoși îi întinse cu precauție un fel de inel din plastic transparent, asemănător benzilor folosite de boxeuri ca să-și protejeze falangele.

— Fiți atent, îl preveni Felipe. Apucați-l ușor de margine.

Malko se conformă. Luă inelul și-l privi cu atenție. Din banda de plastic ieșeau șase țepi maronii, lungi de vreo jumătate de centimetru, ca perii unei perii vechi, îndelung folosite.

— Ați auzit pînă acum de curara. Señor Linge? îl întrebă calm Felipe Chano. Bărbatul acesta a încercat să vă otrăvească. Își pusese banda asta pe mâna dreaptă, cu țepii în interiorul palmei. În timp ce vă strângea în brațe, vi i-ar fi înfipt în spate. Pesemne că n-ați fi simțit nimic. S-ar fi scuzat, sub pretexul că s-a înșelat, și ați fi plecat. Dar, până să apucați să ajungeți la lift, ați fi încercat o îngrozitoare senzație de frig. V-ați fi prăbușit la pământ, deja paralizat. Și ați fi murit în următoarea jumătate de oră, fără ca vreun medic să vă poată veni în vreun fel în ajutor.

Malko privea fascinat vârfurile ascuție. Hotărît lucru, viața nu depindea de prea mare lucru... rar i se întâmplase să fie atît de aproape de sfârșit. Se gândi la Christina. Pesemne că ea i-l trimisese pe acest mesager al morții. Era stilul ei. Dar, cel puțin, asta însemna ceva: era pe calea cea bună. Nu-i omori decât pe cei care te deranjează.

— Și cine este acest bărbat? îl întrebă el pe Chano.

— Se numește José Bolanos. Are o cafenea, nu departe de-aici. Îl cunoaștem bine. Veniți cu noi, o să încercăm să-l interogăm.

Se urcară în Cadillacul cel vechi al lui Felipe salutați cu respect de cei doi hidoși, care între timp îi puseseră cătușe lui Jóse Bolanos.

— Sunt niște inspectori excepționali, preciză Felipe Chano. Cei mai siguri oameni pe care-i am. Și cei mai buni trăgători din

Mexico. De azi înainte, sunteți în paza lor. Zilnic, ca antrenament, se exersează stingându-și unul altuia țigările – cu pistoalele.

— Dar cum de-ați ghicit că tipul ăsta vroia să mă omoare? întrebă Malko.

Mexicanul zâmbi.

— N-am ghicit nimic. După ce am condus-o acasă pe señora Lentz, m-am întors la hotel. Erați încă aici. Cum nu vroiam să stau chiar eu în zonă, l-am pus pe un *bolito* – un băiețaș care lustruiește pantofi – să supravegheze holul. Eu, împreună cu cei doi oameni ai mei, am urmărit mașina señorei Ariman. Aș fi vrut să pun mâna pe frații Mayo. În loc de asta. m-ați plimbat prin grădinile "12 Mai". Ne-am întors în același timp cu dumneavoastră și puștiul mi-a spus că a văzut un bărbat care a întrebat de dumneavoastră. Era încă în hol. Prietenul José Bolanos. L-am ținut sub supraveghere și când am văzut că vine spre dumneavoastră. am intervenit...

— Dar cum de-ați știut de curara?

— Nu ar fi pentru prima oară. Președintele de la *Cuba libre* a murit anul trecut, la aeroport. Diagnosticul a fost stop cardiac. Tocmai dăduse mâna cu un admirator.

— Bolanos?

– Nu cred. Dar cu siguranță unul din organizația care ne interesează pe noi. Otrava asta e mult mai discretă ca revolverul. Și, să nu uităm, este una din armele tradiționale ale indienilor.

Ajunseseră la destinație. Într-un colț al unuia din culoarele pline de animație ale *Securidad*-ului, dormeau doi lustragii micuți, cu capetele pe lăzile de făcut pantofi. Felipe Chano păși cu atenție peste trupurile lor micuțe.

— Sunt cei mai buni informatori ai noștri. îi spuse el lui Malko. Umblă peste tot și nu-i remarcă nimeni. Și aici au și ei cât-de cât un adăpost unde pot dormi la căldură.

Biroul lui Felipe era plin de lume. În mijloc se afla José Bolanos, legat fedeleș de un scaun.

— Nu vrea să spună nimic. le explică unul dintre hidoși. N-avea altă armă asupra lui. Neagă că ar fi vorba de curara. Zice că suntem nebuni.

— Chestia asta este foarte ușor de dovedit. spuse Felipe degajat.

Luă banda de plastic și și-o trase pe mână. Apoi se apropie de prizonier.

— Mărturisești? îl întrebă el.

José Bolanos scuipă pe jos, în fața lui.

— Bine. Tu ai vrut-o.

Felipe Chano își apropie încet mâna de fața lui Bolanos. Acesta stătea nemișcat. Dar Malko putu să vadă cum îi dispărea culoarea din obraji.

— N-ar fi prima oară cînd moare cineva aici accidental, spuse polițistul. Oricum, n-ai cum să ne fii de folos, de vreme ce nu știi nimic.

Cu un gest rapid, își apropie și mai mult mâna, ca și cum ar fi vrut să-l zgârie pe Bolanos.

Prizonierul își trase capul înapoi și scoase un urlet inuman. Masca de impasibilitate se topise. Cu trăsăturile răvășite. încerca să scape de moartea care-l amenința. Dar nu spusese încă nimic.

Felipe Chano își scoase banda de pe mână și o puse într-un sertar.

— Cred că v-ați lămurit acum, Señor Linge, puse el. N-o să scoatem nimic de la individul ăsta. De altfel, pesemne că nici nu știe prea multe. Nu este decât un ucigaș plătit. O să dau ordin să-l bage la noapte într-o celulă cu câțiva șerpi. Multor oameni nu le prea place chestia asta. Poate că señor Bolanos se numără printre aceștia. Este ceea ce numim noi "gradul trei".

Bolanos fu scos din cameră.

Felipe Chano își aprinse o țigară și-i spuse lui Malko:

— José Bolanos este cel mai bun prieten al lui Luis Chico, zis și Chamalo.

Malko știa deja acest lucru.

Capitolul VII

În mașină era un miros insuportabil. Strâns între cei doi *pistoleros*, José Bolanos exhala o duhoare stringentă și dulceagă în același timp, provenită din transpirație, din murdărie și din acel miros fad de moarte ce-l întâlnești la tot pasul în Mexic. Malko se înfioră. Viața în celule nu părea a fi deloc veselă.

În schimb, cei doi pistoleros miroseau a praf de pușcă. Lucru absolut normal. dacă acest miros n-ar fi fost acoperit de cel de pudră de orez ieftină. cu care se stropeau din abundență ca să acopere duhoarea insuportabilă a hainelor lor. Arătau la fel ca ultima oară când îi văzuse Malko: aceleași pălării negre cu boruri largi, aceleași cămăși galbene cu cravată asortată, aceleași costume albaste cu dungi, strâmte și închise la toți nasturii și aceiași pantofi cu vârfurile ascuțite – "pentru șuturi". Plus, bine-nțeles, Colturile nichelate băgate în centuri. Pesemne că nu-și scoteau pălăriile nici în pat. "Oricând gata de lucru".

Conducea Felipe. De fiecare dată când trecea prin fața unei biserici, își făcea discret semnul crucii. Drept răspuns, cei doi pistoleros plecau privirea și lăsau capul în pământ. Dumnezeule, ce echipă!

— Mai mergem mult? întrebă Malko.

— Am ajuns, Señor Linge, răspunse Felipe.

Era un fel de teren dezafectat, înconjurat de o palisadă. La intrare era postat un paznic, care, fără nici cea mai mică îndoială, dormea dus. Cei doi pistoleros îl traseră cu brutalitate pe Bolanos din mașină și-și scoaseră "artileria". făcând-o să lucească în razele soarelui.

Cei doi intrară primii. Drept amuzament. nu mai conteneau trăgându-i prizonierului șuturi în fund.

Malko examină împrejurimile și se încruntă. Terenul era gol, cu excepția unui stâlp ce se ridica drept în mijloc. și care semăna perfect cu un stâlp de tortură... De altfel, cei doi pistoleros erau deja ocupați să-l lege bine pe Bolanos de acest stâlp.

— Hei, le strigă Malko, doar n-aveți de gând să-l omorâți imediat!

Felipe zâmbi, dezvelindu-și dinții albi, ca de fildeș.

— Nu, nu, Señor. O să-l omorâți chiar dumneavoastră, când o să vreți. Vă aparține. Aici este sala de interogatoriu *especial*. Trebuie neapărat să aflăm cine i-a dat ordin să vă omoare.

— Și cum o să procedați?

— Priviți. Nu suntem niște sălbatici. Nu avem aici nici cada cu apă, nici electricitate. Ne purtăm ca niște bărbați adevărați. De altfel, o să vedeți: ăsta este doar începutul.

Felipe se apropie de prizonierul legat fedeleș de stâlp.

— Te-ai hotărât să vorbești, javră scârboasă? îl întrebă el, pe un ton aproape vesel.

Bolanos ridică din umeri și-i răspunse printr-un val de cuvinte obscene.

— Fie ca Maica noastră a gratitudinii să te aibă în pază! concluzionă Felipe cu afecțiune. Și îi trase o palmă magistrală.

— Blestemase, îi explică el lui Malko. Omul ăsta n-are nici lege, nici credință.

Le făcu un semn celor doi pistoleros, care se așezaseră pe un scaun. Aceștia se ridicară imediat și și scoaseră obuzierele nichelate.

— Luați loc, îi spuse Felipe amabil, arătându-i scaunul.

Cei doi se așezară pe niște scânduri, ca pe băncile unei arene. *El toro* se numea José Bolanos și nu vroia cu nici un preț să moară. Legat de stâlp, în plin soare, cu sudoarea care începea deja să i se prelingă pe față, rămânea totuși impasibil.

Închis între palisadele de lemn, terenul dezafectat constituia o lume aparte, mică și izolată.

Unul dintre pistoleros se apropie de prizonier și-i strecură între buze un cigarillo lung și negricios, pe jumătate fumat.

Bolanos trase din el cu aviditate.

Celălalt se întoarse cu o mișcare rapidă de șarpe și Malko nici măcar nu văzu când scoase pistolul.

Jumătate din cigarillo dispăru.

Al doilea pistolero avu un gest la fel de rapid și ultima bucățică de trabuc fu smulsă dintre buzele lui Bolanos. Cei doi bărbați izbucniră în râs și se loviră peste coapse, băgându-și în timpul acesta armele la loc în centuri. Bolanos era palid ca un mort. Pe Malko, cele două detunături îl asurziseră complet.

Felipe dădu aprobator din cap.

— Sunt foarte îndemânatici, îi explică el lui Malko.

În orice caz, pesemne că nu exista vreo persoană care să se plângă a doua oară de "neîndemânarea" lor.

Îi băgară iarăși lui Bolanos un cigarillo între buze. Acesta îl scuipă. Cu o privire net dezaprobatoare, primul pistolero îl ridică de pe jos și i-l înfipse în urechea dreaptă. Apoi se dădu câțiva pași înapoi, ca pentru a-și admira mai bine opera, și-i spuse râzând în hohote lui Bolanos:

— Nu mișca *hombre*, dacă nu vrei să devii surd de-a binelea!

Bolanos izbucni într-o ploaie de înjurături, dar nu se mișcă. Al doilea pistolero aruncă arma în aer, o prinse din zbor și trase.

Trabucul dispăru.

Fu apoi rândul celeilalte urechi. După aceea. urmară ambele urechi în același timp. De data aceasta. cei doi pistoleros traseră amândoi o dată. Malko asista înmărmurit la acest ciudat număr de tir executat asupra unei ținte vii. Bolanos dădea dovadă de multă stăpânire de sine, dar se cam albise la față. De la distanța aceea, gloanțele enorme de 45 care-i vâjâiau pe la urechi, ar fi putut să-i facă capul fărâme.

În timp ce cei doi pistoleros își încărcau din nou armele, Felipe se mai duse o dată la Bolanos și-l întrebă politicos pentru cine acționa.

Prizonierul mai avu încă forța să sloboadă un val de înjurături, fapt ce-l șocă profund pe Felipe.

— Continuați, le ordonă el celor doi zbiri.

— Nu vi s-a întâmplat niciodată să aveți vreun accident? întrebă Malko.

— Rar, Señor Linge, foarte rar. Ce onoare am mai avea dacă am răni oamenii? Dar, din fericire. prizonierii nu știu asta. Ei cred că este foarte primejdios. În orice caz. chestia asta n-are efect prea bun asupra nervilor. După tratamentul ăsta dormi cam prost noaptea.

Sau prea bine, dar pentru foartă multă vreme...

Tirul reîncepu. După cigarillos. urmară la rând nasturii de la haina lui José Bolanos. care explodară unul după altul în focuri de armă. Pe urmă centura sa.

Avu apoi loc un fel de variantă a lui Wilhem Tell. cu un avocado așezat pe capul prizonierului. Găurit ca o sită. fructul își încheie strălucita carieră într-un colț al terenului.

Bolanos nu mai reacționa deloc. Se putea remarca acum foarte clar tremurul convulsiv ce-i zguduia brațul stîng. Cum cel mai cochet dintre pistoleros îi întorsese spatele și se pregătea să tragă într-un muc de țigară de-a dreptul minuscul țintind într-o oglindă de buzunar, prizonierului îi scăpă un strigăt de protest.

Felipe sări în picioare.

— Vrei să vorbești?

Dar Bolanos își revenise deja. Felipe le făcu oamenilor semn să continue.

— Începe să meargă, îi șopti el lui Malko.

Cei doi pistoleros deschiseră din nou foc intens, plini de voie bună. Ți-ai fi putut ușor închipui că asiști la bătălia din Alamos. Gloanțele șuierau în jurul lui Bolanos ca niște viespi aducătoare de moarte.

Malko remarcă vreo zece băiețași care se cățăraseră pe palisadele ce înconjurau terenul și asistau la supliciu scoțând strigăte de bucurie.

Deodată, unul dintre pistoleros scoase dintr-un buzunar o batistă roșie și, cu o mutră sinistră, se duse la Bolanos și i-o strecură în buzunarul de la piept, exact în dreptul inimii.

– *Adios*, Señor, îi spuse el sobru.

— Și cele mai bune lucruri se sfârșesc la un moment dat, adăugă cel de-al doilea.

— Nu mai avem dreptul decât la un glonț, reluă primul. O să tragem peste umăr, de la douăzeci de pași depărtare. Dacă ratez, sunteți salvat.

Cu alte cuvinte, avea tot atâtea șanse ca de a goli Pacificul cu o linguriță.

Primul pistolero se îndepărtă cu pași lenți. Al doilea rămase lângă Bolanos. Pentru lovitura de grație.

Malko numără pașii: cinsprezece. șaisprezece. șaptesprezece... Era *corrida de muerte* în toată regula. spectacolul atât de drag mexicanilor.

Optsprezece, nouăsprezece...

— Nu! urlă Bolanos în momentul în care celălalt era pe punctul să se întoarcă. O să vorbesc.

— Duceți-vă să-i aduceți ceva de băut, ordonă Felipe. Și aduceți-mi și mie o bere.

Dezamăgiți, puștii începură să-l huiduie pe Bolanos. Unul dintre pistoleros îi potoli repede, trăgând două focuri în aer.

Abrutizat de soare și căldură, Malko ar fi fost în stare să înghită un butoi întreg de vodca-tonic, băutură necunoscută însă pe aceste meleaguri.

Cu capul căzut în piept, Bolanos părea leșinat. Două șiroaie lungi de sudoare i se prelingeau pe față, amestecându-se cu praful roșcat al terenului. Haina – cu toți nasturii smulși – îi spânzura lamentabil de-a lungul trupului.

Primul pistolero se întoarse, urmat de un ospătar de la cafenea, ce aducea un platou încărcat cu pahare. În onoarea învinsului! Primul fu servit Bolanos, care-și reveni în simțiri sub palmele afectuoase ale unui pistolero și-și bău berea dintr-o sorbitură. Felipe bău și el, după care îl plăti pe ospătar. care plecă imediat, fără să riște nici cel mai mic comentariu. Este adevărat că. într-o țară în care pistoalele se vând în farmacii...

— Să ne întoarcem la birou. spuse Felipe. Señor Bolanos o să vorbească și trebuie să înregistrăm depoziția. *Vamos. Señor Linge.*

Mirosul era parcă mai îngrozitor ca la venire. Cei doi pistoleros comentau veseli detaliile tehnice ale acțiunii, iar Bolanos ațipise.

După căldura de pe teren, biroul lui Felipe îi păru lui Malko de o prospețime delicioasă. Bolanos, în continuare legat, se prăbuși pe un scaun. Felipe băgă o foaie de hârtie în mașina de scris și-i spuse lui Malko:

— Cred că ar fi mai bine să-l interoghez singur, Señor Linge. Între timp, puteți să treceți în camera de alături și să vă odihniți puțin. O să găsiți acolo câteva fotolii. Întoarceți-vă peste vreo jumătate de oră.

Malko nu se lăsă rugat de două ori. Costumul îi era atât de impregnat de praf că cea mai mică atingere declanșa adevărați nori. Își scoase batista din buzunarul de la piept și se apucă să-și șteargă ochelarii. Apoi își împături cu grijă haina și se întinse într-un fotoliu. Nu se auzea nici un zgomot din camera alăturată.

Topit de căldură. Malko ațipi. La un moment dat, se trezi brusc. Uitându-se la ceas. constată că trecuse deja o oră. Își îmbrăcă din nou haina și bătu la ușa biroului lui Felipe.

Nici un răspuns.

Intră.

Felipe dormea. prăbușit pe birou. Scaunul pe care se aflase

mai devreme Bolanos era gol. Intrigat, Malko inspectă sumar biroul. Foaia de hârtie din mașina de scris era la fel de albă.

Malko îl scutură pe Felipe. Mexicanul mârâi, dar nu se mișcă. Fu necesar ca Malko să-l apuce cu toată forța de păr și să-l zgâlțâie violent, pentru ca acesta să deschidă, într-un sfârșit, ochii. Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră, clătinându-se ușor.

"Dar e beat mort!" se gândi Malko. Și totuși, Felipe nu mirosea a alcool.

Acesta revenise și se așezase la loc la birou. Avea acum ochii larg deschiși, dar nu părea să-l vadă pe interlocutorul său.

— Felipe! strigă Malko. Ce s-a întâmplat? Unde este Bolanos?

Polițistul îl privi fără să înțeleagă.

— Este un nenorocit. murmură el. Un nenorocit.

Malko tresări.

— Ce v-a făcut?

Felipe dădu cu pumnul în masă.

— Soția mea, o vrea pe soția mea! Dar o să-l omor cu mâna mea dacă îl prind că-i dă târcoale!

— Dar cine o vrea pe soția dumitale? repetă Malko. Nu mai înțelegea nimic.

Polițistul se însufleți dintr-o dată. Lovi din nou cu pumnul în birou. Avea ochii larg deschiși, dar privirea lui era fixă, ciudată. Parcă era drogat. Întinse un deget amenințător spre Malko:

— *Hombre*, eu nu spun nimic, dar văd tot! De trei ori în șase luni am plecat la Taxco, deși n-aveam nimic de făcut acolo. Știu că vrea să mă îndepărteze, ca să poată s-o vadă în liniște. Are bani și o mașină frumoasă. Crede că poate să aibă toate femeile așa, ca pe niște *putas*!... Dar nu pe-a mea, Señor! Nu pe-a mea!

Apoi tăcu câteva secunde.

— Știți ce-am făcut ultima dată?... Înainte să plec în misiune... Dacă ar afla, m-ar da afară!

Se aplecă spre Malko, pentru a-i împărtăși secretul:

— I-am băgat o jumătate de kilogram de zahăr în rezervor. Se pare că a tremurat de furie o oră întreagă. Gândiți-vă!... puternicul căpitan Herrero. de la *Policia Especiale*. căzut victimă loviturii unui derbedeu! Rădeam singur. ca prostul. pe drum. I-au trebuit două zile mecanicului să poată curăța toate furtunele.

Satisfăcut, Felipe tăcu. Privirea-i era la fel de stranie. Era drogat. Dar cum și de către cine?... Pesemne că complicii lui Bolanos aveau informatori chiar și-acolo, de reușiseră să-l drogheze pe polițist la el în birou și să-l elibereze pe prizonier!

Felipe începuse iar să vorbească de unul singur. Îl chemă pe Malko și-i arătă un colț al camerei:

— Uitați-vă, Señor, priviți cât e de frumoasă!

În direcția în care se uita el nu era decât un afiș vechi lipit pe peretele murdar.

Extaziat, Felipe murmură:

— Un chip de fecioară și un corp, Señor, un corp!... Cea mai reușită creație a lui Dumnezeu. Uitați-vă cum se leagănă în mers... Ce ținută! Este o adevărată zeiță, nu femeie. Și părul ei lung și negru!...

Malko începea să se îngrijoreze de-a binelea. Bolanos dispăruse și Felipe înnebunise de tot. Frumoasă zi... Se hotărî să încerce o experiență. Citise o groază de lucruri despre drogurile mexicane.

— Veniți, îi spuse el cu autoritate.

Docil, mexicanul se ridică și-l urmă. Coridoarele *Securidad*-ului erau pustii. Era ora siestei. Nu întâlniră pe nimeni până când ieșiră afară.

Peste drum se afla un băruleț.

— Să traversăm, spuse Malko.

— Da, Señor, încuviință docil Felipe.

Dacă Malko nu l-ar fi ținut pe sărmanul polițist, cu siguranță că l-ar fi călcat vreo mașină. Acesta asculta ca un automat.

În cafenea, o surpriză plăcută: cei doi pistoleros devorau de mama focului *tamales* cu sos verde. Văzându-i pe Malko și pe Felipe, săriră imediat în picioare și-și scoaseră pălăriile. Felipe se uita tâmp la ei, fără să-i recunoască. Malko îe explică:

— Este drogat. Ajutați-mă să-l îngrijesc.

Vorbise în spaniolă. Cei doi pistoleros se uitară unul la altul. Primul se porni într-un val de înjurături într-un amestec de spaniolă și indiană, care ar fi putut dărâma cu ușurință din temelii o catedrală. Al doilea se repezi ca o rachetă în clădirea de peste drum. Pesemne că se ducea să-l caute pe Bolanos.

Reflex bun, dar tardiv.

Primul scoase din buzunar o fiolă mică, conținând un praf alb. Vărsă o doză serioasă într-un pahar cu apă și-l puse pe Felipe să bea.

Rezultatul nu se lăsă mult așteptat. Felipe se făcu alb ca varul, apoi verde, pe urmă roșu, se agață de tejghea, vomă un jet de bilă, se făcu din nou verde, salivă puternic, începu să îngaime vorbe fără șir și se prăbuși la pământ, scuturat de tremurături.

Pistolarul dădu din cap plin de înțelegere și-i spuse lui Malko:

— E o doctorie extrem de puternică. Este foarte bună când bei prea mult. Îi întinse o fiolă lui Malko. Dacă vreți...

— Nu, mulțumesc, răspune acesta.

La drept vorbind, aspectul lui Felipe nu era deloc încurajator. Ai fi zis că-i un epileptic în plină criză. Îngrozit, patronul cafenelei privea scena, fără să îndrăznească să intervină. Pesemne că cei doi pistoleros aveau o reputație solidă prin părțile acelea.

Al doilea pistolero se întoarse, cu o mutră mai sumbră ca niciodată. Probabil că nu-l găsise pe Bolanos.

În cele din urmă, Felipe se calmă. Ceilalți doi îl ajutară să se ridice, măturară vreo trei sau patru consumatori ca să-i facă loc la tejghea, îi șterseră saliva de la gură cu o tandrețe de-a dreptul maternă și-i dădură să bea o cană mare de cafea neagră și fierbinte.

Acesta sughiță și spuse:

— *Hijo de puta.* Unde-i câinele ăla, ca să-l omor?

"Asta este, a luat-o de la capăt!" își spuse Malko.

Dar, de data asta, polițistul se trezise de-a binelea. Îl apucă pe primul pistolero de cravata sa cea galbenă și începu să-l scuture, proferând niște imprecații îngrozitoare într-un dialect indian.

Celălalt tăcea mâlc, dar îi tremurau mustățile de rușine.

— Te-ai înșelat! urla Felipe. M-ai trădat! O să te trimit înapoi în satul tău. de unde n-ar fi trebuit să pleci niciodată. O să te trec la circulație... ești un câine!

— Așa e, *hombre.* zise pistolarul spășit.

— Ștergeți-o de-aici amândoi! urlă în continuare Felipe. Găsiți-l. Nu vreau să vă mai văd dacă veniți fără el. Nu mai vedeți nici un ban până nu-l găsiți.

Cei doi nu așteptară să li se spună de două ori și dispărură ca niște bolizi. În curând. lui José Bolanos avea să-i ardă pământul sub picioare. Malko începea să înțeleagă. dar vroia să fie sigur.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Polițistul strânse furios din pumni.

— Idioții ăștia au ratat toată acțiunea. Interogatoriul de acolo, de pe teren, nu era decât prima parte, ca să-l abrutizeze. Îi pregătisem în continuare un pahar de bere cu un drog pe care noi îl folosim adesea: mescal. Dă tot felul de halucinații și, mai ales, te lasă fără nici un pic de vlagă și voință. După ce-ar fi băut, Bolanos mi-ar fi răspuns la toate întrebările...

— Și, ce s-a întâmplat?

— Tâmpiții ăștia s-au înșelat! Au încurcat paharele! Am băut eu berea drogată... Și, în timp ce eu dormeam, Bolanos și-a luat tălpășița. Mai mult decât atât, le spusesem celor doi imbecili ai mei să stea de pază la ușă... Dar ei au venit aici. să facă pariuri pentru luptele de cocoși, câini nenorociți ce sunt! Cine m-a găsit? Dumneavostră? Ce făceam. dormeam?

— Da. da. confirmă Malko. Dormeați.

N-avea nici un rost să-i povestească că era la curent cu necazurile vieții lui amoroase. Mexicanii sunt atât de susceptibili...

— Bolanos este acum departe, iar eu sunt dezonorat, concluzionă Felipe. Și mă doare capul într-un asemenea hal încât mă întreb dacă-l mai am...

Mai bău niște cafea. În clipa aceea se deschise ușa și apărură cei doi pistoleros, râzând cu gura până la urechi.

— Îl aveți? lătră Felipe. Jur în fața Sfintei Maici a Domnului că dacă l-ați prins mă duc să vă aprind o lumânare!

— *Sí, hombre*, răspunseră amândoi, în cor. E în mașină.

— Aduceți-l.

Cei doi dădură din cap în semn că nu, la fel de bine dispuși. și cel mai tânăr își făcu un semn cu degetul în jurul gâtului, de la o ureche la alta, cu un gest care-l făcu pe patronul localului să spargă trei căni de cafea.

— Imposibil. *hombre.*

Malko și Felipe se repeziră afară. Mașina celor doi pistoleros, a cărei vârstă n-ar fi putut fi precizată. era parcată în fața cafenelei. Pe bancheta din spate era îngrămădit José Bolanos, mai mort ca moartea. cu gâtlejul deschis de la o ureche la alta.

Capitolul VIII

Coborând din avion, aveai impresia că te afunzi în clei. Era o căldură îngrozitoare – pesemne undeva în jur de cincizeci de grade. Nu adia nici o boare de vânt și o pâclă ușoară ascundea marea.

Malko era ud fleașcă. Din cochetărie, ținuse să-și pună haina și cravata, în timp ce Felipe Chano se mulțumise să îmbrace niște pantaloni de pânză și o cămașă cu mâneci scurte. Polițistul își băgase toate bagajele într-un sac militar vechi din pânză kaki – inclusiv un pistol lung și argintiu, împreună cu trei cutii de cartușe.

După ratarea interogatoriului lui José Bolanos, se hotărâseră să plece la Acapulco.

Ceea ce-l hotărâse pe Malko era faptul că, chiar în acea dimineață, Christina pornise și ea spre Acapulco. Deja erau prea multe coincidențe.

În aceeași direcție dispăruse și Chamalo. Dar acum Malko știa că, grație doamnei Serge Lentz, pusese degetul pe rană.

În momentul în care se pregătea să coboare pasarela, simți o privire care-l fixa cu insistență și se întoarse. Nu trebui să se gândească prea mult ca să recunoască personajul. La doi metri de el îl văzu pe unul din cei cinci frați Mayo, care se plimba alene, cu privirea în gol. Încă o coincidență!

Felipe coborâse primul. Aeroportul fiind situat la douăzeci și șase de kilometri de oraș, trebuia să închirieze o mașină. După ce refuză un jeep acoperit cu o prelată roz, puțin cam bătător la ochi, Malko obținu un Chevrolet decapotabil și nu prea ruginit. Felipe inspectă cu atenție mașina. După chestia cu otrava, era mai bine să fie prevăzător.

Le trebui o jumătate de oră să ajungă la *Hilton*, unde Malko

reţinuse două camere. Era în plin sezon, dar ambasada americană dăduse un telefon discret, în urma căruia li se dăduseră două camere superbe la etajul zece.

Cuprins de încântare, Felipe Chano făcu ochii mari. Adevărul este că hotelul *Hilton* din Acapulco era de-a dreptul extraordinar: un bloc enorm de beton aşezat direct pe plajă şi toate camerele cu vedere spre golf. O terasă la fel de mare ca şi camera, oferea posibilitatea să-ţi petreci în mod plăcut timpul în aer liber. Jos, un pârâiaş artificial şerpuia prin grădină, astfel încât americanii sosiţi de la Miami să poată evita apa nedezinfectată a golfului Acapulco. Astfel, anumite persoane petreceau aici luni de zile fără să-şi moaie măcar vârfurile degetelor de la picioare în Pacific...

Felipe Chano bătu discret la uşa lui Malko.

— Am aici câţiva informatori, spuse mexicanul. Ar trebui să mergem să dăm o raită prin oraş.

Malko se schimbă, după care plecară. Înainte de aceasta. Malko trimise o telegramă la Washington pentru a-şi semnala prezenţa. Cu o zi înainte, un mesager al ambasadei îi adusese un plic sigilat, cu ordinul de a-i fi predat personal. Malko trebuise să-l citească de două ori ca să se convingă că nu visează. Ceea ce-i punea generalul Higgins la dispoziţie pentru a distruge ameninţarea ce plana asupra Statelor Unite ale Americii era pur şi simplu fantastic.

Primul lucru ce trebuia făcut era să pună mâna pe Chamalo. El îi va conduce la ceilalţi.

Luând-o pe bulevardul de pe malul mării. ajunseseră în centrul oraşului. Căldura era la fel de sufocantă. Magazinele erau pline ochi cu pălării şi suveniruri pentru turişti. Străduţele înguste dădeau într-o arteră extrem de animată. necunoscută de turişti. unde Felipe se orientă cu cea mai mare uşurinţă. Parcă maşina. care fu imediat înconjurată de un grup de copii. morţi de curiozitate. Într-un fel de prăvălie cu storurile de fier pe jumătate trase, nişte bărbaţi goi până la brâu se agitau în jurul maşinilor şi birourilor. în faţa unui grup de adolescenţi căzuţi în admiraţie. Era redacţia şi tipografia cotidianului local *El Tropical.*

Aşezat la un birou vechi. cu faţa la mulţime, redactorul şef recitea nişte şpalturi. Văzându-l pe Felipe. zâmbi cu gura până la urechi şi le arătă două taburete.

Nu avură loc *abrazos*, ci strângeri de mână viguroase. Apoi Felipe intră din plin în miezul problemei: Luis Chico, chirurgul, adică așa-numitul Chamalo, trăise înainte în această regiune, unde, de altfel, fusese chiar arestat. Poate că bătrânul ziarist își mai amintea în ce circumstanțe?

Din cauza zgomotului asurzitor al mașinilor trebuia să urli atât întrebările cât și răspunsurile, pierzându-se astfel mult din discreția interogatoriului. Dar ziaristul nu-și mai amintea nimic.

— Și arhivele? întrebă Malko. N-au arhive?

Felipe traducea. Redactorul șef izbucni în râs și deschise un sertar minuscul, aflat în stânga biroului său, în care erau îngrămădite vreo sută de fotografii vechi.

— Aceasta este biblioteca mea, Señor, spuse el. Pe măsură ce trece timpul, ardem toate documentele.

Se scuzară și ieșiră afară. În momentul în care treceau pragul, ziaristul îi chemă înapoi.

— Există totuși o persoană care ar putea, poate, să vă ajute, spuse el. Se numește Rolando și puteți da foarte ușor de el. Este unul dintre săritorii de la *La Perla*. Îl găsiți acolo în fiecare zi. Este cel mai bătrân dintre ei. Îl știe bine pe Chamalo, pentru că este amestecat în toate afacerile dubioase din Acapulco. Dar nu știu dacă o să vrea să vorbească.

Mulțumiră și plecară, dar nu înainte de a primi drept cadou și un număr proaspăt al ziarului *El Tropical*.

— Ce este *La Perla* asta? îl întrebă Malko pe Felipe când fură din nou în mașină.

— Cel mai cunoscut restaurant din Acapulco. Se poate mânca, se dansează sub clar de lună și, mai ales, în fața terasei este locul de unde plonjează seară de seară faimoșii săritori din Acapulco. Se aruncă de la patruzeci de metri înălțime într-un canion îngust, spălat încontinuu de valuri. Este foarte spectaculos.

— Bine. Cred că știu unde o să luăm masa diseară, concluzionă Malko.

Întors la hotel, Malko se hotărî să meargă o oră la plajă. Felipe, cu un aer misterios, veni să-i aducă un flacon mic și ciudat.

— Este un ulei extras din frunze de palmier, spuse acesta. Nu folosiți produsele dumneavoastră americane dacă vreți să mai aveți piele diseară.

Malko se conformă și polițistul îl unse cu o grijă paternă cu un fel de ulei incolor. Cât despre el, avea pielea bronzată și bătucită ca o haină de piele veche.

Pe plaja aproape pustie, Felipe avu o conversație îndelungată cu băiatul care închiria umbrele și șezlonguri. Apoi, acesta îi duse pe cei doi bărbați sub un cocotier. unde le întinse două prosoape.

— Mai este și o tipă din America aici – a venit acum două zile, singură – care vine în acest loc în fiecare dimineață, explică Felipe.

Într-adevăr. la un sfert de oră după aceea, băiatul se apropie de ei însoțit de o fată înaltă cu părul lung și negru și pielea roșie ca racul. care se întinse la vreo zece metri mai încolo. strâmbându-se de durere.

Fără să insiste. cei doi se îndepărtară și începură să se plimbe pe plajă. Polițistul era cam neliniștit. I se părea că Malko nu-și prea lua munca în serios. Acesta încercă să-i explice că, în afaceri ca cea de care se ocupau ei, cea mai mică greșeală putea declanșa o catastrofă. Erau urmăriți, deci, cu cât urmăritorii îi credeau mai deconectați, cu atât se puteau ei mișca mai în voie.

Un lucru era sigur. Încercaseră să-l omoare pe Malko. Dar această lovitură putea să vină din partea lui Chamalo, a cubanezilor, sau chiar a unui amant al frumoasei Christina. Deși procedeul nu semăna deloc cu o răzbunare de îndrăgostit.

O voce ascuțită îi întrerupse lui Malko visarea.

— Vrei o broderie frumoasă pentru logodnica ta? întrebă o voce copilărească, în spaniolă.

Malko ridică privirea.

Un puști de vreo zece ani, îmbrăcat într-un șort zdrențuit și un maieu. stătea lângă el. în picioare. Avea în mână o pungă mare. plină cu tot felul de fleacuri pentru turiști. În fiecare dimineață. bătea plaja de la un cap la altul, încercând să-și vândă marfa.

— N-am nici o logodnică, îi spuse Malko zâmbind.

— Ești un *hombre* frumos. zise puștiul. Poți să-ți găsești foarte ușor una. Dar trebuie să le faci cadouri...

— Mulțumesc.

Puștiul se lăsă pe vine lângă el și-i puse pe încheietura mâinii o lăbuță bronzată și aspră.

— Nu vrei scoici? Dantele? Fulare?

Malko dădu din cap, în semn că nu.

— Atunci nu vrei o femeie? Le cunosc pe cele mai frumoase fete din Acapulco. Vrei să te duc în *redlight district?* Vrei o fată nouă, care n-a fost niciodată cu un bărbat?

Dintr-o dată, Malko îl privi altfel, puțin surprins. Puștiul îi susținu privirea. Dincolo de prospețimea vârstei lui, se putea distinge deja în ochii lui sclipirea dură pe care o întâlnești în ochii celor ce sunt nevoiți să se lupte prea devreme.

— La vârsta ta te duci la fete? îi zise Malko în bătaie de joc.

— *Cabron*! ce-ți închipui tu? Am doisprezece ani și-am cunoscut deja femei. Știi, sunt *macho*. Ce zici, vrei să te duc? Putem să mergem amândoi în cea mai frumoasă *casita* din Acapulco. O să bem tequila...

Malko era depășit de evenimente.

— Cum te cheamă pe tine. micuțule?

— Pépé.

— Ascultă, Pépé. Nu vreau nici o femeie, înțelegi? Am venit aici să mă odihnesc.

Pépé îl privi bănuitor:

— Adică ești *maricon*? Nu s-ar zice. Totuși, dacă vrei, pot să te duc la prietenul meu Gustav. Cunoaște o groază de băieți tineri, așa cum cred că ți-ar place ție...

Pépé îl privea pe sub sprâncene, jucându-se cu mâinile în nisip: lua câte un pumn de nisip. după care-l lăsa să i se scurgă printre degete. Pentru o sută de pesos i-ar fi oferit-o și pe soră-sa.

Malko îl privi cu severitate.

— Nu vreau nici fete, nici băieți, Pépé. Și, dacă continui. o să primești o bătaie zdravănă. Ar trebui să fii la școală.

Puștiul se ridică și dădu din umeri. Simțea că era mai bine să nu insiste.

— Poate că de fapt nu mai ești deloc bărbat. îi aruncă el. sarcastic. Dar, adu-ți aminte, cunosc acest oraș mai bine ca orice ghid... dacă vrei să dai de mine, întreabă la *Cantina Estrella*; este în spatele hotelului *Prado-Americana. Adios.*

Se îndreptă. înfundându-și picioarele mici și bronzate în nisipul auriu și bălăngănind neglijent sacul cu marfă. Plaja era încă aproape pustie. Pluta era goală și șalupa pentru schi nautic se legăna în valuri, ancorată în fața hotelului. Ceea ce-i

dădu lui Malko o idee. Se duse la tânăra americană și se înclină adânc în fața ei.

— Sunt prințul Malko Linge, îi spuse el în engleză, pe un ton suav. Vreți să-mi faceți plăcerea de a mă însoți într-o plimbare cu iahtul? Ar fi un repaus binevenit pentru pielea dumneavoastră arsă de soare.

Și îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Șmecheria asta mergea întotdeauna. Fără să se gândească, ea îi dădu mâna, și se simți ridicată de un braț puternic...

Trei minute mai târziu, discutau prețul cu comandantul vasului. Afacerile acestui personaj mergeau din plin: avea toți dinții din față de aur, fapt ce-i dădea un aer de voioșie perpetuă. O studie cu coada ochiului pe însoțitoarea lui Malko... aproape la fel de înaltă ca acesta. cu o siluetă de manechin. niște sâni foarte frumoși. păr lung și negru și ochi albaștri și veseli.

— Mă numesc Ariane, îi spuse ea lui Malko. Și nu sunt prințesă. Doar ziaristă...

— V-ați născut prințesă, replică Malko.

Porniră înot spre chris-craft. Ariane înota mai repede ca el, fapt care-l cam deranjă pe Malko. Oricum, își luă revanșa la schi nautic, cu o pornire impecabilă.

O jumătate de oră mai târziu, se prăjeau amândoi la soare în golful Puerto-Marquès, sub privirea blazată a comandantului vasului. Soarele ardea atât de puternic încât trebuia să intri în apă din cinci în cinci minute.

Ariane atinse ușor cu degetul slipul lui Malko.

— Ce este asta?

"Asta" era monograma brodată pe slip.

— Este blazonul meu, îi explică el. O coroană cu șapte ramuri.

— Sunteți într-adevăr prinț? întrebă visătoare tânăra. Credeam că este o glumă... este pentru prima oară că întâlnesc un prinț. Aveți ceva noroc!

Malko suspină:

— Așa s-ar zice...

Se gândi că. fără acest titlu. ar fi probabil inginer. sau ar lucra în domeniul comerțului. Dar el încercase dintotdeauna să se singularizeze. să păstreze măcar o mică parte din individualismul curajos care caracterizase și oțelise întreaga

linie a strămoșilor săi. Din cauza aceasta se simțea într-un anume fel responsabil. N-ar fi putut fi niciodată barman, sau reprezentant al unei fabrici de aspiratoare. În fond, era îngrozitor de conservator.

Câteodată avea chiar impresia că trăiește în alt secol. Nu mai trăia nimeni din familia lui. Dar nu se simțise niciodată singur. Îi era suficient să se gândească la cavoul familiei sale, în care se odihneau atâția Linge, ca să simtă căldura căminului. Nu va fi niciodată singur când va muri. Câteodată însă era cuprins de temeri. De teama că un glonț, sau alt "accident de muncă" îi va curma viața înainte să poată avea un copil, că va fi ultimul din familia Linge. Pentru oamenii de rând, acest lucru n-are nici o însemnătate. Dar, când știi până și prenumele strămoșului care a trăit în secolul al XVI-lea, te simți puțin vinovat.

— La ce vă gândiți? îl întrebă Ariane.

Pentru a evita să răspundă, o sărută. Bărbatul cu dinți de aur întoarse pudic privirea.

Ariane îi întoarse sărutul, lăsându-i în gură un gust de sare. Era timpul să se întoarcă. Nu mai schiară. Făcând cale întoarsă, pilotul le arătă casa lui Cantinflas, comicul mexican.

— Este cea mai frumoasă din Acapulco, le spuse el. A costat două milioane de pesos.

Era un amestec greco-hispano-galo-american, ridicat pesemne de vreun arhitect nebun în vârful unei coline ce domina golful. Mizerabilul nu reușise să strice priveliștea, dar acesta era singurul lucru care fusese salvat.

Plimbându-se mână în mână cu Ariane, Malko simțea cum grijile își luau zborul. Dar silueta lui Felipe, care aștepta pe plajă sosirea iahtului, îl readuse în mod brutal la realitate.

Sări în apă și se apropie de polițist. Felipe îl salută politicos, înclinându-și capul.

— Avem vești de la prietenul dumneavoastră Serge, îl anunță el.

— E aici?

Felipe zâmbi.

— Nu, nu poate să se deplaseze.

Era clar. Malko se întoarse spre Ariane.

— Ne întîlnim diseară la nouă în hol?

Plecă fără să-i dea timp să răspundă. Felipe îl urmă. De îndată ce fură singuri, polițistul vorbi:

— A fost descoperit cadavrul lui Serge Lentz. Sau, cel puțin, noi credem că-i al lui.

— Unde?

— În junglă, la vreo două sute de mile de-aici. A fost găsit datorită vulturilor ce se învârteau deasupra cadavrului. Indienii s-au dus să vadă ce este și au adus scheletul la postul de poliție cel mai apropiat, crezând c-o să primească vreo recompesă. Oasele fuseseră parcă curățate cu șmirghel. Dar avea încă ceasul la mână.

— Sărmanul Lentz! Însă nu i s-a găsit mașina?

— Nu.

— Ciudat lucru!

Felipe ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă nimic. Poate că putrezește acum pe fundul vreunei mlaștini. Și nimeni n-o s-o mai găsească vreodată. Aici nu suntem în oraș. Natura așează repede lucrurile la locul lor.

Traversară holul gigantic și înghețat de aerul condiționat. Malko strănută.

— Noroc, Señor Linge, îi spuse Felipe politicos. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Ce bigot incorigibil putea să fie și Felipe ăsta! Pesemne că-și muia și gloanțele în apă sfințită!

— Aș avea noroc, îi replică Malko, dacă aș reuși să pun mâna pe nenorocitul ăla de japonez înainte să nu facă stricăciuni prea mari. Ce se află în zona în care a fost găsit Lentz?

— Nimic. Niște sate mici, pierdute în junglă. Niște poteci din pământ bătătorit, inutilizabile șase luni din douăsprezece. Nu înțeleg ce făcea Lentz prin locurile acelea. Nici măcar trafic nu se face. Oamenii sunt mult prea săraci.

— Și totuși, nu l-o fi devorat vreun papagal! Mai mult ca sigur că a descoperit ceva, și acesta este motivul pentru care a fost omorât. Mă uimește totuși un lucru: mașina dispărută. În locurile astea pustii, o mașină sare imediat în ochi! Dacă Lentz a descoperit ceea ce căuta, trebuie să fie vorba de vreo proprietate. sau vreo fermă.

Felipe ridică din umeri.

— Ne-ar trebui cel puțin șase luni ca s-o găsim. Sunt sute de ferme răspândite prin junglă prin părțile alea, și tot atâtea proprietăți mari.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să sperăm că scufundătorul nostru o să ne ducă pe pista cea bună, concluzionă Malko. Până atunci, hai să ne facem frumoși.

În camera lui era la fel de frig ca în hol. Vru să iasă pe balcon, dar primi drept în față un val de aer fierbinte, așa că se răzgândi. Puțin mai la stânga, în fața podului, staționa un cargo japonez vechi, imobil ca o machetă. Drapelul său strălucea în razele soarelui ce apunea.

Lui Malko îi trebui mai mult de-o oră ca să se curețe de toată sarea ce i se incrustase în piele. Acum nu-i mai rămânea decât să-și aleagă o cravată. Nu-i plăcea deloc această neglijență vestimentară tropicală.

Odată îmbrăcat, aruncă o privire în oglindă. Acum că era bronzat, părul său blond ieșea și mai mult în evidență, ca și ochii săi de culoarea aurului lichid. Suflă cu grjiă în batista din buzunarul de la piept ca într-o pungă de hârtie. Șmecheria asta o învățase de la un englez. În felul acesta, batistele lui aveau întotdeauna un aspect mătăsos și fals neglijent.

Își scoase din valiză pistolul extraplat și-l cântări în palmă. "Singura armă ce se poate purta sub smoking." Era adevărat. Obiectul era la fel de gros ca o tabacheră și cântărea vreo patru sute de grame; era făcut din titan, metal ultra ușor. Lăsând tocul, își băgă pistolul sub curea, în partea stângă, și se uită din nou în oglindă. Chiar și cu haina încheiată, nu se vedea nici cea mai mică cută.

Își netezi părul rebel cu puțină apă de colonie și coborî. Ca de obicei, purta ochelari negri. Dar aici. cel puțin, soarele îi oferea un alibi perfect!

Felipe și Ariane erau deja jos. Tânăra purta o rochie făcută dintr-un jerseu de mătase. care nu-i ascundea câtuși de puțin formele. I se păru și mai excitantă decât în costum de baie. Felipe plecă modest privirea.

— Să mergem! Mi-e foame, zise Malko.

Luară mașina din parcare. În drèptul rinichilor lui Felipe se vedea o umflătura enormă. Artileria lui se etala fără pic de discreție!

După ce traversară aglomerația zgomotoasă din partea

veche a orașului, ajunseseră la *La Perla*. Începea să se răcorească și, oamenii ieșeau în pragurile caselor.

Se intra prin spate, după ce treceră printr-o succesiune de culoare și scări incrustate cu scoici, intrară în restaurant. Era de-o frumusețe impresionantă.

Mesele se înșirau în semicerc pe treptele gigantice ale unei faleze. La dreapta se afla un ring de dans în aer liber și orchestra. În față se întindea un canion vertiginos, adânc de vreo patruzeci de metri, în fundul căruia marea înainta și se retrăgea cu un zgomot asurzitor. Mai departe, cât vedeai cu ochii, se întindea Pacificul, sub un clar de lună scos parcă dintr-o carte de povești.

— De acolo se aruncă faimoșii săritori din Acapulco. spuse Felipe. Un "salt de înger" de la patruzeci de metri înălțime. Cum. din cauza mareei. marea vine și se retrage fără încetare. dacă își calculează prost săritura. se strivesc de stâncile din prăpastie... dar este un spectacol foarte interesant.

— Și măcar câștigă mult făcând treaba asta? îl întrebă Ariane.

Felipe zâmbi:

— Câștigă într-o lună ceea ce dumneavoastră câștigați într-o săptămână. Și, la capătul drumului îi așteaptă moartea. Dar *es la vida*. Așa a vrut Dumnezeu.

Li se dădu o masă la margine. Dacă te aplecai puțin, puteai vedea, în adâncuri. marea strălucind printre stânci. Felipe îl chemă pe șeful de sală.

— Rolando este aici astă seară?

Acesta dădu afirmativ din cap:

— Bineînțeles. Vi-l trimit imediat. Señor.

Se întâmpla adesea ca turiștii să le ceară săritorilor un mic extra – "saltul îngerului". sau "coborârea cu torțe" – pentru cinci sau zece dolari.

— Rolando este cel mai bun săritor. le explică Felipe.

Câteva secunde mai târziu. Rolando apăru în capul scărilor. Purta un slip din lână albastră. Era rotund ca un butoi. dar, dacă te uitai mai bine la umerii lui lați. constatai că nu era vorba numai de grăsime. Trecu printre mese și se așeză drept la masa lui Malko.

— *Buenas tardes*. le spuse el. Domnul vrea să vorbească cu mine?

Ochii lui vioi, înfundați într-un strat de grăsime, sub părul lins, pieptănat pe spate – pieptănătură de dansator monden – priveau mai ales spre Ariane.

— Îl căutăm pe unul din prietenii dumneavoastră, îi spuse Felipe, în dialect indian.

Celălalt se încruntă.

— Ce prieten?

— Chamalo.

Rolando îi privi pe cei doi bărbați cu suspiciune și se pregăti să se ridice de la masă. Felipe îi strecură repede în mână o bancnotă de cinci sute de pesos.

— Am nevoie de el. Pentru prietenul meu. În sfârșit. nu chiar: pentru fată, înțelegi? El nu e de pe-aici. Nu cunoaște pe nimeni.

— Și tu cine ești? întrebă Rolando. cu un aer la fel de neîncrezător.

Felipe încercă marea cu degetul:

— Un prieten al lui José Bolanos, spuse el.

Celălalt se destinse imediat.

— *Es bueno.* De ce n-ai spus chestia asta de la început? Nu știu unde este Chamalo acum, dar cunosc o persoană care te poate conduce la el. E un băiețaș, știi, un *bolito.* Se numește Eugenio. În timpul sezonului, reperează femeile care l-ar putea interesa pe Chamalo. Este foarte simplu: puștiul se strecoară peste tot. Dar, ia zi, eu ce am la afacerea asta?

— Cinci sute de pesos. De îndată ce-o să-l vedem pe băiat. Fata nu mai vrea să aștepte.

— *Es bueno.* Vin să vă caut după ce sar. O să-i spun patronului că vreți "saltul cu torțe".

Se ridică și se îndreptă, legănându-se ușor. Avea toată spinarea acoperită cu păr.

— Ei? întrebă Malko.

— O să ne conducă la Chamalo. În sfârșit. nu chiar la el. ci la un puști care-l cunoaște. un lustragiu.

— Ce i-ai spus?

Felipe zîmbi:

— Să mă ierte Sfânta Fecioară! I-am zis că Señorita așteaptă un copil de la dumneavostră și că are nevoie de un doctor ca să avorteze.

Ariane asculta conversația în spaniolă. fără să înțeleagă nimic.

— Cine era gorila aia? întrebă ea.

Malko îi sărută mîna.

— Cel mai bun săritor din Acapulco. I-am cerut să execute pentru dumneavoastră un salt deosebit, explică el. Cu torțe.

Ariane îi mulțumi strângându-i ușor mâna. Era profund impresionată. Era un fapt insolit să dai peste un gentleman autentic pe plaja din Acapulco.

Orchesta începu să cânte *"Que bonita es Veracruz"*. Malko o duse pe Ariane pe ring. Corpul ei suplu se apropie de al lui cu o senzualitate ce-l făcu să viseze cu ochii deschiși.

— Și ce faceți în viața de toate zilele, domnule Prinț? îl întrebă ea.

— Meseria mea este o adevărată vacanță. Prietenul meu este un mare negustor mexican. Urmează să vizităm o rafinărie în Mazatlan. Înainte de asta, ne odihnim puțin.

Conversația se opri acolo. Toate luminile din restaurant se stinseră brusc și rămaseră doar lumânările de pe mese. O voce anunță la megafon că urmau salturile mortale ale săritorilor.

Malko își luă partenera și se duseră înapoi la masă. Li se servi friptura. Se aprinseră niște proiectoare, luminând canionul de sus în jos. În stânga, pe o platformă mică pe care accesul era liber, se îngrămădiseră o mulțime de curioși.

Unul după altul, trei săritori porniră spre platformă, pe o potecă îngustă săpată în malul stâng al canionului. Unul după altul, săriră în apa înspumată și se cățărară apoi pe malul celălalt. Orchestra tăcuse și toți mesenii urmăreau cele trei siluete care urcau încet pe faleza abruptă, până la platforma stâncoasă ce le servea drept trambulină.

Malko recunoscu în frunte silueta solidă a lui Rolando, care se cățăra cu ușurința unei capre. Proiectorul îl urmărea ca un deget de lumină. Atmosfera era perfect realizată.

Rolando ajunse pe platformă. Făcu un gest cu mâna spre mulțimea din restaurant. I se răspunse cu aclamații.

Se îndreptă apoi spre o nișă mică, săpată în stâncă și îngenunche, rugându-se în mod ostentativ. Proiectorul sublinie amplul semn al crucii făcut de săritor. Uitându-se cu coada ochiului la Felipe, Malko îl surprinse închinându-se și el.

Era incorigibil!

Rolando făcu câteva mișcări de încălzire, după care înaintă spre trambulină. Peretele stâncos era ușor înclinat: astfel.

părea a coborî oblic de-a lungul canionului. Două ajutoare aprinseră două torțe enorme de rășină.

Proiectoarele se stinseră.

În fundul canionului, alt ajutor dădu foc unei grămezi imense de lemne stropite dinainte cu benzină, ce lumina fierberea mării.

Încet, cu o torță în fiecare mână, Rolando înaintă spre hăul ce se căsca în fața sa. Cu o săritură puternică se ridică, execută un "salt de înger" ireproșabil și porni ca un bolid spre marea ce se zbătea la patruzeci de metri mai jos, ținând în continuare cele două torțe aprinse în mâini, ca o stranie stea căzătoare.

Malko privea fascinat corpul săritorului îndreptându-se cu repeziciune spre marea înspumată. La câțiva metri de suprafața apei, Rolando fu scuturat de un fel de tresărire și dădu drumul celor două torțe, care se stinseră fâsâind în momentul în care corpul bărbatului dispăru în apa întunecată.

— Asta a fost! spuse Felipe în clipa în care se aprinseră luminile. Face acest lucru seară de seară, de douăzeci de ani. Și niciodată n-a avut nici măcar cel mai mic accident...

— Priviți, zise Malko.

În fundul canionului alergau oameni, având în mâini torțe și lămpi. Unii arătau spre ceva negru care plutea în spumă... Rolando nu urcase.

— De data asta a avut un accident, murmură Malko.

— Pe sângele lui Cristos! strigă Felipe. S-a izbit de stânci.

Cei doi se ridicară dintr-o dată și o luară la fugă spre poteca din stânga canionului, coborând în goană pe drumeagul îngust și împingându-i la o parte pe curioșii care începuseră deja să urce. Nimeni nu-și dăduse seama că avusese loc un accident. Sus, muzica începuse din nou. cu o orchestră de mariachis.

Felipe și Malko ajunseră jos în momentul în care era scos din apă corpul neînsuflețit al săritorului. Așa. nemișcat. părea și mai mare. Îl traseră pe mal ca pe un pește enorm. Luminile torțelor reflectate în stânci dădeau scenei un aspect fantastic. Nimeni nu le acordă nici cea mai mică atenție lui Malko și lui Felipe.

Întoarseră cu precauție corpul lui Rolando. Avea o rană urâtă lângă ochi. cauzată cu siguranță de vreo stâncă. Avea ochii deschiși.

Pe partea stângă a torsului său enorm se putea însă vedea o gaură minusculă, din care curgea încă un firicel de sânge. Pe partea dreaptă, carnea era smulsă pe o porțiune mare cât palma. Rolando era deja mort în momentul în care atinsese apa...

— Au tras cu o pușcă, îi șopti Felipe lui Malko la ureche. La lumina torțelor, pentru un trăgător bun, nu era deloc greu.

Latura dreaptă a canionului era înțesată de case. Cu o pușcă cu lunetă era floare la ureche. Iar zgomotul mării acoperise detunătura.

Nu mai era nimic de făcut pentru Rolando. Glonțul îi trecuse drept prin inimă.

Felipe și Malko urcară încet poteca ce ducea pe faleză. Malko era furios. Cineva își bătea joc de ei în mod sistematic. De două ori până atunci, exact în momentul în care prinseseră un fir, li se tăiase craca de sub picioare.

— Trebuie să-l găsim neapărat pe puștiul ăla, zise Malko. Altfel o să-l omoare și pe el. Acum știm sigur că Chamalo este amestecat în această poveste. Lentz, Bolanos, și acum Rolando – teoria este valabilă. Și asta fără să luăm în calcul faptul că ar fi trebuit să fiu la morga din Mexico la ora asta, ca urmare a unui "atac de cord"...

— Señor Linge, spuse Felipe, poate că ei nu știu ce ne-a zis Rolando...

— Așa este, dar problema e că suntem urmăriți. Și dovada am avut-o chiar în seara aceasta: n-au pierdut deloc timpul !

Își aduse aminte de chipul impasibil al fratelui Mayo pe care-l văzuse la aeroport. Poate că el era cel care apăsase pe trăgaci.

La restaurant, mesenii mâncau cu poftă. Conducerea localului nu suflase o vorbă în legătură cu incidentul. Oamenii bogați au oroare de moarte.

Malko tocmai vroia să ia loc la masă, când auzi că-l strigă cineva.

— Malko!

I se încordară toți mușchii. Se întoarse încet în direcția de unde se auzise vocea. Felipe își băgase deja mâna sub haină.

La trei mese mai încolo. Christina zâmbea, etalându-și toți dinții, îmbrăcată într-o rochie din lamé alb, ce strălucea de-ți lua ochii. La masă mai erau așezați doi dintre frații Mayo și un tip

pe care Malko nu-l cunoștea. Ea îi făcu semn să se apropie.

— Ce faceți la Acapulco, Señor? îl întrebă ea pe un ton alintat.

Malko se aplecă și-i sărută mâna.

— Vă căutam, scumpa mea doamnă, îi spuse el zâmbind. Ca să vă răpesc din mijlocul acestor indivizi, care nu vă prețuiesc frumusețea la adevărata ei valoare.

Malko avu impresia că cei doi Mayo o să-i sară la gât. Felipe, cu mâna pe patul armei, aștepta. Inspira tot atâta liniște ca un grup de elefanți porniți la atac.

Christina clipi din ochi surpinsă. Nu înțelegea unde vroia Malko să ajungă. Acesta continuă:

— De ce nu veniți la masa noastră? Domnii aceștia o să se distreze foarte bine și singuri.

De data aceasta, unul din frații Mayo se ridică, răsturnându-și scaunul. Unghiile roșii ale indienei se agățară ca niște gheare de brațul lui, făcându-l să se așeze la loc.

— O să vă omor, mârâi el.

— Ca pe José Bolanos? întrebă Malko.

Atmosfera deveni glacială. Christina își încruntă sprâncenele și se ridică.

— Haideți să dansăm, îi spuse ea lui Malko. Trebuie să vă vorbesc.

Îl trase pe Malko pe ring, sub privirile înmărmurite ale celor patru bărbați. Arianei îi rămase înghețata în gât la vederea acestei brunete superbe ce-l conducea pe Malko de mână.

— Sunteți nebun, spuse Christina de îndată ce începură să danseze. Sergio este foarte ranchiunos. Și este un ucigaș. De ce vă purtați în felul acesta? Sunteți cumva gelos?

Privirea de aur lichid a lui Malko se afundă în ochii metisei:

— Christina, ori sunteți cu adevărat imbecilă, ori o scârbă ordinară.

Indiana fremăta sub injurie. Dar Malko continuă, imperturbabil:

— Și cum știu foarte bine că nu sunteți o imbecilă...

— Señor Malko, mă dezamăgiți, șuieră Christina. Nici un bărbat binecrescut nu insultă o femeie.

— S-au întâmplat mult prea multe lucruri ciudate de când vă cunosc, replică Malko. Cineva a încercat să mă omoare. Oameni apropiați mie au murit în mod misterios, unii chiar sub

ochii mei. Frecventați personaje cam dubioase. Chiar dumneavoastră recunoașteți că acești frați Mayo sunt niște ucigași...

Christina se lipi puțin mai strâns de el și-i spuse foarte încet:

— De ce nu profitați de soare și de Acapulco, în loc să pierdeți timpul de pomană? Veniți mâine la proprietatea mea. Am un iaht, așa că putem să mergem în larg, să stăm la soare și să privim cum înoată rechinii...

— Ca să mă împingeți în mijlocul lor? întrebă Malko sarcastic.

Christina se dădu brusc la o parte:

— Vrei să le spun prietenilor mei să te sfâșie sau să-ți smulgă ochii? Nimeni nu a îndrăznit vreodată să-mi vorbească în felul ăsta!

Era atât de furioasă că, fără să-și dea seama, îl tutuise.

— *Querida*, îi spuse Malko, sunt străin și în Mexic există poliție. S-ar putea ca prietenii tăi să aibă necazuri serioase din cauza asta.

Indianca ridică din umeri.

— N-o să îndrăznească nimeni să mă atingă vreodată. Mai presus de poliție există banii. Și banii eu îi am. Uitați că sunt o Ariman!

Apoi reluă, mai calmă:

— Veniți pe la mine mâine. O să facem pace. *Adios.*

Se strecură printre cuplurile de dansatori, îndreptându-se spre masă. Malko se întoarse la Felipe și Ariane. Cam multe coincidențe într-o singură zi! Deci și Christina se afla la *La Perla*, și asta chiar în momentul în care era asasinat săritorul...

— Să mergem la hotel! le spuse el.

Puțin cam mirată. Ariane îl urmă. Era abia ora unsprezece. Fu însă și mai mirată în clipa în care. odată ajunși în holul hotelului *Hilton*, Malko îi sărută mâna și-i spuse:

— Sunt puțin cam obosit, ne vedem mâine pe plajă.

Și totuși. arăta proaspăt ca o floare așa. îmbrăcat în costumul lui negru de alpaga.

Buimăcită. Ariane îl lăsă s-o conducă la lift. Și ea care fusese cât pe-aci să cedeze tentației, în brațele unui aristocrat veritabil...

Malko se întâlni cu Felipe în fața hotelului. O orchestră improvizată de mariachis în aer liber făcea o hărmălaie îngrozitoare.

— Să mergem, zise Malko.

— Unde?

— Să-l căutăm pe puști – pe Eugenio, lustragiul – înainte să nu i se întâmple vreo nenorocire.

Se urcară în mașină, dar, în loc să se îndrepte spre Acapulco, Malko o luă la dreapta și porni cu toată viteză de-a lungul țărmului, spre aeroport. După doi kilometri, drumul se înfunda între coline.

În dreptul hotelului *Hilton*, Malko coti brusc pe un drumeag neasfaltat ce cobora spre mare. După câțiva metri se opri și stinse farurile. În felul acesta, nu puteau fi văzuți de pe drum.

Douăzeci de secunde mai târziu, zăriră o mașină trecând în goană pe șosea. Începând din acel punct, drumul șerpuia în curbe strânse pe o distanță de vreo zece kilometri. Urmăritorii nu puteau să-și dea seama prea repede că le dispăruse prada.

— Cum se face că știți drumul ăsta? Doar veniți pentru prima oară la Acapulco.

— Am trecut ieri pe-aici, îi spuse Malko, simplu.

Datorită memoriei sale prodigioase, acesta putea să fotografieze mental locurile prin care trecea. Și peste douăzeci de ani își va putea aduce aminte de drumeagul acela îngust.

Se întoarseră în șosea și porniră spre Acapulco. Ca să fie mai sigur, Felipe evită malul mării și-l ghidă pe Malko printr-un labrint de drumuri neasfaltate, la periferia părții vechi a orașului. Ieșiră în piața în care se ridica biserica. În felul acesta, erau măcar siguri că nu fuseseră urmăriți.

Malko parcă mașina în fața bisericii. Piața era plină de lume. Majoritatea stăteau așezați în jurul scuarului. Într-un colț, un lustragiu micuț freca energic mocasinii scâlciați ai unui docher cu bustul gol. Timp de câteva minute, acest cărător cu cârca avea senzația că este un *patron*, un om atotputernic, un bogătaș. Cu un gest dezinvolt, îi aruncă puștiului o monedă de jumătate de pesos, ca și cum i-ar fi dat un ban de aur, și se duse la nevastă-sa, care-l aștepta, în picioarele goale, puțin mai încolo.

— Lăsați-mă pe mine, șopti Felipe.

Se strecură în locul docherului. Puștiul, așezat pe lădița sa de lemn, se apucă imediat să-i frece energic pantofii. Malko îl

văzu pe Felipe intrând în vorbă cu el. Prudent, se arătă brusc interesat de taraba cu pălării mexicane.

Cu părul lui blond și cu cravată la gât, era foarte dificil să treacă neobservat. Un adevărat venetic în Acapulco: un *gringo* – culmea ororii pentru un mexican.

Felipe se întoarse după vreo zece minute. Pantofii lui cei vechi sclipeau.

— Îl cunoaște din vedere pe Eugenio, spuse el. Nu s-a ferit de mine. I-am spus că am un comision pentru puști, din partea unei rude din Mexico. Se pare că Eugenio nu lucrează seara. Dar vine aici în fiecare dimineață, pe la ora unsprezece, când își împart lustragiii zonele de activitate pentru ziua respectivă.

— Nu știe unde locuiește Eugenio?

Felipe scutură din cap.

— Chiar dacă ar fi știut, nu mi-ar fi spus. Sunt oameni sărmani. Trăiesc tot timpul cu teama în suflet față de străini. Când este căutată o persoană, nu iese niciodată bine pentru ei. Dar mai putem să ne învârtim puțin pe-aici, poate apare ceva nou.

O luară pe jos pe niște străduțe înguste, pe care nu vedeai picior de turist. Localnicii stăteau adunați în pragurile caselor. Nu se mai vedeau magazine frumoase și luxoase, ci doar niște coșmelii din lemn, luminate cu lămpi cu petrol, în care se vindeau cele mai incredibile lucruri. Malko se opri încremenit în fața unei iguane pe care un mexican tocmai o tăia în felii.

— Are același gust ca puiul și este mult mai ieftină, îi explică Felipe.

Dar Malko nu era convins: dacă te gândeai că o iguană nu este cu mult mai puțin hidoasă ca un crocodil...

După vreo oră, se întoarseră în piața din fața bisericii. Nu făcuseră nici o brânză. La ora aceea. lustragiii se răspândiseră deja în față la *La Perla*. sau pe lângă hotelurile mari din oraș.

— Să ne întoarcem la hotel. propuse Felipe. În seara asta nu mai este nimic de făcut. Și. mai mult decât atât. n-are nici un rost să se știe în tot Acapulco că un gringo l-a căutat pe Eugenio.

Avea dreptate. Porniră fără grabă. ca și cum ar fi fost niște simpli turiști.

Cu puțin înainte să ajungă la hotel, Felipe își scoase Coltul și. ca din întâmplare. și-l puse pe genunchi. Malko își deschise haina și puse mâna pe mânerul pistolului său extra-plat.

Dar nu-i aștepta decât portarul, care se repezi să-i întâmpine de cum îi zări.

Orchestra de mariachis din față era în plină desfășurare. Holul era gol și înghețat. În punctele strategice, sprijiniți nonșalant de perete, erau plasați câțiva angajați ai hotelului, ce păreau pe jumătate adormiți. Pesemne că erau somnambuli, de vreme ce, cu toate acestea, reușeau să întindă mâna la momentul potrivit.

— La zece, în hol, propuse Malko.

— Fie ca Dumnezeu să vă vegheze somnul, îi ură Felipe cu un zâmbet ce-i dezgoli niște dinți ca de fiară.

Urcară împreună. Felipe aștepta pe culoar până când Malko deschise ușa. Dar camera era goală. Malko se opri, surprins; pe masă se înalță un aranjament gigantic de fructe tropicale: ananas. avocado, portocale enorme. goiave[1] – așezate unul peste altul într-un mod savant. Lângă acesta. pe masă, se afla un plic.

Malko îl deschise și citi: "Complimente din partea direcțiunii hotelului *Hilton*".

Malko fu extrem de încântat de această atenție. Deodată, îi veni o idee. Ridică receptorul.

— Dați-mi camera 611.

Telefonul sună de câteva ori, după care o voce proaspătă răspunse:

— Alo?

— Dormeați?

— Nu. Dar dumneavoastră?

— Ce întrebare copilărească. Dacă aș fi dormit, nu aș fi putut să vă sun. Vă invit la un adevărat festin de fructe tropicale – cadou din partea direcțiunii. Le-am găsit în cameră când m-am întors.

— Excelent! zise Ariane. Vin. Dar. știți. ar fi o problemă: nu mai sunt machiată...

— N-are nici o importanță. Vă aștept.

Dacă i-ar fi propus să vină să admire luna de pe terasa camerei lui. i-ar fi spus fără doar și poate că ea nu este genul "ăla" de femeie... Așa însă, ce putea fi mai inocent decât să mănânci în doi fructe, într-o noapte tropicală fierbinte, chiar

1. Fructe tropicale (n. tr.)

dacă acest lucru se petrecea în camera unui celibatar de care ești puțin îndrăgostită?

Cinci minute mai târziu, se auzi un zgâriat ușor la ușa lui. Malko de-abia avusese timp să-și dea cu puțină apă de colonie și să-și schimbe cămașa.

Ariane, frumoasă ca o zeiță, purta un fel de tunică albă de mătase, cu pantaloni asortați și sandale aurii. Acest compleu îi sublinia de minune silueta elegantă și sânii grei și fermi.

Malko îi sărută mâna.

— Ce frumusețe! strigă ea, văzând cupa cu fructe.

Se repezi la ele ca un copil și desfăcu celofanul în care erau împachetate. Se auzi un clinchet ușor. Apucă o portocală, dar degetele îi alunecară pe ea și fructul rămase nemișcat.

— Ia te uită, ce greu e! remarcă ea.

În momentul în care întindea din nou mâna să ia fructul, Malko realiză brusc situația.

— Nu vă atingeți de ele! strigă el. Culcați-vă la pământ!

Năucită, Ariane rămase cu mâna în aer. Malko se repezi la ea, și, secerându-i picioarele, se aruncă cu ea pe jos, rostogolindu-se până la pat. Fata se zbătu furioasă, zgâriindu-l și încercând să se smulgă din brațele lui.

— Sunteți nebun! Dați-mi drumul! Bădăranule!

— Rămâneți culcată, o imploră Malko, suntem amândoi în pericol de moarte.

Tocmai văzuse în spatele portocalei, firul prevăzut cu un fitil...

— Satirule! urlă Ariane. Își înfipse mâinile în părul lui și-i smulse un smoc de fire. Surprins, Malko slăbi puțin strânsoarea. Ea profită imediat, sări în picioare, se repezi la ușă, o deschise și dispăru, trântind cu toată puterea ușa în urma ei.

Malko rămase culcat pe covor. Prudent, aruncă o privire spre fructe. Păreau cu totul inofesive și atât de apetisante!... Luându-și inima-n dinți, se ridică ușor. Fereastra era larg deschisă. Ținându-și respirația apucă coșul cu ambele mâini și încercă să-l ridice.

Îi fu imposibil să-l dezlipească de masă, fie măcar cu un centimetru!

Acum, sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte. Apucă fitilul între degetul mare și arătător și strânse cât putu de tare. Dar

scoase un geamăt de durere și fu nevoit să renunțe. Blestemăția aia era făcută să ardă în orice condiții și cu orice preț.

Capătul incandescent era acum doar la doi centimetri de portocală.

Apucă fructul cu o mână, iar cu cealaltă trase cu toată puterea. Dacă ar fi avut un dispozitiv de fricțiune, Malko ar fi fost transformat instantaneu în căldură și lumină.

Fitilul se desfăcu aproape fără efort.

Epuizat, rămase câteva clipe nemișcat încercând să se liniștească. În fața ochilor îi jucau luminițe. Nu fusese niciodată atât de aproape de o moarte atât de oribilă. Cu mii de precauții, apucă portocala. Îi zgârie puțin suprafața. Era coaja unui fruct adevărat. Dar în interior se afla o grenadă defensivă, de tipul celor ce omoară cincizeci de persoane deodată.

Decoji, unul după altul, fructele. În exterior, toate erau învelite în coji de fructe veritabile. Dar, în momentul în care termină, se trezi în față cu o grămadă de unsprezece grenade defensive. Dacă ar fi explodat detonatorul, nu numai că ar fi fost făcut praf și pulbere, dar n-ar mai fi rămas nimic din tot etajul.

O poftă nebună de răzbunare puse brusc stăpânire pe el. Dacă ar fi știut unde locuiau frații Mayo... Cu siguranță că aveau complici în interiorul hotelului. Fu foarte tentat să anunțe direcțiunea. Grenadele defensive nu puteau totuși reprezenta culmea ospitalității – nici măcar într-o țară în care revoluția este baza industriei locale.

Dar știa dinainte că nu vor descoperi nimic. În schimb, va fi supravegheat de poliție. Copoii de aici o să-și dea imediat seama că nu i-ar fi pus nimeni un pachet de grenade în cameră doar ca să-i facă o glumă nevinovată.

Așa că se resemnă, mulțumindu-se cu soluția cea mai înțeleaptă: luă o valiză și băgă în ea mecanismele aducătoare de moarte. Deabia putea s-o ridice.

Deschise încetișor ușa camerei. Coridorul era pustiu. Zece etaje mai jos, vacarmul infernal al orchestrei de mariachis continua cu aceeași intensitate. Malko rezistă cu greu tentației de a le arunca măcar o grenadă din vasta lui colecție, ca să-i amuțească de-a binelea.

Trecând peste aceste gânduri diavolești, luă liftul care –

dintr-o exagerată pudoare anglo-saxonă – era destinat oamenilor în costume de baie. Acesta ducea direct pe plajă. Își strecurase pistolul sub cămașă. Se gândise că i-ar fi putut fi de folos dacă s-ar fi întâlnit cu vreun Mayo. Iar pe de altă parte, dacă l-ar fi văzut vreunul dintre angajații hotelului cum pleacă de la *Hilton* la ora două noaptea, ieșind pe ușa dinspre plajă... și-ar fi închipuit că-i un client care pleacă fără să plătească.

Dar nu se întâlni cu nimeni. Clătinându-se sub greutatea valizei umplute cu fontă, o luă încet de-a lungul țărmului, afundându-se cât mai adânc în zona de umbră. Era încă foarte cald și marea strălucea blând în lumina lunii.

Malko se opri, săpă o groapă în nisipul ud, în spatele unui trunchi gros eșuat pe plajă și îngropă în ea toată încărcătura.

Cu conștiința împăcată. se întoarse la hotel. legănând pe lângă el valiza goală.

În fața ușii scoase pistolul și se aplecă să se uite la broască: firul de păr pe care îl lipise de ea înainte să coboare era neatins. Deci nu intrase nimeni în cameră în absența lui. Cât despre balcon, se înălța deasupra unui hău de treizeci de metri.

Malko își cercetă camera din fir-a-păr. Sub soarele tropicelor, nu se știe niciodată când se poate întâmpla vreun accident! Scorpionii și șerpii au niște obiceiuri foarte proaste! Spre exemplu, așa numiții "cascabels", cum le zic spaniolii șerpilor cu clopoței. Aceste delicioase animale adoră căldura și sunt foarte fricoase: cum sunt atinse, mușcă. Un prieten al lui Malko, as al C.I.A., trecuse prin această experiență unică într-o republică mică din America centrală, unde îndeplinea o misiune atât de ultra-secretă încât sosirea lui fusese anunțată în ziarul local. În momentul în care se culcase, deranjase din somn o astfel de reptilă, care se răzbunase pe loc. Și toate astea pentru a-l împiedica pe șeful unei junte militare să păstreze puterea ce tocmai îi fusese încredințată...

Dar de data asta nu era nimic. Malko răsuflă ușurat și se întinse pe pat. Sunt zile cînd ți se pare că timpul parcă zboară...

Sună telefonul.

Sunetul se repetă de trei ori, de patru ori. Într-un târziu, Malko răspunse.

— V-ați calmat?

Era Ariane.

— Ascultați, nu pot să vă explic, dar vă dau cuvântul meu de gentleman că eram amândoi în primejdie.

— De gentleman! îl imită ea, ironică. După ce s-a întâmplat mai devreme, ați putea măcar să vă cereți scuze.

— Nu mi-ați acordat timpul s-o fac, suspină Malko. Dar sunt gata să repar pe loc această omisiune. Urcați până la mine.

— Aveți ceva tupeu, n-am ce zice! Întâi încercați să mă violați și acum...

După zece minute, Ariane bătea la ușa lui Malko. Era la fel de frumoasă. Malko o apucă de mâini și o trase spre el.

— Vă cer iertare, murmură el. Eram nebun.

Și o sărută.

— Monstrule! suspină ea.

Apoi îl sărută și ea. Din toată inima. Noroc că Malko își scosese puțin mai devreme pistolul de sub cămașă. Altfel ar fi fost obligat să-l extragă din pielea Arianei.

Tunica zbură cu o ușurință derizorie. Cu fața la lună, silueta Arianei se proiecta pe perete ca o umbră chinezească, pe care, dacă ai fi văzut-o, te-ai fi împăcat liniștit cu gândul pericolului galben! Hotărât lucru. femeile erau imprevizibile!... Jos, în fața hotelului, membrii orchestrei de mariachis urlau cât îi țineau plămânii: *"Guadalajara"*, trăgând într-o veselie focuri de pistol – cu gloanțe albe.

Ariane murmură:

— Și sunteți cu adevărat prinț?

Capitolul IX

Felipe ascultă povestirea lui Malko respectuos, cu ochii plecați. Numărul impresionant al grenadelor folosite îl cam șocase.

— Sunt niște lași. Señor Linge. Ar fi trebuit să fi venit în timp ce dormeați și... harș... O, iertați-mă! făcu el. contrariat.

— În orice caz, nu sunt profesioniști, concluzionă Malko. Indivizii pe care-i urmărim au intrat în panică. Când fac prea mult, când prea puțin. Omoară în stânga și în dreapta. Ca să ne împiedice să ajungem la ei. Parcă ne jucăm de-a v-ați-ascunselea. Și, fără să ne dăm seama, suntem foarte aproape...

Bulevardul Ariman era pustiu. Ajunseră în piața din fața bisericii. Malko se așeză la o masă, într-o cafenea, ca și cum ar fi fost un turist obișnuit. Felipe porni agale în jurul scuarului. Câțiva lustragii se instalaseră deja. Felipe întrebă de Eugenio. Dar acesta nu venise încă.

Încet-încet, piața se umplu de lume. Lustragiii defilau prin fața mulțimii. Malko era la a patra cafea și Felipe se învârtea ca un titirez în jurul grilajului verde. Pantofii săi deveniseră două pete de lumină: era la al șaselea *lustradore.* Dar nici urmă de Eugenio!

Copiii apăreau unul câte unul. cu lădița grea de lemn agățată de umăr și se instalau. Când nu munceau. jucau *maracas* cu două planșete, sau fluierau după turiștii ce treceau pe-acolo. Plictisit, Felipe se întoarse la Malko și luă loc la masă.

— Nu mai înțeleg nimic, zise el. Toți îl cunosc, dar parcă le este jenă să vorbească. Se pare că vine aici în fiecare dimineață pe la ora unsprezece, stă vreo două ore. după care se duce să facă turul hotelurilor.

— Este deja douăsprezece și jumătate, remarcă Malko. Sper să nu i se fi întâmplat nimic. Oricum, e tare bizar că este singurul care n-a apărut. Dacă nu cumva o fi fost prevenit de venirea noastră...

Malko era îngrijorat. Știa că este urmărit. Iar mulțimea era prea densă ca să poată repera un eventual urmăritor. Mai ales având în vedere faptul că frații Mayo ar fi putut avea complici.

— Mă mai duc o dată, zise Felipe.

Începu să se învârtă din nou în jurul scuarului. Încet-încet, din cauza căldurii, piața se golea. Era ora sacrosantă a siestei. Plecară și ultimii copii lustragii. Rămaseră numai doi, care-și închiseră cutiile și se culcară pe jos, într-un colț, la umbră. În costumul său de alpaga, Malko fierbea la foc mic. Simțea un gol în stomac. Trebuia neapărat să-l găsească pe puști. Cu orice preț. Și nu-i știa nici numele de familie, nici adresa. Poate că la ora aceea era deja mort...

Felipe se întoarse, sumbru și dezamăgit.

— Nu mai e nimic de făcut aici, spuse el. Să încercăm la *Tropical*.

Era o idee bună. Dădură repede pe gât câte o bere mare și porniră din nou pe străduțele înguste.

Grilajul metalic era ridicat. La ziar se lucra. Bărbatul care-i primise prima oară era așezat la biroul său și purta o vizieră verde lăsată pe ochi, ca în filmele vechi americane. Îl salută vesel pe Felipe.

— *Ola. Que tal? Como va?*

Felipe îi zise că-l caută pe puști. Celălalt dădu din cap în semn că nu, apoi îl privi cu atenție pe Felipe.

— Poate că ar fi mai bine să nu-l găsiți pe *pobrecito* Eugenio.

— De ce?

Acesta desfăcu o pagină mare tipărită. Era șpaltul ziarului *Tropical*. Se putea vedea clar titlul, tipărit cu litere enorme: *Crimă la Perla*.

— Și pe ăsta îl căutați ieri, remarcă ziaristul. Și chestia asta nu i-a prea purtat noroc.

Felipe tocmai deschidea gura să-i explice, când individul ridică din umeri:

— Nu era un *caballero*. Cu siguranță că este deja în iad la ora asta.

— Fie ca Dumnezeu să-i aibă în pază sufletul! murmură cu pioşenie Felipe.

Cei doi bărbaţi îşi luară la revedere de la ziarist. Acesta nu putea să-i ajute cu nimic.

Felipe era disperat:

— Mă duc pe la colegii mei de la *Securidad*, zise el. Nu-mi convine deloc treaba asta, pentru că o să-mi pună o groază de întrebări şi vor conduce cercetările cu destulă brutalitate, dar nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut.

— Să mergem, spuse Malko.

Nici el nu se prea simţea în largul lui. Să amesteci poliţia locală în afacerea asta era ca şi cum ai fi dat un picior într-un furnicar.

Şi totuşi. simţea în mod confuz că mai era ceva de făcut. Pesemne că-l bătuse soarele-n cap. de nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Se întoarseră la maşină şi Malko se urcă la volan. În momentul în care demara, un puşti ţâşni după o minge şi aproape că ajunse sub roţile maşinii.

— La dracu! făcu Malko.

Cu o înclinare a capului, Felipe ceru pe tăcute iertare cerului. Dar Malko încremenise acolo, privind în gol.

— Felipe, ştiţi cumva unde este cafeneaua *Estrella*, cea din spatele hotelului *Prado-Americana*?

Poliţistul dădu din cap în semn că da.

— Ştiu unde este hotelul. Ar trebui să fie uşor să găsim cafeneaua.

— Hai până acolo, zise Malko. Dar pe jos. Maşina asta e prea bătătoare la ochi.

Parcă iarăşi Fordul şi plecară. În trei minute, Malko era lac de sudoare. Îşi jură că se va duce să-i sucească gâtul croitorului său, de îndată ce va ajunge la New York. Alpagaua asta. pe care i-o lăudase atât ca fiind un material extrem de uşor. îi dădea impresia că poartă în spate o cuvertură de lână. Şi-i dăduse banditului două sute cincizeci de dolari! Felipe îl conducea cu toată viteza prin labirintul străduţelor înguste şi pline de lume. Din când în când se oprea, cerând vreo lămurire de la câte un trecător. În cele din urmă, ajunseră într-o piaţă micuţă, în care se afla o cafenea minusculă. luminată cu neoane roşii şi verzi. Malko îi explicase lui Felipe că puştiul pe care-l întâlnise pe plajă ar putea. poate, să-i ducă la Eugenio.

— Aici este, spuse Felipe.

La *Estrella* se vindeau și produse alimentare. Deasupra tejghelei atârnau șiruri de cârnați. În cafenea se aflau vreo șase taburete și o masă mică de lemn, cu două scaune. Malko se așeză, frânt de oboseală. Felipe se îndreptă spre tipul din spatele tejghelei și începu să discute cu el, în timp ce învârtea în mână o bancnotă de o sută de pesos. Îi spuse că trebuia să-l vadă pe Pépé, și asta foarte repede. Celălalt ezită o clipă, apoi zâmbi, bancnota dispăru, și un puști țâșni ca o săgeată afară, propulsat de o rafală de interjecții spaniole.

Cinci minute mai târziu, își făcea apariția Pépé. Se opri în fața lui Malko și zise:

— Deci nu mai ești *maricon*? Vrei o femeie?

Felipe ridicase deja mâna să-l plesnească. Malko îl reținu. Nu era momentul să-l bruscheze pe acest puști irascibil.

— Așează-te, Pépé, îi zise el.

Puștiul se așeză în fața lui și strigă cât îl ținea gura:

— Subio, adu-mi un Americano!

Apoi se înfipse bine în scaun și așteptă. Malko își scoase ochelarii și-și afundă privirea de aur lichid în ochii copilului. Oricât era acesta de dezghețat, nu era de talia lui Malko. Plecă privirea și începu să se foiască pe scaun.

— Ascultă, spuse Malko, ai putea să câștigi de la mine o grămadă de bani: cinci mii de pesos. Dar trebuie să știi să ții un secret și să găsești pe cine-ți spun eu. Cunoști un băiat care e *lustrador* și se numește Eugenio?

Îi explică rapid puștiului despre ce era vorba. Pépé îl asculta cu gura căscată.

— Și chiar o să-mi dați cinci mii de pesos dacă-l găsesc pe Eugenio?

— Pe cuvântul meu de *caballero!* spuse Malko. și-i întinse mâna.

Ochii lui Pépé străluceau de bucurie. Își puse lăbuța lui maronie și murdară în mâna lui Malko și o strânse cu toată puterea.

— *Vamos*. zise el.

Felipe de-abia avu timp să lase o bancnotă pe masă. Pe drum, Pépé îi întrebă:

— N-ați fost la sindicatul lustragiilor?

— La sindicat? Ce sindicat?

Chiar și Felipe era surprins.

Mândru de superioritatea lui, Pépé îi privi de sus pe cei doi bărbați:

— Nu știați că există un sindicat al lustragiilor? Nu oricine poate să lustruiască pantofi în Acapulco! Băieții plătesc o cotizație. Fiecare are sectorul lui de muncă și prețurile sunt impuse. În fiecare dimineață, șeful sindicatului îi spune fiecăruia unde trebuie să muncească. Dacă are vreunul necazuri, sindicatul se ocupă de el și de familia lui. Și îi protejează de celelalte organizații.

— Și dacă un lustragiu nu vrea să intre în sindicat? întrebă Malko.

— Atunci se trezește aruncat în port, acolo unde-i mai multă păcură. Dar asta după două avertismente. Señor, precizează Pépé, solemn. Dar lucrurile ajung rareori atât de departe.

— Și cine conduce sindicatul ăsta?

— Un lustragiu de optsprezece ani. Pedro. În fiecare an au loc alegeri. Bine-nțeles, nu-i un sindicat adevărat, pentru că sunt prea tineri. Lustragiii au între zece și optsprezece ani. Dar, credeți-mă, Señor, merge.

— Și îl cunoști pe Pedro ăsta? întrebă Felipe.

Pépé se umflă în pene.

— Bine-nțeles! Eu îi găsesc fete și-i aduc marihuana. *Es un hombre muy caballo.*

Tot mergând așa, părăsiră străzile înguste – dar asfaltate – ale orașului. Se aflau acum pe o colină situată chiar în fața portului, pe care erau înghesuite cabane mici de lemn, căsuțe din chirpici și grădini de zarzavat minuscule. Era un adevărat labirint de poteci înguste de pământ bătătorit ce urcau și coborau colina. Domnea acolo un miros îngrozitor, de putreziciune și mizerie. Trecură pe lângă niște porci negri și întâlniră câțiva câini scheletici. Prin ușile și ferestrele acestor barăci nenorocite se putea vedea o lume întreagă dormind, muncind, gătind, sau făcându-și siesta. Oamenii îi priveau curioși. Pesemne că nu vedeau prea des turiști prin părțile acelea. În cele din urmă, după ce urcară o pantă destul de abruptă, ajunseră în fața unei clădiri micuțe din chirpici, pe a cărei fațadă se afla un panou pe care se putea citi:

"Sindicato de Lustradores de Calzados del Puerto de Acapulco. Fundado el 21 de Agosto de 1937."

Pépé bătu în ușa de lemn, care era închisă cu un lacăt. Nu răspunse nimeni. Mai bătu o dată. Apărură vreo trei-patru copii, care se adunară ciorchine în jurul celor trei bărbați. Pépé începu o conversație în argou cu ei. Unul dintre puști plecă în fugă.

— Se duce să-l caute pe Pedro, le explică Pépé.

După vreo câteva minute, apăru, maiestuos, președintele sindicatului. Era un metis cu fruntea joasă, cu părul tuns scurt și foarte negru, ochi duri și neîncrezători, un bust puternic și niște mâini care ar fi putut cu ușurință să sugrume un om. După ce-l vedeai, înțelegeai imediat de ce sindicatele mergeau ca unse. Era îmbrăcat într-o cămașă roșie și niște pantaloni de un alb imaculat și fuma un cigarillo lung – ca un caballero.

Îi salută pe cei trei bărbați dând ușor din cap, dar cu un aer ostil. Pépé îl atacă într-un dialect bizar și strident. Începu să-i înșire o poveste care nu se mai termina. Celălalt puncta din când în când, cu câteva cuvinte. În cele din urmă, Pépé se întoarse încântat spre Malko:

— Spune că Eugenio este pedepsit de sindicat timp de trei zile. De-asta nu era în piață azi dimineață. A intrat pe teritoriul altui lustragiu și sindicatul i-a confiscat cutia.

— Unde este acum?

— Nu vrea să spună. Cred că la el acasă.

— Oferă-i bani, îl întrerupse Malko.

Pépé dădu din cap în semn de refuz:

— N-o să vrea. Înțelegeți, are responsabilități. Dar o să încerc.

Discuția începu din nou, și mai animată ca mai înainte. Luându-te după mutra lui Pépé, rezultatele nu erau prea îmbucurătoare. Într-un sfârșit, puștiul i se adresă lui Malko:

— A zis că nu ne duce la Eugenio decât dacă îi spuneți ce treabă aveți cu el. Crede că sunteți de la poliție. Dar este de acord să se ducă la Eugenio și să-i spună că vreți să-l vedeți. Dacă Eugenio e de acord, o să vină să vă caute la hotel. De acord?

Malko oftă. Își dădea seama că sindicalistul era de neclintit. Parcă era de stâncă.

— Bine, zise el. O să fiu la *Hilton* diseară, între șapte și opt. Mă găsește în bar. Spune-i că-i foarte important și că poate să câștige o grămadă de bani. Cât despre tine. te-ai descurcat foarte bine. Așa că uite cei cinci mii de pesos.

Scoase un teanc de bancnote și-i întinse cinci. Mut de respect, Pépé luă banii și și-i îndesă în buzunar. Pedro aruncă o privire fugară spre bancnote și ochii îi străluciră. Malko știa că acest gest îl reabilita. Polițiștii n-au obiceiul să distribuie pesos cu lopata...

Conduși de Pépé, coborâră panta și ajunseră în scurt timp pe Avenida del Mar, în plin centru al orașului. Felipe era înfuriat la culme:

— Ar fi trebuit să-l urmăresc, mârâi el.

Malko ridică din umeri.

— Și ce-ați fi realizat? Ați fi fost reperat în douăzeci de secunde, și celălalt nu v-ar fi condus niciodată la Eugenio. Nu, este mult mai bine așa. Cred c-o să vină.

Pépé ardea de nerăbdare să-i părăsească. ca să se ducă să-și ascundă comoara.

— Știți unde mă găsiți, le zise el. dacă aveți nevoie de mine. Sunt oricând la dispoziția dumneavoastră.

O luă la goană și dispăru. Malko se gândi că măcar făcuse pe cineva fericit.

Ajunseră la hotel în vreo zece minute. Intrară în holul înghețat și Malko se duse la recepție. Îl așteptau mai multe mesaje, dintre care unul de la Christina, care-l ruga s-o sune la un număr de telefon pe care i-l lăsase.

Ceea ce făcu de cum ajunse în cameră.

Îi răspunse chiar ea:

— V-am dat numărul de telefon de la mine din cameră. Este telefonul direct, la care răspund numai eu.

— Mersi. zise Malko. De obicei îl dați pe cel al gorilelor dumneavoastră, ca să poată să-l facă bucățele pe insolentul care ar îndrăzni să vă facă curte?

Christina râse.

— Nu fiți așa de dur. "Gorilele" mele. cum îi numiți dumneavoastră. sunt oameni de onoare.

— ... Care asasinează oameni cu pușca cu lunetă, sau le taie beregata ca la porci.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi Christina continuă, cu o voce în care lui Malko i se păru că distinge o ușoară urmă de exasperare:

— Señor Malko, nu vreți să mă considerați o femeie frumoasă și-atâta tot? Există lucruri pe care nu vi le pot spune.

Nu încercați să știți prea multe, pentru că n-o să vă pot proteja la nesfârșit.

Lui Malko îi veni s-o întrebe dacă era la curent cu furtul CX 3-ului și cu existența lui Tacata. Sau se referea doar la intrigile politice? Dar nu avu timp să-și pună prea multe întrebări. Christina reluă:

— Nu vreți să veniți la vila mea, să bem un pahar? propuse ea. Este la doi pași de hotelul dumneavoastră. Diseară pe la ora șapte.

Malko se gândi la întâlnirea cu lustragiul. Îi transmisese să vină la hotel. Așa că, în cele din urmă, căzură la pace cu ora șapte, dar nu la Christina. ci în barul hotelului *Hilton*.

Ziua trecu extrem de repede. Felipe dispăruse: colinda prin Acapulco. încercând să obțină ceva informații despre Tacata și Chamalo. Malko se duse puțin la piscină. unde o întâlni pe Ariane. Era înconjurată de o echipă întreagă de base-ball. Băieții veniseră în vacanță. De cum îl zări. tânăra se ridică. îi sări de gât și-l sărută apăsat pe gură. Cu inima frântă, tinerii se îndepărtară. După o scenă ca asta, rămâi dezgustat de sport pe veci!

Malko se întinse lângă tânăra americană și comandă două *coco-locos,* băutura vedetă a hotelului, o combinație de rom alb și suc de fructe cu gheață, ce se servea într-o nucă de cocos golită. Această licoare, care se bea ca apa, dădu repede o tentă rozalie gândurilor lui Malko.

Felipe apăru pe la sfârșitul zilei și se așeză discret la o masă vecină.

Malko ar fi vrut din toată inima să iasă cu Ariane, dar mai era și Christina. Așa că îi spuse că are o întâlnire de afaceri și-i promise că o va suna în cameră în jurul orei zece. dacă nu va fi răpită până la acea oră de echipa de base-ball.

Urcă în cameră să se îmbrace. Îi plăcea să aibă mult timp la dispoziție ca să se pregătească. Stătu o jumătate de oră sub duș. lăsând cu încântare apa caldă să-i curgă pe piele. Apoi își alese o cămașă albă cu monograma brodată discret, o pereche de mocasini din piele de crocodil, ușori de parc-ar fi fost de mătase și un costum de alpaga aproape negru. Era bine bronzat. și părul blond accentua contrastul. Își puse ochelarii de soare. din cauza ochilor, ce atrăgeau mult prea mult atenția. Înainte să iasă, își strecură pistolul în centură. în spate. în

partea dreaptă, între cămașă și haină. În felul acesta, putea să-și descheie haina; și, chiar privit din spate, nu se vedea decât o umflătură nesemnificativă. Părăsi cu regret oaza de răcoare din camera sa, traversă culoarul fierbinte și se repezi în lift.

Christina era deja acolo. În loc să-l aștepte stând pe-un scaun, se plimba de colo-colo prin galeria cu magazine. Toți bărbații întorceau capul după ea. Avea în mână o gentuță și purta un compleu alb – pantaloni și vestă – care-i lungea și mai mult silueta și-i scotea în evidență nuanța roșcată a pielii. Se întoarse spre Malko și-i întinse mâna:

— V-ați lăsat așteptat ca o femeie frumoasă, spuse ea zâmbind.

Malko îi sărută mâna, dar întâmpină oarece dificultăți să-și desprindă privirea de vesta ei. Aceasta nu se închidea normal. petrecându-se, ci cu niște funde din același material. legate în noduri la distanțe destul de mari. Cu alte cuvinte. se vedea o bandă de piele de la gât până la buric. Și nu purta sutien.

Se așezară la bar și comandară *coco-loco*. Malko își scoase ochelarii și remarcă cu satisfacție că frumoasa Christina nu era insensibilă la aurul ochilor săi. Văzu că se uită și la coroana brodată fin pe cămașă. Era momentul să atace.

— Și acum, cum vreți să vă mai jucați cu mine? întrebă el.

— Să mă joc?

— Da. Ultima dată când mi-ați dat întâlnire, în Mexico, v-ați amuzat într-un mod de-a dreptul crud pe socoteala mea... Așa că, vă mai întreb o dată: de data asta, ce-aveți de gând să faceți? Ce altă capcană îmi mai întindeți?

Barul era aproape gol, așa că puteau să vorbească cu voce tare, fără să se teamă că vor fi auziți. Ea râse și-l mângâie ușor pe mână:

— Am vrut să vă dau o lecție. Am oroare de bărbații prea siguri pe ei. care-și închipuie că o femeie este gata să le cedeze pentru simplul motiv că le dă o întâlnire.

Ochii ei aruncară fulgere.

— Niciodată nu m-a avut un bărbat atunci când a vrut el. Eu aleg. Întotdeauna.

— Dacă ați fi trăit acum două secole, i-ați fi aruncat între fălcile rechinilor pe sclavii prea frumoși – pe vremurile acelea. așa ceva se întâmpla în mod frecvent.

— Nu vă bateți joc de mine. spuse ea pe un ton mai dur.

Am de răzbunat nenumărate umilințe. Sunt frumoasă, bogată, și obiceiurile s-au schimbat. Dar străbunica mea a murit sub lovituri, după ce fusese torturată.

— De ce?

— Se vânduse ca sclavă ca să aibă ce mânca. Era o indiană pur-sînge. Dar a avut nefericirea de a fi frumoasă. Soția stăpânului, o spaniolă, era geloasă. Se întâmpla destul de des ca bărbații să aibă aventuri cu sclavele lor. Așa că, într-o bună zi, stăpâna a poruncit să fie legată, i-a spart dinții – pe care-i găsea prea albi – lovind-o cu piciorul în gură și-a ordonat oamenilor să-i smulgă unghiile, să-i ardă urechile și să-i taie sfârcurile sânilor.

Christina pronunță ultimele cuvinte ca pe o incantație. Cu vocea șuierătoare și cu fața înghețată într-o expresie dură, părea încarnarea răzbunării în stare brută.

— Iertați-mă, murmură ea. Și se destinse dintr-o dată.

— Din cauza asta v-ați amestecat în politică? întrebă Malko.

Christina sări ca arsă:

— Nu fac politică... Dar îi urăsc pe toți aceia care vor iarăși să facă din noi niște sclavi. A, bineînțeles, acum sunt mult mai subtili! Americanii nu sunt atât de brutali ca spaniolii sau portughezii. Dar, în ochii lor, toți cei cărora le este foame și au pielea închisă la culoare sunt niște sălbatici.

Malko închise ochii. Ascultând sunetul răgușit al vocii Christinei și cuvintele pe care le spunea, îi venea extrem de greu să creadă că stă alături de o femeie tânără, elegantă, rafinată până-n vârful unghiilor, într-un hotel ultra-modern, în anul 1965. Fără îndoială, Christina îi ghici gîndurile, căci reluă, mult mai calmă:

— În Mexico, am crezut că nu sunteți decât un individ care aleargă după fuste. Am vrut să vă dau o lecție. Acum însă, știu că nu vă interesa numai șarmul meu.

— Ce vreți să spuneți?

— Haideți, n-are nici un rost să jucați teatru cu mine. Nu știu foarte sigur cine sunteți. Dar știu că sunteți periculos și că lucrați pentru dușmanii noștri.

— Și atunci de ce sunteți aici, cu mine? Ca să mă urmăriți?

— Pentru că sunt femeie. Și pentru că mă interesați ca bărbat.

— Dar bănuiți că sunt în slujba unei cauze pe care o urâți.

Ochii indienei se umplură de o tristețe sfâșietoare.

— Așa este. Dacă veți face anumite lucruri, voi uita că aș fi vrut să fiu în brațele dumneavoastră. Și vă voi omorî cu mâna mea. Așa că sper din tot sufletul ca, în ceea ce privește această afacere, să acceptați înfrângerea – măcar o dată în viață.

Christina încerca să-i dea o șansă. Oare era la curent cu proiectele japonezului, sau își închipuia că Malko nu vroia decât să distrugă organizația lor pro-Castro?

— Nu vă gândiți decât să ucideți, spuse el, prudent. Motivul pentru care sunt aici este tocmai de a împiedica moartea a nenumărați oameni.

— Sângele cere sânge, zise ea cu un aer sumbru. Și datoria voastră e foarte mare. Noi, indienii, avem un proverb: "cu o singură sărutare nu poți să ștergi o palmă".

Din cauza alcoolului, ochii frumoasei indiene străluceau. Malko se întrebă dacă nu cumva ar putea s-o facă să vorbească enervând-o. Cu siguranță că știa unde se ascunde japonezul. Ridică mâna să comande alte băuturi. Chiar în clipa aceea, apăru la intrarea în bar un băiat, în picioarele goale, îmbrăcat în niște pantaloni jerpeliți de pânză și o cămașă ruptă. Avea o cutie de lustruit pantofii agățată de umăr.

Un chelner sări la el și-l apucă de umăr. Barul hotelului *Hilton* era *off limits* pentru *lustradores*. Trebuia să existe o insulă de liniște, unde să nu ai în ochi imaginea mizeriei, în palatul acesta unde o cameră costa patruzeci de dolari.

Puștiul se zbătea și se zgâia înăuntru, încercând să distingă fețele clienților în întunericul din bar. Trecând peste manierele elegante ale educației sale înalte. Malko pocni din degete. Apăru imediat un ospătar.

— Chemați-l aici pe lustragiul acela, ordonă Malko, vreau să-mi facă pantofii.

Ospătarul era foarte jenat:

— Señor, lustragiii nu au voie să vină aici. În hol dacă vreți... Regulamentul hotelului...

— Puțin îmi pasă de regulamentul hotelului, replică Malko. Du-te și adu-mi-l pe lustragiu, dacă nu vrei să fac scandal!

Christina îl privi cu coada ochiului, surprinsă.

— Ce v-a apucat? îl întrebă ea. Ăsta-i efectul pe care-l produce *coco-loco* asupra dumneavoastră?

— Nu. Dar mi-e scârbă când văd astfel de lachei maltratând un băiat sărman care muncește din greu ca să-și câștige existența. Asta o să le dea o lecție... și o să am pantofii făcuți.

Ar fi dat orice să fi fost singur acum. De n-ar fi copilul prea explicit – dacă el era! Și era imposibil s-o fi luat la fugă după el – asta i-ar fi dat și mai mult de bănuit Christinei.

Un ospătar cu o mutră nemulțumită îl escortă pe lustragiu până la masa lui Malko. Barul se umpluse, și niște americani în șort se uitau reprobatori la acest zdrențăros ce înainta în picioarele goale pe parchetul frumos și lustruit.

— Poftiți, Señor, zise ospătarul.

Puștiul se puse imediat pe treabă. Malko nu-i vedea decât claia de păr zburlită și întunecată și. din când în când, sclipirea fugară a dinților albi. Era un metis cu trăsături destul de grosolane, dar cu o față plăcută în ansamblu. Avea în jur de șaisprezece ani.

Băiatul scuipă pe pielea neagră de crocodil, după care se apucă s-o frece cu furie.

— O să vă strice bunătate de pantofi, remarcă Christina. Crocodilul se dă cu grăsime, nu se lustruiește.

Oare bănuia ceva, sau, pur și simplu, își bătea joc de el?

— Ei, ce contează? Măcar o să strălucească!

Se aplecă spre băiat:

— Cum te cheamă?

— Eugenio Castillanos, Señor, *a la disposicion de usted.*

Îl privi cu intensitate în ochi și Malko avu impresia că încerca să-l facă să înțeleagă ceva. Dar nu putea să-i spună, pur și simplu: "Eu ți-am dat întâlnire aici". Oricum, încă era bine: puștiul măcar vorbea spaniolă... Era și asta ceva!

— Vii deseori aici? întrebă Malko.

— Foarte rar. Señor. Ăștia de-aici nu ne lasă. Dar astăzi mi-a mers foarte prost. N-am prea avut clienți. Așa că am venit să-mi încerc norocul. Am o nevastă și-un copil acasă. Señor.

Malko îl privi surprins.

— Câți ani ai?

— Optsprezece ani. răspunse lustragiul. Sunt căsătorit de doi ani.

Începu din nou să frece pantofii. Malko se aplecă spre Christina:

— Cât să-i dau?

— Zece pesos și o să fie fericit. O să se simtă ca un împărat.

Malko scoase discret o bancnotă de o sută de pesos și o împături în patru. Apoi o strecură în buzunarul mexicanului.

— Dacă vii mâine la prînz pe-aici, spuse el, o să-ți dau toți pantofii să mi-i lustruiești.

Eugenio îi mulțumi cu efuziune și-și strânse uneltele. Malko spera că înțelesese.

— O să vin mâine, Señor, zise el. Sunteți foarte generos. Fie ca Dumnezeu să vă aibă în pază!

Dacă l-ar fi auzit Felipe!

Chiar în momentul în care puștiul ieșea din bar, Malko îl văzu pe Felipe, care tocmai intra. Acesta prinse privirea disperată a lui Malko și înțelese imediat cum stăteau lucrurile. Aruncă o privire în sală, ca și cum ar fi căutat pe cineva, îl lăsă pe băiat să iasă, după care porni în urma lui.

Malko răsuflă ușurat. Felipe o să descopere unde locuia Eugenio. Destins, îi propuse Christinei:

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva?

Aceasta zâmbi:

— Dar cina ne așteaptă!

— Unde?

— La mine acasă.

Malko avu o mișcare aproape imperceptibilă de uimire.

— Vă este frică, Señor Malko?

Îi răspunse râzând:

— Nu, doar că n-aș vrea să fiu tăiat bucățele de prietenii dumneavoastră, sub pretextul că n-am pielea destul de închisă la culoare.

— N-are de ce să vă fie teamă. În seara aceasta vom fi singuri. Și, în orice caz, n-o să îndrăznească nimeni să se atingă de dumneavoastră cât timp sunteți în prezența mea.

— Dar cărui fapt datorez această încântătoare invitație?

Christina îl privi cu un aer ciudat:

— Este, poate, ultimul pahar de rom al condamnatului la moarte, Señor Malko.

Se ridică, gata de plecare. Felipe nu era acolo. Dacă Malko dispărea, nimeni n-ar fi știut unde este, având în vedere că nici el n-avea nici cea mai mică idee unde avea de gând Christina

să-l ducă. Așa că, nu-i mai rămânea decât să spere că nu era vorba de vreo capcană. După ce plăti, Malko se îndreptă spre parcare, unde-l aștepta frumoasa indiană. Aceasta se instalase deja la volanul unui Lincoln alb, decapotabil.

Se urcă în mașină lângă ea și porniră ușor, fără nici o zdruncinătură, în direcția opusă orașului. Malko se sprijini de banchetă, lăsându-se mângâiat de aerul proaspăt al serii. Golful strălucea cu mii de luminițe. Femeia aceasta splendidă, mașina de lux, vegetația tropicală, Acapulco!... Singurul lucru care nu se încadra în acest decor era umflătura puțin cam dureroasă provocată de pistol, care-i aducea aminte că nu se afla în vacanță.

La celălalt capăt al bulevardului Ariman. Eugenio Castillanos se grăbea spre casă. Greutatea cutiei de lustruit îi tăia umărul. Înțelesese că acel señor străin nu vroia să vorbească de față cu femeia care-l însoțea. Nu era nici o problemă. Va reveni a doua zi. Noroc cu cei o sută de pesos, că drumul era tare lung.

La cincizeci de metri de el, Felipe îl urmărea, ascuns în umbră. Nu voise să ia mașina, ca să nu-i atragă atenția lustragiului, și acum se blestema în gând pentru această idee nefericită: ura mersul pe jos.

Puțin mai departe, în spatele lui Felipe, o umbră înainta fără zgomot. Era un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare, care stătuse vreme îndelungată ascuns în fața hotelului *Hilton*. Era încălțat în espadrile de pânză cu talpă de sfoară, care nu făceau nici cel mai mic zgomot. În centură avea un brici, pe care-l ascuțea în fiecare dimineață. Cu o asemenea armă. era mai primejdios decât dacă ar fi fost înarmat cu un revolver. Numele lui era Olivero Mayo.

Capitolul X

Mașina merse vreo zece minute bune pe un drum pustiu și întunecos, pe care nu se vedea nici urmă de locuință omenească. Din când în când, privind în urmă, Malko zărea luminile orașului. Christina conducea repede și bine pe drumul de pământ bătătorit, plin de hârtoape. Urcară printre colinele din jurul mării. Pentru prima oară în viață. Malko regreta că urmase o femeie. Era un loc perfect pentru o ambuscadă. Dacă Christina avea intenții rele. peste câteva săptămâni. sau poate chiar peste câteva luni, se va descoperi corpul neînsuflețit al imprudentului, mâncat de furnici sau de vulturi.

— La ce vă gândiți? îl întrebă indiana.

— La dumneavoastră.

Își trecu discret pistolul din spate în față.

— Pesemne că vă gândiți că sunt foarte sigură pe mine dacă am curajul să invit la mine acasă un bărbat pe care de-abia îl cunosc, continuă Christina. Gata, am ajuns.

Mașina trecu de o barieră albă, urmă apoi o alee străjuită de flamboianți și se opri într-o curte ce strălucea în lumina proiectoarelor. Christina opri motorul. Nu se mai auzea decât bâzâitul nenumăratelor insecte ale nopții tropicale. În fața lor se înălța o clădire enormă și întunecată.

— Veniți, zise Christina.

Malko ieși cu regret din mașină. Locul acesta pustiu nu-i inspira nimic bun. Christina îl apucă de vârful degetelor și îl trase după ea.

Ocoliră casa pe o potecă acoperită cu nisip și se treziră brusc în plină feerie. În spate se afla o piscină imensă. înconjurată de nenumărate tufișuri; fiecare dintre ele era luminat din interior de câte un proiector micuț. În fața piscinei se întindea o terasă pavată cu mozaic, pe care erau dispuse o masă supraîncărcată cu bunătăți, niște fotolii și o canapea imensă, foarte joasă. îmbrăcată în piele albă. Piscina era situată pe un promontoriu, astfel încât tot golful orașului se întindea la poalele colinei. sub ochii lor.

— Ce tărâm de vis, oftă Malko.

— În seara asta este al nostru.

Christina se apropiase de el. Îl sărută ușor pe tâmplă și murmură:

— Sper că mă veți ierta că o să vă ofer mâncare rece. În seara asta nu vroiam să am servitori prin preajmă. Suntem doar noi doi aici. Dacă vă îndoiți de acest lucru, duceți-vă și vizitați vila. Este deschis peste tot.

— Nu vă e frică de hoți? întrebă Malko.

Christina izbucni în râs.

— Cel care intră în această casă fără permisiunea mea nu mai iese viu de-aici.

— Parcă-mi spuneați că suntem singuri.

— Am spus că nu sunt servitori în preajmă. Nu vă mișcați.

Christina fluieră încet.

De undeva din apropierea piscinei se auzi un zgomot de frunze răscolite. O umbră alunecă deasupra mozaicului și Malko rămase înlemnit, cu răsuflarea tăiată. Din întuneric apăruse un fel de panteră, care se îndrepta rapid spre ei.

Animalul îl ocoli pe Malko și începu să se frece de picioarele Christinei, ca o pisică mare.

Tânăra femeie îl scărpină între urechi și-i spuse câteva cuvinte pe care Malko nu le înțelese. Animalul plecă de lângă picioarele ei și Malko, îngrozit, simți căldura răsuflării lui pe picioare, prin pantaloni.

— Nu fiți îngrijorat, vă miroase, zise Christina. Îl cheamă Paquito și este cel mai sigur prieten al meu. Este un ocelot[1]. În mod normal, este un animal extrem de crud și nu poate fi îmblânzit. Dar pe ăsta l-am avut de mic și l-am hrănit cu mâna mea cu biberonul, săptămâni întregi. Și cred că-și aduce aminte. Mă ascultă ca un cățel și nu acceptă hrana decât din mâna mea. Dacă i-aș face un semn, v-ar face bucățele. Nu-i așa, Paquito?

Paquito mârâi și, cu un salt suplu, sări pe canapea. Malko se întreba dacă gloanțele pistolului său ar putea trece prin blana unui ocelot. Pesemne că C.I.A. nu luase în calcul acest aspect.

— Nu vă faceți probleme, îi spuse Christina. Este blând ca un mieluțel. Puneți mâna pe el. Îi place la nebunie să fie mângâiat.

---

1 Mamifer carnivor din America de Sud, cu blana gri, acoperită cu pete roșcate, conturate cu negru. (n. tr.)

Malko ezită, apoi întinse mâna și o puse pe blana aspră a animalului. Paquito scoase un sunet care-ar fi putut fi considerat un fel de tors.

Christina luă de pe masă o bucată imensă de friptură și i-o întinse. Ocelotul o apucă delicat între două șiruri impresionante de colți și se îndepărtă spre tufișuri.

— Gata, spuse Christina. În felul acesta, o să mănânce, după care o să-și facă siesta și n-o să ne mai deranjeze. Îi place foarte mult carnea. Acum destindeți-vă.

Christina se îndreptă spre perete, descoperi un tablou de comandă micuț și apăsă pe mai multe butoane. Imediat lumina deveni difuză. O muzică învăluitoare păru a izvorî din întuneric, din difuzoarele ascunse în verdeață. Fundul piscinei străluci de lumină.

Nu era nici pe departe așa de cald ca-n Acapulco. O temperatură de paradis.

— Vreți să înotăm puțin? propuse Christina.

Nu așteptă răspunsul lui Malko. Își desfăcu repede tunica. Ca într-o strălucire, Malko îi zări pieptul magnific. Tânăra femeie își desfăcu apoi fermoarul de la pantaloni și apăru în semiobscuritate complet goală. Fără să scoată un cuvânt, alergă spre marginea piscinei și făcu un salt ireproșabil.

Malko rămase interzis. După chestia cu ocelotul, acum asta! Era prea mult! Dacă era o capcană, era cel puțin una atrăgătoare!

— Haideți!

Vocea veselă a Christinei îl smulse din reverie. Făcu câțiva pași spre apă. Hainele îl cam încurcau. Și, pe de altă parte, nu putea să sară în apă cu pistolul în dinți. Așa ceva nu se face în lumea bună!

Și nenorocitul ăla de animal, care pesemne că în clipa aceea termina de mâncat friptura la numai douăzeci de metri de ei...

În cele din urmă se hotărî. Își întinse cu grijă hainele pe fotoliu și ascunse pistolul între două perne ale canapelei, cu mânerul la îndemână. Apoi, la fel de gol ca indiana, sări în bazin.

Ea îl aștepta exact în locul în care ieși la suprafață. Își încolăci brațele în jurul gâtului său.

— Bună seara. *querido.*

Gura ei era proaspătă ca o floare și chiar și în apă corpul ei

exhala un parfum ușor. Malko o sărută și o simți cum se lipește toată de el. Piscina avea vreo trei metri adâncime, dar Malko și Christina reușeau să se mențină într-o poziție verticală dând ușor din picioare.

Ea îl trase spre margine și se sprijini de bordura mozaicului. Apa călduță le mângâia încet trupurile. Mâna lui Malko alunecă ușor de-a lungul corpului partenerei sale. Aceasta zâmbea, cu privirea ridicată spre cerul înstelat.

— Hai, vino. Acum, șopti ea cu o voce răgușită.

Malko o luă în brațe și făcură dragoste încet, încet de tot, aproape fără să se miște. Cu capul lăsat pe spate, Christina gemea.

Apoi îl mușcă sălbatic pe Malko de umăr. Pe urmă se lăsă să alunece pe spate în apă, plutind ca o algă lungă, cu părul despletit. Reveni apoi lângă Malko și linse locul de unde-l mușcase, aproape cu umilință, ca un animal micuț care a făcut o prostie.

— Nu știai că așa se iubeau indienii? îi murmură ea la ureche. Vino, hai să mâncăm acum.

Înotă repede până la marginea piscinei și se ridică dintr-o mișcare. Mușchii spatelui ei dansau în lumina lunii ca niște liane lungi și suple.

Fără să se îmbrace, alergă spre masă, luă ceva de pe ea și se duse la capătul terasei. Făcu un gest rapid și o flacără înaltă de trei metri izbucni în noapte. Lemnele fuseseră pregătite dinainte și stropite cu petrol. Christina stinse proiectoarele și rămase numai lucirea flăcărilor și muzica sălbatică ce se revărsa din difuzoare.

Indiana se învârtea în jurul focului ca să se usuce. Corpul ei era irizat de picături de apă. Malko se duse lângă ea și o luă în brațe.

Se treziră întinși pe divanul alb, în fața focului.

— Sărmanul Paquito! zise Christina. Are oroare de foc. Dar e atât de frumos!

Orele care urmară zburară ca vântul. Băură, mâncară, priviră focul și făcură dragoste. Nu-și spuseră nici un cuvânt. În mod tacit, își acordaseră un armistițiu și nici unul dintre ei nu vroia să strice farmecul.

Era deja patru dimineața când Christina îi propuse lui Malko:

— Te conduc înapoi la hotel. Nu vreau să fii găsit aici.

Se îmbrăcă imediat. În spatele ei, Malko de-abia avu timp să-și recupereze pistolul. Nu schimbară o vorbă pe tot drumul de întoarcere. Ori de câte ori drumul era drept, Christina își punea mâna ei lungă și fină pe coapsa lui Malko. Zărind luminile hotelului *Hilton*, acesta avu o strângere de inimă. Christina opri motorul și se întoarse spre el.

— Malko, îi spuse ea, ia-mă în brațe.

O strânse tare la piept.

— Jură-mi că o să ai întotdeauna chef să mă strângi așa în brațe, murmură ea. Orice s-ar întâmpla!

Malko o privi surprins.

— De ce "orice s-ar întâmpla"?

— Jură!

— Cred că ar trebui să-mi faci niște chestii mult prea oribile ca să mă determini să-ți port pică. îi spuse Malko cu blândețe. Dar tu, tu de ce te porți așa cu mine?

— Ți-am spus că în primul rând sunt femeie. Există în tine ceva blând și solid care mă atrage ca un magnet. Și-mi place părul.tău. *Adios.*

Malko se uită în urma Lincoln-ului până cînd stopurile sale roșii dispărură în noapte. Ce seară ciudată! Era frânt de oboseală și spatele – plin de zgârieturi – parcă îi luase foc. Intră încet în hol și-și luă cheia. Găsi un mesaj de la Felipe, care-l ruga să-l sune, indiferent la ce oră s-ar fi întors. Malko urcă în cameră și puse mâna pe telefon.

— Dumnezeule mare! exclamă mexicanul. Nu credeam că o să vă mai văd în viață! Mi-au spus cei de la hotel că ați plecat cu demonul ăla și eram îngrijorat de moarte. Ce porcărie v-a mai făcut de data asta?

— Nici una. A avut o criză de feminitate.

Felipe râse.

— *El macho!* Bravo! Să vă spun ce am făcut eu. Știu acum unde locuiește micuțul: în Calle Candelaria. la numărul 24. Sus. pe colină. Nu m-a văzut.

— Perfect. zise Malko. O să mergem să-l vedem mâine dimineață.

— Odihniți-vă acum, zise Felipe pe un ton destul de ironic. Nici eu n-am prea dormit așteptându-vă. *Buenas noches.*

Malko era încă amețit. Ca toate ființele care duc o viață primejdioasă, era capabil să profite din plin de toate ocaziile de

bucurii sau plăceri pe care i le oferea viața. El numea asta "spălături ale creierului".

Soarele era deja în înaltul cerului când cei doi bărbați plecară de la hotel. Și totuși, după ceasul lui Malko, era de-abia ora nouă. Lăsară mașina în piața bisericii și se afundară în labirintul de străduțe neasfaltate. Strada Candelaria era un fel de potecă îngustă ce șerpuia printre cocioabele de lemn și de chirpici.

Locuința de la numărul 24 – un fel de baracă din scânduri, fără ferestre – era ascunsă în fundul unei curți – dacă chestia aceea putea fi numită curte – în care o bătrână curăța manioc în mijlocul câinilor și al puilor. Prin ușa întredeschisă se vedea dușumeaua de pământ bătătorit și câteva mobile grosolane. Felipe se îndreptă spre bătrână, zâmbind cu gura până la urechi:

— *El señor* Eugenio?

Femeia îl privi cu neîncredere:

— *Porqué?*

— Spuneți-i că domnul de la hotelul *Hilton* ar vrea să-l vadă.

Pesemne că Eugenio lăsase un consemn în legătură cu el. Ridurile bătrânei se descrețiră. Strigă:

— Eugenio! *Ven aqui.*

Urmă o agitație de nedescris în interior, după care apăru Eugenio. Era desculț și cu bustul gol. Îl recunoscu pe Malko și-i zîmbi. Intră din nou înăuntru și se întoarse purtând o cămașă și espadrile. Malko i-l prezentă pe Felipe, care le propuse să meargă să bea un pahar într-o cafenea.

Eugenio era intimidat. De-abia la a doua cafea își mai reveni puțin. Felipe îi spuse că trebuia să-l găsească imediat pe Chamalo, pentru o chestiune de onoare.

Puștiul ezita. Îi era teamă. Pesemne că Chamalo nu era o persoană prea comodă. Și auzise, cu siguranță, și de moartea săritorului.

Malko insistă:

— Îți promit că n-o să ai probleme cu Chamalo din cauza asta. Și că n-o să-ți facă nici un rău. Pe cuvântul meu de *caballero*. Și, în plus, îți dau cinci mii de pesos...

Eugenio încă ezita.

— Este foarte departe, zise el. Nu pot să vă explic. Este în nord, în junglă. Drumul este foarte prost. E nevoie de cel puțin o zi ca să ajungem acolo.

— O să te plătesc de trei ori mai mult decât ai fi câștigat aici în toată perioada în care vei fi cu noi, îi oferi Malko. Și o să-ți dau și ceva în plus.

— Bine, acceptă Eugenio. Doar că, înainte să plec, trebuie să vorbesc cu băieții din sindicat. Altfel iar o să-mi dea amendă. Vin să vă iau de la hotel după masa de prânz. De fapt, mai bine ne întâlnim în fața hotelului. E un restaurant mic chiar acolo. O să vă aștept înăuntru.

Cei trei bărbați se despărțiră. Felipe era puțin cam neliniștit.

— Nu credeți că este o imprudență să mergem amândoi acolo? îi spuse el lui Malko. Știu eu proprietățile astea pierdute în adâncurile junglei. Prin locurile alea, poliția e ca și inexistentă. Chamalo poate face ce vrea. Dacă are chef să ne omoare...

— N-avem timp să pregătim o expediție. răspunse Malko. Și o să atragem mai puțin atenția dacă mergem cu o singură mașină. S-ar putea să ne creadă niște simpli turiști.

Mexicanul renunță să mai încerce să-l convingă. Se întoarseră la hotel. Malko găsi un bilet de la Ariane, care plecase la New York, dar îi lăsase adresa. Măcar nu-i purta pică!

Expedie o lungă telegramă codificată către ambasada din Mexico și apoi se întinse pe pat, încercând să recupereze cât de cât somnul pierdut. Se trezi trei ore mai târziu, datorită unor bătăi puternice în ușă. Era Felipe. Era ora unu și jumătate. Malko își puse în valiză două cămăși, niște hârtii și pistolul. Felipe își luase o geantă mică din pânză, plină ochi cu muniții. Urmau să-și păstreze camerele la hotel. În felul acesta era mult mai practic și mai discret.

Eugenio era deja acolo. Era pus la trei ace: pantalonii călcați ireproșabil. fără nici o cută, și o cămășuță cu mâneci scurte. Își luase un pahar de ananas. din care sorbea tacticos. așteptându-i.

— Putem să mâncăm aici de prânz. propuse el. Nu este prea scump și mai încolo, pe drum, nu mai există nici un loc cât de cât acceptabil.

Cei doi bărbați fură de acord. Se instalară toți trei la o masă în aer liber. Sosi și patronul, mieros și foarte serviabil. Nu exista un meniu, dar le propuse fructe de mare – ultimele, din acel sezon. Malko fu puțin cam reticent. dar, văzând privirea plină de poftă a lui Eugenio. acceptă. Patronul se întoarse la

bucătărie și Malko se apucă să mângâie o pisică mare, roșcată, care începea să toarcă din toate puterile de cum puneai mâna pe ea. Un frate mai mic al lui Paquito.

Eugenio era îngrijorat. Felipe îl întrebă ce are. Băiatul scutură din cap:

— Mi-e frică, Señor. Locul în care mergem este păzit de nenumărați oameni înarmați. În ziua în care am fost acolo cu señor Chamalo, ne-au oprit de câteva ori. Sunt ascunși în pădure și nu poți să-i vezi. Dar ei te văd pe tine. Am auzit povești îngrozitoare în legătură cu ei. Odată au așezat un țăran pe un mușuroi de furnici roșii pentru că dăduse târcoale proprietății, ca să caute ceva de mâncare. A murit după trei zile și strigătele lui se auzeau până-n satul vecin, care e la doi kilometri distanță.

— Ce sat?

Malko pusese această întrebare.

— Las Piedras. Are vreo sută de locuitori. nu mai mult.

Felipe și Malko se priviră cu subînțeles. Cu siguranță că Tacata alesese satul acela izolat ca să-și facă în liniște experiențele pe locuitori.

— Nu-ți face probleme, zise Felipe. Cu noi n-are de ce să-ți fie frică.

Eugenio tăcu, nu prea convins. De altfel, tocmai apăreau și fructele de mare, încărcate pe un platou imens. Eugenio și Felipe își umplură farfuriile. Pisica își puse labele pe genunchii lui Malko, cerându-și energic porția.

Lui Malko îi plăceau pisicile. Luă o stridie și o puse ușor pe jos. Pisica o înghiți dintr-o îmbucătură și reveni la atac, torcând și mai tare. Eugenio și Felipe își ungeau tartinele cu unt. Malko luă o felie de pâine prăjită și se pregăti să facă la fel. Deodată scoase un strigăt. Pisica își înfipsese ghearele în coapsa lui. Împinse animalul cu dosul palmei și dintr-un salt fu în picioare. Felipe și Eugenio rămaseră interziși. cu gura căscată. cu câte o stridie în mână.

Pisica scoase un mieunat teribil. Cu gura larg deschisă din care-i curgeau bale, cu ghearele scoase, cu coada și labele țepene. se rostogolea în țărână. Făcu un efort să se ridice. apoi căzu din nou pe-o parte și nu se mai mișcă. Pe nări îi curgea o spumă rozalie.

Ceilalți clienți priveau îngroziți scena. Felipe și Eugenio puseră stridiile la loc. Malko își freca coapsa, care îl durea

destul de tare. Felipe sări în picioare și se repezi ca un tigru în bucătărie. Ieși de-acolo după vreo douăzeci de secunde, împingându-l în fața lui cu țeava pistolului pe patronul localului, terorizat și plângând în hohote. Felipe îl aduse în fața mesei. Luă o stridie de pe platou și i-o întinse:

— Mănâncă!

Mexicanul căzu în genuchi și se porni într-un torent de rugăminți ce-ar fi înmuiat și sufletul unui călău. Felipe îl împinse. Bărbatul îi căzu la picioare. Felipe își armă coltul:

— Fă-ți ultima rugăciune, nenorocitule! Dacă te mai vrea încă Dumnezeu.

Și îi apăsă țeava armei în ceafă.

Mexicanul se târî ca o omidă până la Malko și-i îmbrățișă genunchii, frecându-și obrazul ud de lacrimi de pantalonii acestuia. Nu mai termina cu implorările. Felipe îi explică lui Malko în engleză:

— Pretinde că nu știa de treaba asta.

Celălalt se ridică și începu să urle:

— Vă spun tot, vă spun tot! Nu este din vina mea.

— Vorbește repede, i-o tăie scurt Felipe, că altfel n-o să mai vorbești niciodată.

Cuvintele se revărsară în valuri din gura mexicanului, ce încerca să le povestească ce se întâmplase. Se pare că în momentul în care apăruseră Malko și prietenii săi, doi oameni se iviseră brusc în bucătărie. Îi plimbaseră un brici pe gât și-i porunciseră să-i servească pe cei trei clienți cu fructe de mare. În timp ce unul îl amenința pe patron, celălalt rămase în spate și vărsă conținutul unei fiole pe stridii. Cei doi mai stătuseră încă puțin, exact cât să-l vadă pe patron că îi servește. Dacă acesta ar fi suflat vreun cuvânt, i-ar fi tăiat gâtul pe loc.

— Și cum arătau cei doi bărbați? îl întrerupse Felipe.

— Îmbrăcați complet în negru. Nu i-am văzut niciodată. M-au amenințat că dacă spun ceva, indiferent ce, mă omoară. Poliția ar fi crezut că stridiile au fost stricate și scăpam c-o amendă mică.

Felipe îi trase un picior care-l trimise de-a rostogolul până sub masă.

— Dispari în bucătăria ta împuțită, vierme ce ești! O să mă ocup eu de tine mai târziu. Dacă nu te omoară ceilalți până atunci.

Cei trei bărbați se ridicară. Nu le mai era deloc foame.

— Hai să luăm un sandviș de peste drum, propuse Malko. Nu cred că frații Mayo au otrăvit toate restaurantele din Acapulco.

Eugenio le arunca priviri îngrozite. Malko îl apucă cu blîndețe de după umeri și-i vorbi în spaniolă:

— Micuțule, spuse el, nu pot să-ți explic ce se întâmplă. Poate mai târziu... Dar acum trebuie să vii cu noi. N-ai încotro. Altfel, cei care au încercat acum să ne otrăvească o să te omoare. Pentru ei, tu reprezinți un pericol. Știi prea multe lucruri.

— Dar nu sunt decât un sărman lustragiu! protestă Eugenio. Nu știu nici măcar să citesc...

— Ai încredere în mine, îl întrerupse Malko. O să-ți explic mai târziu totul. Dar acum trebuie să ne ajuți!

Renunțară la sandvișuri și o luară în stânga. spre parcare. În momentul în care ajungeau, Lincolnul alb al Christinei tocmai făcea manevre ca să parcheze. Tânăra femeie trecu prin fața lor, îi zâmbi lui Malko și-i strigă:

— Veniți la plajă?

Înainte ca Malko să apuce să-i răspundă, Eugenio îl apucă vehement de braț.

— De ce mai aveți nevoie de mine, dacă o cunoașteți pe această femeie?

— Ce? făcu Malko. Ce legătură are ea cu proprietatea aceea?

— Cum ce legătură? Dar e a ei! protestă Eugenio.

— A ei?

— Da. Era a soțului ei. Are zeci de proprietăți împrăștiate prin toate colțurile Mexicului. Pe asta i-a pus-o la dispoziție lui Chamalo. Ea nu se duce niciodată acolo, pentru că este prea departe. Dar este a ei: mi-a spus mie Chamalo!

Felipe și Malko se opriseră. Malko fierbea în sinea lui. Dacă Eugenio spunea adevărul. însemna că tocmai Christina încercase să-i otrăvească. Christina. care-i salutase veselă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Lui Malko nu-i venea să creadă că femeia aceasta era în stare de atâta duplicitate. Și totuși, ea era singura persoană care-l văzuse cu Eugenio. Își aminti cuvintele ei: "ultimul pahar de rom al condamnatului la moarte..." Fu invadat de o furie surdă. Era pur și simplu o scârbă! Se culcase cu un bărbat care-i plăcea de două ori mai mult tocmai că știa că acesta

urma să moară... care va fi mort, de altfel, în timp ce ea se bronza la soare.

Gândul acesta îl hotărî.

— Veniți, zise el.

Se duse drept la Lincolnul pe care Christina tocmai îl parca și deschise portiera de pe partea ei. Zâmbetul tinerei femei încremeni în clipa în care Malko o împinse cu brutalitate și se așeză în locul ei.

— Urcă lângă ea, îi porunci el lui Felipe. Eugenio, treci în spate.

Christinei nu-i adresase nici un cuvânt. Aceasta îl interpelă, furioasă:

— Sunteți nebun? Ce vreți de la mine? Cine sunt oamenii ăștia? Ieșiți afară din mașina mea!

Malko puse mâna pe schimbătorul de viteze. se întoarse spre ea și-i spuse:

— Scumpa mea Christina. consider că am glumit destul. Noi trei mergem într-o plimbare și tu o să ne însoțești, de bunăvoie sau cu forța. Și, în timpul acestei călătorii, o să stăm puțin de vorbă.

Fără să răspundă, Christina sări pe Felipe, încercând să-l zgârie. Dar acesta o apucă de încheieturile mâinilor și o ținu strâns. Era impasibil. Christina se porni într-un potop de înjurături. Eugenio făcuse niște ochi mari cât niște farfurii. S-o vadă pe puternica doamnă Ariman tratată în felul ăsta...

Lincolnul ieși din parcare și o luă pe șoseaua ce ducea la aeroport.

— Pe unde o luăm? îl întrebă Malko pe Eugenio.

— La Puerto-Marques, faceți la stânga, răspunse mexicanul.

— O să vă omor! șuieră Christina spre Felipe, care-o ținea nemișcată.

— Voi fi onorat de aceasta, răspunse polițistul. Apoi adăugă. în șoaptă: *Vamos con Dios*. Domnul să ne aibă în pază!

Capitolul XI

Drumul de laterit[1] roșu, străjuit de o vegetație tropicală luxuriantă, nu era practicabil decât în afara sezonului ploilor. Lincolnul își pierduse cu desăvârșire frumoasa culoare albă. Roțile i se înfundau la tot pasul în gropi enorme, pline de noroi. Această parte a Mexicului trăia încă în secolul al XVII-lea. Majoritatea oamenilor se deplasau cu măgarul. nu cu mașina.

Malko ținea strâns de volan. În spate, Christina dormea încă. Se opriseră pe timpul nopții, căci Malko nu vroia să ajungă pe întuneric. Înnebunită de furie. tânăra femeie fusese legată cu cătușe de Felipe. Nici unul din cei patru nu prea închisese ochii toată noaptea. Se sculaseră la prima rază de lumină și porniseră la drum. De atunci, nu întâlniseră suflet de om pe drum.

— Ajungem în curând, zise Eugenio, care era așezat în față, lângă Malko. Recunosc copacul ăla mare din stânga. Fiți atent, e plin de paznici.

— Pesemne că știu mașina Christinei, răspunse Malko. Și pe deasupra este și ea înăuntru. Și ei n-au cum să vadă că este legată.

Felipe își scoase pistolul și și-l puse pe genunchi. Eugenio scruta cele două ziduri de verdeață ce se ridicau de-o parte și de alta a drumului.

— Luați-o la dreapta, zise el deodată.

De acolo, drumul șerpuia printre niște tufișuri micuțe. La vreo doi kilometri în față se zăreau niște clădiri albe.

— Aceasta este ferma. le spuse Eugenio. cu o voce strangulată.

Christina deschise ochii și se ridică. trăgând de cătușele cu care era legată.

Malko se întoarse spre ea:

— Nu cred că este cazul să te apuci să țipi sau să încerci să fugi, o amenință el. Felipe te-ar împușca pe loc. Nu cu tine

1 Depozit rezidual, format prin alterarea anumitor roci în condițiile unui climat tropical. (n. tr.)

am eu ce am, ci cu nebunul care, fără nici un motiv, vrea să asasineze milioane de oameni. Când el o să fie anihilat şi n-o să mai poată face nici un rău, o să-ţi dăm drumul. Ai înţeles?

Tânăra femeie nici măcar nu se sinchisi să-i răspundă.

Aproape ajunseseră. Maşina trecu de o barieră albă şi Malko se opri în faţa a ceea ce părea a fi clădirea principală. Nu avea decât un nivel – parterul – iar cele vreo zece ferestre ce se zăreau aveau obloanele trase. Totul părea pustiu. În jur se mai aflau câteva clădiri mici, împrăştiate în mijlocul vegetaţiei. Semăna cu o crescătorie de cai.

— Ce facem? întrebă Felipe.

— Să mergem să dăm o raită, zise Malko.

Coborî din maşină, lăsându-l pe Eugenio înăuntru. Felipe ieşi şi el. cu pistolul în mână. în continuare legat de Christina. Frumoasa indiană înainta ca un automat, cu o privire inexpresivă întipărită pe faţă. Malko ajunse la o uşă şi împinse. Era închisă. Se întoarse să vorbească cu Felipe, când se auzi un şuierat.

Felipe scoase un strigăt şi păru că zboară în aer, trăgând-o după el pe Christina, care urla.

În acelaşi timp, obloanele uneia din ferestre se ridicară violent şi Malko se trezi nas în nas cu ţeava unei carabine Winchester. Cel care o ţinea avea o mustaţă enormă şi practic nici un pic de gât. Malko ridică mâinile.

De peste tot apărură oameni îmbrăcaţi în alb şi înarmaţi cu puşti. Felipe se tăvălea în ţărână. Fusese paralizat de un lasou aruncat de pe acoperiş. Trei bărbaţi se aruncară asupra lui şi-l ţintuiră la pământ. Alţi doi îi traseră lui Malko braţele în spate şi-i legară mâinile, după care îl percheziţionară. În timpul acesta, alţii o eliberau pe Christina. Aceasta se ridică şi-l lovi de câteva ori cu piciorul pe Felipe, care era încă întins pe jos. Alt mexican îl scoase pe Eugenio din maşină şi-l legă.

În cele din urmă, cel ce părea a fi şeful dădu un ordin şi cei trei prizonieri fură duşi în spatele clădirii. Traversară încă o curte şi intrară apoi într-o cameră mare, mobilată ca un birou de lucru.

Paznicii îi obligară să se aşeze pe jos, lucru care lui Malko i se păru extrem de umilitor. Regreta deja că avusese nefericita idee de a-l fi amestecat şi pe sărmanul Eugenio în toată afacerea asta. Lustragiul nu era plătit de C.I.A. ca să le

descurce lor ițele. În acel moment, o voce stridentă îl smulse din meditație.

— Iată-l deci pe cel care vrea să mă împiedice să-mi realizez cel mai drag proiect!

Fraza fusese pronunțată într-o engleză bolovănoasă.

Malko întoarse capul. În pragul ușii stătea un oriental minuscul, înveșmântat într-un bluzon alb. În spatele lui se înălța Chamalo, masiv și mut, cu o mitralieră Thomson în mână. Lui Malko nu-i fu deloc greu să-l recunoască pe profesorul Yoshico Tacata, absolvent al Universității din Osaka, fost cercetător al C.I.A. și, în momentul de față, omul pe care avea ordin să-l omoare.

Tacata țopăia încolo și-ncoace, frecându-și mâinile. Unul dintre paznici îl lovi pe Malko cu patul puștii, făcându-i semn să se scoale. Acesta se ridică, își întinse încheieturile dureroase și-l privi cu atenție pe japonez.

— Cum vă numiți? întrebă Tacata.

— Sunt prințul Malko Linge, spuse Malko liniștit, și strămoșii mei trăiau deja ca niște gentilomi când țara dumneavoastră nu era încă populată decât de maimuțe.

Mânecile bluzonului alb se ridicară:

— Vă țineți de glume, domnule Linge! Vă țineți de glume! Dar nu așa o să-mi obțineți clemența. Sunteți un agent al C.I.A., acea organizație nenorocită din care mi-e rușine că am făcut odată parte. Rușine care, din fericire, îmi va aduce satisfacții enorme... Știți, dragul meu coleg, că voi provoca Americii mai multe pierderi, în câteva zile, decât au suferit Rusia, Germania și Japonia în timpul celui de-al doilea război mondial?

— Și cu ce o să vă încălzească acest lucru? zise Malko. N-o să puteți să ocupați singur toată țara – nici măcar cu trupa aceasta de maimuțe care vă slujesc.

Tacata își dezveli dinții. În mintea lui, acest lucru se vroia a fi un zâmbet.

— Dar nu vreau să ocup, dragul meu. Eu vreau să distrug. Să omor cât mai mulți americani cu putință. Soarta mea personală nu mă interesează câtuși de puțin. Ofițerii noștri s-au acoperit de glorie zdrobindu-se de portavioanele voastre la sfârșitul războiului, îmbrăcați în costumele albe de kamikaze. Ei nu credeau că o să supraviețuiască. Iar eu gândesc la fel ca ei.

În schimb, știu că numele meu va fi venerat de milioane de japonezi, timp de generații întregi. O să lovesc într-o săptămână. Știți ce zi va fi atunci?

— Nu.

— 6 august. Nu vă spune nimic această dată?

Malko își scotoci zadarnic memoria. Tacata îl întrerupse triumfător:

— 6 august 1945 este ziua în care superfortăreața zburătoare *Enola Gay* a lansat o bombă atomică asupra Hiroshimei. Bilanțul a fost de patruzeci de mii de morți, domnule Linge... Eu însă o să omor de zece ori, de o sută de ori mai mulți... Eu, japonezul cel mic și slăbănog de care-și băteau joc savanții dumneavoastră. O să realizez ceea ce nici rușii și nici chinezii nu pot să facă: voi lovi America, fără să-mi fie teamă de riposta ei. Fără surle și trâmbițe. Cum s-a numit bombardamentul vostru? Dar ce importanță are? Pentru America, acest 6 august va fi Apocalipsul!

Tremurând de excitație, Tacata se învârtea în jurul prizonierilor, ca un pitic slut și nebun. Malko încercă să-i prindă privirea lui Chamalo:

— Și dumneavoastă sunteți de acord cu nebunul acesta? Ce v-au făcut dumneavoastră personal americanii?

Mexicanul își dezgoli dinții strălucitori într-un zâmbet crud:

— Îi urăsc. Cu dolarii lor, cumpără toți oamenii politici și fac din noi sclavii lor. Țările noastre au ajuns coloniile lor.

Tacata îl susținu, încântat la culme:

— N-aș fi putut să-mi realizez niciodată planul fără ajutorul prietenilor mei cubanezi, spuse el cu bunăvoință. M-au ajutat de la început; întâi să ies din țară. Tot ei au fost cei care au aflat că CX 3-ul a fost pus la punct și l-au furat pentru mine. Amuzant, nu-i așa? Cuba, acest spin înfipt în colosala și imbecila Americă, devine un spin otrăvit.

Râse. Malko era cu ochii pe el, dar celălalt se ținea tot timpul la distanță.

— CX 3-ul ăsta al vostru este o adevărată minunăție, dragul meu. L-am încercat pe satul vecin. Funcționează. Funcționează chiar foarte bine. Mi-a trebuit însă ceva timp ca să pot produce o cantitate suficientă. Mijloacele de care dispun aici sunt improvizate și destul de rudimentare. Dar cred că l-am și ameliorat puțin. Era timpul să-mi duc munca la bun sfârșit.

Prietenii dumneavoastră din Washington îmi trimiseseră deja un spion. Din cauza unei imprudențe a mexicanului ăstuia beţiv. Oamenii mei l-au surprins în sat şi l-au urmărit prin junglă. Pesemne că la ora asta putrezește deja prin cine ştie ce locuri. Ceea ce veți face şi voi în curând...

Malko îl privi pe Tacata cu un dezgust fățiş. Japonezul interpretă însă această privire ca una de curiozitate.

— Dar înainte să vă omor, zise calm Tacata, o să vă arăt instalațiile mele. Nu eram sigur că pot obține CX 3-ul, aşa că mi-am început cercetările în alte direcții. Haideți. Urmați-mă.

Ieşi. Cei trei prizonieri, escortați de câțiva mexicani şi de Chamalo, îl urmară docili. Legați cum erau unul de altul, n-aveau nici cea mai mică şansă să încerce ceva. Christina dispăruse. La un moment dat. pe unul din culoare. se întâlniră cu doi dintre frații Mayo, care-l priviră pe Malko cu răutate.

Mica procesiune ajunse în fața primei clădiri. Unul din mexicani deschise uşa. Înăuntru se putea vedea un şir de cuşti în care se aflau iepuri şi cobai. Ca un adevărat ghid, Tacata le explică:

— Toți iepurii au tifos. Se reproduc foarte repede. Din nefericire, în zilele noastre există vaccin împotriva tifosului.

Închiseră uşa. Ochii lui Tacata străluceau de bucurie. Procesiunea se îndreptă spre altă clădire. Trecură printr-un culoar străjuit de cuşti prevăzute cu gratii. Cuştile erau mari cam cât o celulă de închisoare.

În fiecare cuşcă viermuiau zeci, sau poate sute de şobolani, care se învârteau fără oprire, neliniştiți, şi din când în când se apropiau şi miroseau pereții. De altfel, paznicii stăteau la o distanță considerabilă.

— Ăştia sunt preferații mei, le explică Tacata. Toți acești şobolani sunt purtători ai bacilului ciumei bubonice. în starea ei cea mai virulentă. Bine-nțeles. şi pentru asta există vaccin. dar şobolanii se reproduc aşa de repede... Sunt nişte animale mici şi drăguțe!

Stinseră lumina şi ieşiră. Se aflau lângă o construcție pe trei sferturi îngropată în pământ. Pereții nu aveau mai mult de un metru înălțime şi pe acoperişul plat era turnat ciment. Tacata se opri.

— Aici este laboratorul unde se produce CX 3-ul. grație eşantioanelor pe care ați fost atât de drăguți să mi le oferiți.

Clădirea este construită în pământ pentru că fabricația necesită oarece răcoare. Cunoașteți principiul de acțiune al CX 3-ului, nu-i așa? Nu este nevoie să bei apa contaminată. Produsul acționează chiar și prin porii pielii. Faci o baie, și după cinci minute, gata: ești roșu ca un rac și mort de-a binelea.

Era un amănunt pe care generalul Higgins "uitase" să i-l spună. Malko încerca să-și păstreze calmul. Dacă ar fi fost sigur că ar fi putut să-l sugrume pe japonezul cel pitic înainte de a fi omorât, n-ar fi ezitat nici o clipă. Dar era convins că gloanțele mitralierei Thomson l-ar fi secerat pe loc. Așa că nu-i mai rămânea decât să încerce să câștige timp și să spere într-un miracol.

– Și cum aveți de gând să procedați ca să înfruntați Statele Unite? întrebă Malko. Doar nu puteți să faceți totul de unul singur.

— Dar nu sunt singur. Acolo. oamenii o să mă ajute. Este ușor. e suficient să călătoresc repede. Ajunge să otrăvesc vreo sută de puncte de apă sau râuri și voi produce pagube enorme. Vor fi supravegheate stațiile de epurare, dar nu și fluviile sau izvoarele. Și CX 3-ul nu reacționează la nici unul dintre reactivii care se folosesc acolo.

Între timp se întorseseră la clădirea principală. Lincolnul alb era încă acolo. Malko fu copleșit de furie, urmată apoi de tristețe, la gândul că Christina era amestecată în această poveste oribilă. Dar era mult prea târziu pentru regrete. Malko se întrebă cum se gândise japonezul să se debaraseze de ei. În nici un caz nu se aștepta la o moarte agreabilă...

Era în jurul orei unsprezece și soarele ardea cu putere. De jur împrejurul fermei, jungla își împingea zidurile verzi de liane și de vegetație luxuriantă. Pe ici pe colo, florile dădeau o notă de culoare – orhidee sălbatice și flamboianți. Era un decor mult prea frumos pentru o uzină ce fabrica moartea!

— Domnilor. înaintea călătoriei dumneavoastră definitive. vă ofer o cană de ceai în compania unei doamne tinere și încântătoare, care este aliata noastră.

Felipe și Malko se uitară unul la altul. Care era rolul Christinei în această poveste? Ce rost avea ceaiul acesta monden? Tacata râdea. în culmea fericirii și părea că pune la cale o mârșăvie.

Caravana porni din nou. De data aceasta. cei trei prizonieri – încadrați în continuare de paznici – traversară clădirea

principală și ajunseră la o terasă situată în spatele casei. Acolo se afla o piscină lungă de vreo douăzeci de metri, înconjurată de scaune și fotolii. Într-unul din acestea era așezată Christina Ariman. În momentul în care intră Malko, Christina întoarse capul, uitându-se în altă parte. Tacata tropăi până la ea și se înclină profund.

— Dezlegați-i, îi porunci el lui Chamalo.

Mexicanul dădu un ordin și unul dintre paznici le tăie celor trei bărbați legăturile cu o macetă. Malko și Felipe își frecară încet încheieturile, în timp ce Eugenio o privea pe Christina cu o mutră năucită.

Piscina forma a patra latură a unui patrulater delimitat pe o parte de casă, iar pe celelalte două de niște ziduri groase de vegetație tropicală. În spatele piscinei. terenul cobora brusc și la douăzeci de metri mai încolo începea jungla. Malko se gândi că era singura șansă de evadare: să se arunce în piscină și să treacă în partea cealaltă. Cu condiția să nu fie împușcat între timp...

— Așezați-vă, le porunci Tacata. O să vi se aducă ceaiul.

Celor trei prizonieri li se aduse cîte un scaun. Între ei și Tacata se aflau o mitralieră și trei puști. Japonezul își savura din plin triumful. Îl interpelă pe Malko, ignorându-i ostentativ pe Felipe și pe Eugenio:

— Americanii sunt complet tâmpiți. Știau că am luptat timp de șase ani, din toate puterile, împotriva țării lor. Și mi-au deschis porțile laboratoarelor lor! Poate că se gândeau că sunt un om fără onoare, ca doctorul von Braun, care și-a renegat Führerul. Acum își plâng greșelile și-și trimit lacheii să-i scape de mine!

— Vă rog, făcu Malko, ofensat.

Un mexican aduse o tavă încărcată cu băuturi răcoritoare. Cu o privire absentă, Christina luă una la întâmplare. În clipa aceea. Malko îl zări cu coada ochiului pe Eugenio. care se pregătea să se repeadă spre piscină. N-avu timp să-i împiedice gestul. Cu un salt disperat, tânărul sări de pe scaun și se aruncă în apa limpede a piscinei. Se putea vedea clar desenul mozaicului de pe fund. În momentul în care Eugenio atingea apa, Malko sări în picioare. puse mâna pe scaunul pe care stătuse și-l ridică. În felul acesta, Chamalo – care părea cel mai primejdios dintre ei, cu mitraliera aia a lui – nu va trage. Dar nu

apucă să-şi sfârşească mişcarea. În loc să tragă, toţi bărbaţii izbucniseră în hohote.

Japonezul cel pitic se lovea peste coapse de râs!

Malko şi Felipe nu avură timp să-şi pună prea multe întrebări. Eugenio se ridica la suprafaţă, cu trăsăturile deformate de o durere atroce. Apa părea că fierbe în jurul corpului său. În loc să înoate spre marginea dinspre junglă, făcu câteva mişcări dezordonate, încercând să se apropie de partea de unde se aruncase. Toată faţa îi era băşicată de o arsură monstruoasă. Carnea, atacată până la os, se desprindea fâşii-fâşii.

Cu un efort supraomenesc, se agăţă de marginea piscinei şi rămase acolo, nemişcat. fără să aibă forţa să se urce la loc. Bucăţi întregi de piele dispăreau fără încetare în fierberea din jurul său. Felipe şi Malko se repeziră spre el. Paznicii îi respinseră cu brutalitate.

Malko mai apucă să zărească mâinile lui Eugenio. Nu mai rămâneseră decât oasele, de care se mai agăţa încă puţină carne rozalie... Chamalo se apropie de piscină şi, cu seninătate, îşi puse talpa pe cele două mâini, strivindu-le şi împingându-le la loc în lichid. Corpul lui Eugenio căzu pe spate şi băiatul se scufundă, scoţând un ultim strigăt strangulat.

Urmă o linişte mormântală. Paznicii îşi îndreptaseră armele spre Malko şi Felipe. Christina întorsese capul. Tacata se scărpină pe după gât şi zise:

— Imbecilul ăsta mi-a dezvăluit surpriza. Iată ce fel de moarte v-am rezervat, domnilor. Complicele dumneavoastră a beneficiat deja de minunata mea piscină. Este altă invenţie a mea: o combinaţie de acizi, care, în aparenţă, seamănă perfect cu apa. Diferenţa este că acest lichid dizolvă un corp omenesc în două ore. Excelent, nu-i aşa? Îl foloseam foarte mult în Manciuria. ca să scăpăm de prizonierii politici jenanţi.

— Sunteţi un nenorocit de ultima speţă, zise Malko. Cel care vă va omorî va face un serviciu imens umanităţii.

— În orice caz, acela nu veţi fi dumneavoastră, şuieră Tacata. Chico, Jorge. aruncaţi-l în piscină!

Cei doi mexicani se repeziră spre el. Malko primi o lovitură cu patul puştii drept în ficat şi se îndoi până la pământ de durere. Simţea că-i vâjâie capul şi că nu mai are pic de forţă. Centimetru cu centimetru, cei doi indivizi îl târau spre lichidul mortal.

Imobilizat la rândul său, Felipe privea scena neputincios.

Capul lui Malko ajunse deasupra lichidului. Își putea vedea imaginea reflectată în piscină. Cei doi călăi îi țineau strâns brațele. Nu mai trebuia decât să-l împingă. Tot corpul i se revolta la gândul acelei arsuri îngrozitoare. Își spuse în sinea lui: "O să încerc să înghit cât mai mult lichid, așa o să scap mai repede."

Deodată se auzi un strigăt sălbatic.

Christina sărise din fotoliu și se repezise la cei doi călăi, agățându-se de ei. Cum aceștia nu-i dădeau drumul lui Malko, Christina se strecură pe după ei pe marginea piscinei și se agăță de gâtul lui: dacă ar fi căzut Malko, atunci ar fi căzut și ea.

De data aceasta, Chamalo fu cel care urlă. Cei doi mexicani îi traseră brusc înapoi pe Malko și pe Christina. Malko se scutură și încercă să-și recapete suflul.

Chamalo și Christina discutau violent într-un dialect indian. Tacata le urmărea furios replicile. Aceștia ridicaseră tonul. Christina termină discuția printr-o tiradă lungă. Chamalo se întoarse spre Tacata:

— Nu vrea să-l omorâm așa, zise el.

— Cum adică nu vrea? Forțați-o! Legați-o! Aici eu dau ordine!

Chamalo râse cu cruzime:

— Poate, dar Christina a făcut mult prea mult pentru cauza noastră. Nu vreau s-o contrariez în legătură cu un detaliu atât de mărunt.

— Cum un detaliu?! Dar trebuie să-i omorâm, să-i omorâm! Sunt dușmanii noștri.

Tacata fierbea de furie. Christina îl privea cu un dispreț fățiș. Împăciuitor, Chamalo propuse:

— Închideți-i cu șobolanii. N-o să fie la fel de distractiv ca chestia cu piscina. dar este la fel de eficace. Ea n-a zis că nu trebuie să-i omorâm. doar că nu vrea să se întâmple în felul acesta.

Mexicanul îi vorbea pe tonul cu care încerci să convingi un copil răsfățat. Japonezul se gândi câteve secunde. apoi mârâi:

— Foarte bine. Cu-atât mai rău pentru ei. Să fie duși la cuști. Vin și eu imediat.

Paznicii îi traseră după ei pe Malko și pe Felipe. Malko nu reuși să întâlnească nici măcar pentru o clipă privirea indienei.

După vreo trei minute apărură doi paznici îmbrăcați în haine de piele și cizme înalte, care deschiseră una din cuștile cu șobolani și-i împinseră înăuntru. Speriate, rozătoarele se înghesuiră în fundul cuștii.

Felipe și Malko rămaseră lipiți de gratii. Acestea erau dublate cu un grilaj metalic des. Cei doi încercau să străpungă cu privirea întunericul din fața lor. La trei metri de ei, se auzea tropăitul animalelor ce se învârteau de colo-colo, nervoase. Sute de luminițe roșii, ca niște vârfuri incandescente de țigară, sclipeau în întuneric: ochii șobolanilor. Felipe simți ceva strecurându-i-se pe lângă picior; urlă și se lovi de zăbrele.

— Iertați-mă, Señor Linge, șopti el. Dar dintotdeauna mi-a fost frică de șobolani. Și ăștia...

— Bătrâne, zise Malko, mie mi-e atât de frică de nici nu mai îndrăznesc să vorbesc.

Se aprinse lumina. Era Tacata. Era îmbrăcat în același bluzon alb. Cu pași mărunți, se apropie de cușca în care se aflau cei doi. Era numai la câțiva centimetri de ei. Doar că între ei se aflau gratiile...

— Ați schimbat o moarte rapidă cu un sfârșit lung și penibil, domnii mei, spuse el pe un ton mieros.

Cu o țintă precisă, Felipe îl scuipă drept în față. Tacata se șterse cu poalele bluzonului. Tremura din cap până-n picioare de furie.

— Regret din tot sufletul că nu voi putea asista la agonia voastră, le spuse el. Dar va trebui să plec de îndată ce îmi voi termina producția. Mai mare păcatul! Să vă povestesc ce-o să se întâmple. Momentan, micuțele mele animale au mâncat, așa că sunt sătule și n-o să vă atace aproape deloc. Dar, începând de mâine, o să li se facă o foame de lup. Am dat ordin să nu mai fie hrăniți. Așa că o să înceapă să se învârtă în jurul vostru, din ce în ce mai aproape... Apoi, cei mai îndrăzneți o să încerce să vă muște. Poate c-o să reușiți să omorâți câțiva. Dar, pe întuneric, n-o să puteți să-i vedeți pe toți, nu-i așa? O să devină din ce în ce mai curajoși. Pe urmă, când microbul ciumei vă va curge prin vene, o să dureze încă o săptămână până o să muriți – ca niște câini. Știți, este foarte dureros să mori de ciumă. O să vă crească niște buboaie enorme apoi o să înceapă să pleznească. O să putreziți de vii. Dar șobolanii o să vă ajute să muriți mai repede... O să le fie din ce în ce mai

foame! Adio, domnilor. Şi un sfat: nu vă aşezaţi pe jos. Şobolanilor le plac la nebunie părţile sensibile ale oamenilor. Lăsaţi-le aceste bunătăţi ca desert, când oricum n-o să mai simţiţi nimic.

Malko nu mai avea nici măcar forţa să-i răspundă. Şi japonezul se îndepărtă. Agentul secret era copleşit de dezgust şi oroare. Îi venea să verse numai la auzul acelui viermuit scârbos la numai doi paşi de ei.

— N-aveţi o brichetă sau nişte chibrituri? îl întrebă el pe Felipe. Le este frică de foc.

— N-am nimic, oftă mexicanul. N-am decât mâinile, ca să mă rog.

Sprijiniţi unul de altul, cu spatele la zăbrele, cei doi bărbaţi se uitau cu teamă la şobolani. Oare peste cât timp o să înceapă rozătoarele să-i atace? Malko încercă să-şi amintească tot ce citise în legătură cu şobolanii şi cu mijloacele de a-i combate. Dar le-ar fi trebuit foc... Şi zăbrelele erau solide, absolut de neclintit.

Nu se mai auzea nici un zgomot de afară. Era ca şi cum cei doi prizonieri s-ar fi aflat deja în coşciug.

Stătură multă vreme aşa, fără să vorbească, cu urechile ciulite. Din când în când, loveau pe rând cu picioru-n pământ, ca să alunge şobolanii mai îndrăzneţi. În felul acesta, se scurse câtva timp. Lor li se păru o eternitate. Malko se uită la ceas: trecuse de-abia o oră.

— O să înnebunim de tot aici, murmură el. Ce moarte atroce!

— Există un vechi proverb mexican care zice: "Nici o moarte nu e dulce", oftă Felipe. Toate lucrurile sunt în mâinile lui Dumnezeu.

— Care. în momentul de faţă. a uitat complet de noi! făcu Malko. Şi când mă gândesc că aveam de gând să restaurez capela castelului!

— Aveţi un castel?

Malko se apucă să-şi povestească viaţa. Îi vorbi de castel, de proiectele sale. În felul acesta aproape că uitau de şobolani şi de ciumă. Se avântau în evocări ale unei vieţi fericite, ale femeilor pe care le cunoscuseră. ale fericirii trăite, aşa cum visează un flămând o friptură în sânge. Şi timpul trecea. În cele din urmă tăcură. Urmă apoi o vreme când nu mai schimbară

decât replici monosilabice, supraveghindu-şi cu atenţie picioarele. Îi rodea un singur gând: care dintre ei va fi muşcat primul? Soarta celui din urmă va fi cea mai îngrozitoare.

"În fond, îşi spuse Malko, când va sosi clipa aceea, o să mă duc chiar eu spre şobolani. Nu vreau să rămân singur în hruba asta, singur cu cadavrul lui Felipe."

Felipe gândea acelaşi lucru.

Şi totuşi, cei doi bărbaţi nu reuşeau să se hotărască să facă cei trei paşi care-i despărţeau de şobolani. Între raţionamentul lucid şi oroarea de contactul fizic cu acele animale scârboase, exista o prăpastie ce îi făcea să se agaţe şi de cea mai mică speranţă.

Clătinându-se de oboseală, Malko şi Felipe încercau să-şi ţină ochii deschişi şi să străpungă întunericul cu privirea. Câteodată viermuiala părea că se apropie. Asta îi făcea să scrâşnească din dinţi... Dar erau alarme false. Malko se uită din nou la ceas: era miezul nopţii. Nu mai putea.

— Felipe, propuse el, mergem?

Nu era nevoie să întrebe unde. Creierele celor doi prieteni lucrau în acelaşi ritm. În felul acesta, alegându-şi ora sfârşitului, dovedeau că încă sunt oameni.

— *Vamos*, zise Felipe, regăsindu-şi, în faţa morţii, limba maternă. *Estás un hombre, muy caballo, Señor Linge.*

Făcură un pas spre fundul cuştii. Chiar în momentul acela se aprinse lumina.

O văzură pe Christina Ariman, care se strecura fără nici un zgomot pe culoarul îngust dintre cuşti. Avea în mână un obiect lung şi negru. Malko o privi drept în ochi; ea zâmbi uşor, cu un aer trist. Acum nu-i mai separau decât zăbrelele. Îi întinse lui Malko obiectul pe care-l ţinea în mână. Fără să se gândească, acesta puse mâna pe el.

— V-am adus o pilă, zise ea. Este tot ce-am putut găsi ca să vă ajut cumva. Cheile celulelor sunt la japonez. Nu puteam să le iau.

Pila, împachetată într-o bucată de hârtie, era o unealtă enormă de lăcătuş. Malko simţi cum îi creşte inima. La urma urmelor, poate că totuşi nu va muri!

— Christina, îi spuse el, nu mai sta cu oamenii ăştia. Nu vezi că sunt nebuni?

Christina dădu din cap.

— Nu, Malko, nu sunt nebuni. Au suferit enorm şi eu îi

înțeleg. Nu vă eliberez ca să-i împiedicați să-și pună în practică proiectul, ci pentru că nu vreau să muriți, nu vreau să mori tu... Puțin îmi pasă mie de americani! În fiecare an milioane de oameni mor de foame pe acest continent, așa că, înțelegi...

— Christina, jocul acesta este extrem de primejdios, zise Malko.

— Nu. N-are rost să insiști. Mai bine ascultă-mă! Ca să ajungeți într-un loc civilizat, trebuie să mergeți cel puțin cinci zile prin junglă. Nu există decât un drum care vine aici și japonezul își va trimite oamenii să-l patruleze. Dacă vreți să rămâneți în viață, stați ascunși în junglă. N-o să vină să vă caute acolo. Când o să ajungeți în Guadalajara, noi o să fim deja departe.

— Și ție ce o să ți se-ntâmple?

— Nu-ți face probleme din cauza mea. Și nu încercați să-mi furați mașina. Este în fața postului de gardă... *Adios*. Succes. Atenție la șobolani!

Zâmbi și se îndepărtă. Apoi dispăru în întunericul culoarului. Cei doi bărbați se apucară să smulgă grilajul. Fără un cuvânt, Felipe luă pila și începu să pilească una dintre zăbrele. Christina lăsase lumina aprinsă. Șobolanii erau grupați la capătul cuștii, într-o masă gri și mișcătoare, stropită cu puncte roșii. Scoteau niște chițăituri stridente și unii dintre ei înaintau din când în când spre prizonieri, cu ochii strălucitori și cu limba atârnându-le din gură, aproape atingând pământul.

Felipe pilea cu frenezie. Pe frunte i se scurgeau picături enorme de sudoare și mâinile i se acoperiseră cu un praf negricios. Pila se înfundase mult mai mult de jumătate de centimetru în bară. Era însă nevoie să taie două zăbrele, fiecare în câte două puncte. Malko se uită neliniștit la ceas. Singura lor șansă era să scape înainte să se lumineze de ziuă. Și era deja unu noaptea.

— Lasă-mă și pe mine să mai pilesc, îi spuse el lui Felipe.

Mexicanul era deja la capătul puterilor; îi întinse în tăcere pila. Malko atacă cu frenezie bara. Între timp, Felipe supraveghea șobolanii. Era mult mai greu decât își închipuise Malko. Felipe avea o forță colosală. Strângând din dinți, Malko se agăță de mânerul de lemn. Deja îl dureau mâinile de nu mai putea.

În felul acesta, cei doi bărbați făcură neîncetat cu schimbul. La ora trei se desprinse prima bară. În clipa aceea, vreo douăzeci de șobolani începură să avanseze spre ei, scoțând

niște chițcăieli stridente. Malko și Felipe paralizară de frică. Felipe apucă bucata de bară desprinsă și o agită în direcția lor. Șobolanii nu dădură înapoi. Dacă atacau toți odată, nu mai aveau nici o șansă. Cei doi le vedeau gurile roșietice deschizându-se și închizându-se.

— Le este foame, zise Felipe. Să ne grăbim!

Își reluară munca laborioasă de furnici. La ora cinci, cea de-a doua bară nu se mai ținea decât într-un punct. Felipe puse mâna pe ea și o smulse. Șobolanii erau acum adunați în semicerc în jurul lor, la mai puțin de un metru.

— S-o ștergem, zise Malko.

El trecu primul. În clipa în care se strecura printre zăbrele, fu inundat de o bucurie supraomenească. Felipe îl urma îndeaproape, ținând în mâini cele două bare, pe care le putea folosi foarte bine ca bâte. Alergară de-a lungul culoarului. Ușa se deschise fără dificultate. Felipe stinse lumina. Era deja aproape ziuă. Ieșiră cu foarte mare atenție. Felipe arătă spre capătul culoarului:

— Priviți!

Șobolanii înaintau încet spre ei...

— Frumoasă surpriză pentru nenorociții ăștia! zise Malko.

Din fericire, clădirea cu șobolani era situată mai la o parte de restul construcțiilor. Alergară vreo douăzeci de metri și se afundară în jungla deasă și verde. Se opriră, cu răsuflarea tăiată. Până în acea clipă nu se gândiseră decât la șobolani.

— Ce facem? întrebă Felipe. Dacă șobolanii o să se răspândească pe tot cuprinsul proprietății, nenorociții ăștia o să înceapă imediat să ne caute. Trebuie s-o luăm spre sud, prin junglă.

— Există poate o soluție mai bună, răspunse Malko. Mai avem o alternativă. Vă aduceți aminte ce-a spus japonezul în legătură cu Lentz?

Mexicanul clătină din cap.

— Lentz a venit aici cu mașina. Poate că aceasta se află încă în sat, de vreme ce l-au urmărit pe jos. Avem o șansă de unu la mie să mai funcționeze încă, dar merită să încercăm. Mai ales că, în felul acesta, o să creadă că ne-am pierdut în junglă.

— Bună idee, aprobă Felipe. Satul este mai mult ca sigur la capătul drumului. S-o luăm spre vest și, de îndată ce ajungem la drum, o luăm iar spre nord.

Porniră de îndată. Din fericire, jungla nu era chiar atât de deasă. Se strecurau fără zgomot printre ierburile înalte și liane. Felipe mergea în față. Ajunseră la drum. Nu se vedea nimeni prin preajmă; și totuși, stătură acolo câteva minute bune, ascunși într-o groapă, de frică să nu fie o capcană.

— Să mergem, zise în sfârșit Malko.

Porniră la drum prin iarba deasă. Se îndreptau spre nord.

Drumul urca șerpuind pe o colină. La capătul suflului, Malko îl urma cu greu pe Felipe. Deodată, acesta se opri și-l apucă pe prietenul său de braț:

— Priviți!

La vreun kilometru distanță, într-o vale mică, se zărea un sat.

Cei doi o luară la fugă spre poalele colinei. Alergau cât îi țineau picioarele. Nici măcar nu mai încercau să se ascundă. Apărură primele case. Erau în ruină și acoperite de vegetație. Plante și liane ieșeau deja de prin toate deschizăturile. Felipe o luă pe partea stângă, iar Malko pe cea dreaptă. Din drumul principal al satului nu mai rămăsese decât o potecă prin junglă.

Felipe văzu primul mașina.

Era o masă verde sub un copac. Trebuia să ai ochi de linx ca să o deosebești de vegetație. O plantă ce semăna cu un banan se întindea deasupra parbrizului. Cele patru portiere erau închise. Felipe dădu o tură în jurul vehiculului. Și să vezi minune: cauciucurile erau extrem de puțin dezumflate! Încercară portiera din față stânga. Se deschise.

Scaunele erau acoperite de un fel de mușchi verzui, dar interiorul nu părea să fi suferit. Evident, cheia nu era în contact! Felipe cotrobăi pe sub bord și smulse două fire. Făcu contact. Nimic.

— Nu are curent, îi comunică el lui Malko.

— Mai mult ca sigur că bateria e moartă, spuse acesta.

Acum se luminase de-a binelea: era ora șapte. În jurul lor, arborii erau animați de sute de mii de ciripituri de păsări și de zumzet de insecte. Nu le mai rămăsese prea mult timp. Felipe apăsă pe o manetă și deschise capota. Malko se aplecă să se uite la baterie. Aceasta era acoperită de un strat gros și alburiu de oxid. Firele de la bujii erau la locul lor. La fel și delcoul.

— S-ar putea să aibă o manivelă în portbagaj, dar n-aveam cum să-l deschidem, zise Felipe.

— S-o împingem, propuse Malko. În principiu, ar trebui să pornească.

În partea opusă, strada principală a satului cobora, într-o pantă destul de abruptă. Felipe ieși din mașină și se opinti – încercând s-o împingă – între cele două tampoane de protecție din spate. Mașina nu se mișcă nici măcar un centimetru. I se alătură și Malko. Începură să împingă amândoi. Degeaba: Transpirați și răsuflând din greu, alunecau fără încetare în iarba umedă, în timp ce mașina rămânea lipită de solul spongios.

— N-o să reușim niciodată, oftă Felipe. Ar trebui s-o ștergem de aici înainte să nu vină ăștia după noi.

— Așteptați, zise Malko.

Tocmai i se păruse că simte ceva sub degete pe partea interioară a barei de protecție din spate. Zgârie puțin și scoase o cheie, ce fusese fixată acolo cu o bandă izolatoare.

— Cheia de la portbagaj, zise Malko. Sărmanul Lentz ne face poate un foarte frumos cadou postum.

Era și cheia de contact, dar acum nu le mai era de nici un folos. Malko o bagă în broască și răsuci. Portbagajul se deschise.

Înăuntru se aflau o roată de rezervă, o manivelă și două canistre de benzină.

Douăzeci de secunde mai târziu, Felipe învârtea de manivelă de parcă era apucat de streche. Malko se urcase la volan și apăsa ușor pedala de accelerație. Dar motorul nu dădea nici cel mai mic semn de viață.

Felipe lăsă manivela și luă o trusă de scule. Demontă repede cele opt bujii, le șterse, le frecă cu peria, le apropie electroziii și le montă la loc. Desfăcu capacul de la delcou și-l șterse cu atenție. Era acoperit de un strat serios de condens. Apoi se întoarse la manivelă.

— Dacă zice ceva, îi spuse el lui Malko, apăsați pedala până la fund.

Apucă manivela cu ambele mâini și o învârti cu toată puterea.

Motorul tuși de câteva ori și porni. Malko îl ambală ușor, dându-i câteva pedale, apoi îl lăsă să meargă puțin la relanti. După indicatorul de benzină, rezervorul era pe jumătate plin. Asta plus cele două canistre de benzină din portbagaj ar fi trebuit să le ajungă fără probleme până la Guadalajara.

— Acum necazul este că trebuie să trecem pe lângă fermă, spuse Malko. Și, cu Lincolnul, n-o să le fie deloc greu să ne-ajungă din urmă. Ca să nu mai vorbim că au și arme...

— Lăsați-mă pe mine la volan, ceru Felipe. Sunt obișnuit cu rablele astea.

Băgă într-a-ntâia și acceleră ușor. Mașina tremură, roțile patinară puțin, dar reușiră să se smulgă din iarbă. Polițistul conducea cu gesturile delicate ale unui proaspăt căsătorit. De cum intrară pe drum, acceleră puternic. Aveau nevoie de viteză ca să urce panta. Motorul torcea cu un zgomot frumos, rotund. Ajunseră în vârful colinei. În vale, la un kilometru pe stânga, se vedea ferma lui Chamalo.

Felipe o porni la vale. La mijlocul pantei opri motorul. Acul vitezometrului era la 80. Nu se mai auzea decât fosnetul roților și al aerului.

— Nu pot s-audă nimic de la fermă, zise Felipe. Vântul este de partea noastră.

Când trecură prin fața răscrucii din care se desprindea drumul ce ducea la fermă. ajunseseră la 50 de kilometri la oră. Nu se vedea țipenie de om. Felipe aștepta până când mașina de-abia se mai târa, gata să se oprească. Atunci cuplă din nou motorul. Malko supraveghea drumul, uitându-se tot timpul dacă nu sunt urmăriți. Făcură astfel vreo zece kilometri. Apoi Felipe acceleră la maxim.

În ochii aurii ai lui Malko se reflecta o lucire stranie.

— De data asta, zise el, am un motiv personal să-i iau gâtul japonezului ăluia nenorocit. N-o să uit toată viața cușca aia cu șobolani.

— În patru ore suntem în Guadalajara, spuse cu simplitate Felipe.

— Am pregătită o surpriză plăcută pentru domnul Tacata, zise Malko. O surpriză după care n-o să-și mai revină. Mai ales că-și închipuie că la ora asta rătăcim de nebuni prin junglă.

Ținut cu o mână fermă. Fordul cel vechi zbura legănându-se cu 100 la oră pe drumul de laterit roșu. La un moment dat. zăriră un indicator spălăcit: „Guadalajara. 476 km."

Capitolul XII

O mulțime zgomotoasă viermuia prin oraș. Cu nenumăratele sale biserici și cu rafinăria sa de petrol nouă-nouță, Guadalajara oferea toate contrastele unui oraș în plină expansiune. Malko și Felipe nu aruncară nici măcar o privire frumoaselor case de piatră roz, ci se repeziră drept la aeroport. Lăsară mașina în parcare și se duseră la biroul de informații. Aveau noroc: exista un avion pentru Mexico și pleca într-o oră. Malko mai avea aproape o mie de dolari la el. Luă două bilete și așteptară.

— De ce mergem în Mexico? întrebă Felipe. Aici, pot să cer ajutorul *Securidad*-ului. O să facă ce vrem noi. În seara aceasta, atacăm ferma.

— Ați văzut împrejurimile? întrebă Malko. Mai întâi, cu armele pe care le au, o să ne coste foarte scump. În al doilea rând, pot să scape și să se ascundă în junglă. Poate că au și alte cuiburi. Și nu trebuie să uitați că este o proprietate privată, care aparține unei femei bogate și stimate.

— Și atunci, ce-o să faceți?

Malko își lăsă privirea să hoinărească asupra mulțimii din jur. Se simțea stors de vlagă.

— Mă voi folosi de mijloacele pe care mi le pune la dispoziție serviciul "acțiune" din cadrul C.I.A.

Felipe îl asculta cu atenție.

— După părerea dumitale, Felipe, care este singura modalitate de a distruge acest cuib de vipere, fiind absolut sigur că nu va mai supraviețui nimic, nici măcar șobolanii contaminați, care se pot reproduce cu o viteză înfricoșătoare?

Mexicanul râse și mătură aerul cu brațul drept:

— O bombă atomică și gata, nu mai rămâne nimic!

— Da, confirmă Malko, este singura metodă.

Zâmbetul mexicanului încremeni, văzând expresia lui Malko.

— Glumiți, Señor Linge, începu el.

— Nu, spuse Malko, nu glumesc deloc. O să aruncăm o

bombă atomică asupra fermei ăleia nenorocite. Tacata, împreună cu şobolanii lui, muştele lui şi complicii lui cei nebuni, vor fi făcuţi praf şi pulbere. Ştiu că este îngrozitor, dar ne va costa mai mult dacă n-o facem.

Felipe era copleşit.

— Dar, dar... nu aveţi bombardiere! Astea sunt nişte aparate enorme... Şi nu vă gândiţi la scandalul pe plan internaţional? Suntem în Mexic, aici! Ar trebui să aveţi acordul guvernului. O să distrugeţi întreaga regiune. Este imposibil.

— Nu este imposibil, zise Malko. C.I.A. a prevăzut totul. Un avion mă aşteaptă încă de acum trei zile în Mexico. Aparent. este un avion bimotor civil, aparţinând unei familii de americani din corpul diplomatic. În realitate, aparatul este pilotat de către un ofiţer superior al Forţelor Aeriene. veteran al misiunilor speciale. Este asistat de trei oameni din C.I.A. – de la *Special force* – specialişti în armament atomic.

— Şi bomba?

— Bomba este disimulată într-un fel de buncăr. Există şi un sistem de ochire, dar este destul de rudimentar. De fapt, nu este o bombă atomică adevărată. Preşedintele n-ar fi permis în ruptul capului o chestie ca asta, nici măcar pentru o problemă aşa de gravă ca cea cu care suntem confruntaţi acum. Este cea mai mică armă atomică tactică de care dispune armata Statelor Unite – un fel de obuz de mortier. Distruge totul pe o rază de un kilometru, dar nu lasă reziduuri radioactive. Cu toate acestea, nimic nu rezistă căldurii pe care o degajă. Este exact ce ne trebuie.

Felipe era profund tulburat. Malko regreta enorm că era nevoit să-l supună la o încercare aşa de grea pe acest bărbat care-l ajutase atât de mult.

— Dacă vreţi. puteţi să rămâneţi în Mexico. propuse el. Dar vă cer să-mi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare că n-o să vorbiţi despre această experienţă cu nimeni. nici măcar cu şefii dumneavoastră.

— N-o să vorbesc cu nimeni despre chestia asta, spuse Felipe încet. Şi o să vin cu dumneavoastră. Dar mă înfricoşaţi. Señor.

Vocea stridentă a stewardesei anunţă zborul lor. Se înghesuiră într-un Convair vechi al lui Mexicana de Aviación şi rontăiră nişte bomboane proaste, aşteptând decolarea.

Cînd fură în aer, Felipe întrebă:

— Vreți să acționați mâine?

— Cât se poate de repede. Tacata n-o să rămână acolo o veșnicie, mai ales acum, când știe că am scăpat. Chiar dacă ne crede în plină junglă. Și mai trebuie să respecte și data de 6 august.

Avionul se ridica încet, ca să treacă peste lanțul muntos ce se întindea în jurul lui Mexico City. Felipe spuse:

— Aparatul pe care-l aveți este destul de puternic ca să treacă munții?

Malko încuviință:

— Nu vă faceți griji. Nu este chiar un model de serie. Și, oricum, bomba nu este grea... Iar cu patru sau cinci persoane înăuntru nu-i absolut nici o problemă.

Felipe tăcu. Malko căzuse pe gânduri. La început, nici nu-i trecuse prin cap să utilizeze arma pe care i-o pusese la dispoziție generalul Higgins. Din cauza aceasta lăsase avionul în Mexico. Și, cinstit vorbind, i se păruse că Higgins cam exagera cu zelul. Dar vizita la fermă îi schimbase radical părerile. Plus faptul că CX3-ul acționa chiar și asupra apei nepotabile.

Și totuși, îl încerca o vagă strângere de inimă. Nu îndrăznea să recunoască, dar cauza acestor simțiri era Christina. În primul rând, îi salvase de două ori viața. Și în plus, în plus era de fapt îndrăgostit de ea și aproape c-o înțelegea. Știa că nu ea încercase să-l otrăvească, ci frații Mayo, din ordinul lui Chamalo și al lui Tacata. Ea nu era decât paravanul și bancherul acestei mișcări.

În clipa aceea își dori din tot sufletului ca ea să nu mai fie la fermă. Pentru că el nu va putea face absolut nimic pentru ea.

Felipe îi puse mâna pe braț:

— Legați-vă centura, Señor Linge, ajungem imediat.

De fapt, avionul începuse deja să coboare. Jos, se putea distinge deja cubul enorm și multicolor al Universității din Mexico – situată pe drumul spre Acapulco.

— O să avem iarăși o zi foarte lungă, zise Malko.

— Da. Să ne-ajute Dumnezeu!

Malko îl privi pe Felipe cu coada ochiului:

— Spuneți-mi, vă rog, sunteți cu adevărat foarte credincios? Sau de fapt...

Felipe fu extrem de şocat.

— Señor, nu se glumeşte cu chestiile astea. Este adevărat că practic o meserie crudă, dar mama mi-a insuflat respectul pentru lucrurile sfinte încă din fragedă pruncie. Şi acesta nu m-a părăsit încă.

Avionul aterizează şi rulă până la spaţiul de parcare.

— Nici măcar nu trebuie să mergem în oraş, zise Malko. O să dau un telefon la ambasadă chiar de aici. Până atunci, ar fi cazul să ne bărbierim.

Ceea ce nu constituia deloc un lux, ci o necesitate.

Cei doi bărbaţi erau murdari ca nişte peoni mexicani şi costumele lor păreau că-s luate de la vreo dugheană cu haine vechi. Lianele din junglă le zgâriaseră feţele şi oboseala îşi pusese amprenta pe trăsăturile lor. adâncindu-le ridurile.

Capitolul XIII

Din înaltul cerului, mica fermă pierdută în mijlocul vegetației avea un aer de-o inocență absolută. Clădirile de-abia se distingeau. Cum să-ți vină să crezi că acest loc liniștit era punctul de plecare al operațiunii "Apocalips", îndreptată împotriva Americii? Malko oftă. Rasa umană îl dezamăgise dintotdeauna.

— Ei. ce facem. îi dăm drumul înainte să înceapă să tragă în noi?

Maiorul Clarke și adjunctul său își pierduseră răbdarea. Se aflau acolo ca să facă o treabă și vroiau s-o termine cât mai repede posibil.

Ca pentru a le da dreptate, un bărbat ieși din una din clădiri și începu să facă gesturi ample. De îndată i se alătură un al doilea, care agita o armă automată. Imediat după aceea, o rafală lungă porni spre avion.

Micul lor bimotor începu să se clatine, ca apucat de streche: pilotul încerca să se ferească de gloanțe. Felipe se înnegri la față: să fii doborât când ai la bord o bombă atomică – chiar și de buzunar – nu este o chestie din care ai prea multe șanse să scapi.

Impasibil, maiorul Clarke deschise caseta și începu să se agite în jurul bombei. Adjunctul său era pe post de paravan, deoarece nimeni nu trebuia să afle secretul armării acestui mecanism. capabil să devasteze totul pe o rază de un kilometru. Era exact ce trebuia pentru a anihila ferma. Deja aceasta nu se mai vedea. Jos se întindea jungla. verde și fără limite. În depărtare se zărea Pacificul, ca o panglică strălucitoare. Maiorul Clarke se întoarse în față.

— La cât timp ați potrivit-o să explodeze? întrebă Malko.

— La treizeci de secunde. Este intervalul maxim. În timpul acesta. noi vom parcurge două mile. Este suficient. Însă s-ar putea să ne scuture puțin.

— Și dacă nu explodează?

— În cazul acesta, după zece secunde se declanșează o încărcătură clasică și distruge bomba.

— Să sperăm că funcționează. Vă dați seama ce poveste pentru O.N.U.! Să ataci o țară neutră – și pe deasupra și aliată – cu o bombă atomică, pe timp de pace absolută! Puteți fi siguri că vom fi arătați cu degetul de toată lumea civilizată.

Cei cinci bărbați se priviră. Erau cu toții încordați la culme. Și doar Malko și Felipe știau motivul pentru care urmau să arunce bomba.

— Întoarceți-vă, îi porunci Malko pilotului. Treceți din nou pe deasupra fermei. Nu mai sus de o sută de metri. Doar lansăm un proiectil de mortier, nu o bombă. După aceea, motoarele în plin și țineți bine de mansă.

— OK. confirmă pilotul.

— Deschideți trapa. ordonă Malko.

Adjunctul lui Clarke împinse trapa spre spate. Un curent de aer înghețat pătrunse în avion. Acum era nevoie să urle ca să se poată auzi. Malko se apropie de Clarke.

— Mă duc în față! strigă el. Când cobor brațul, îi dați drumul.

Clarke înclină capul.

Malko se așeză lângă pilot, cu brațul drept ridicat. Se apropiau de fermă. Deja se puteau distinge acoperișurile. Dar și ei puteau fi văzuți. O rafală de puncte luminoase porni spre ei. Gloanțe trasoare. Pilotul înjură și coborî puțin aparatul. Ferma se mărea văzând cu ochii. Pe unul dintre acoperișuri era montată o mitralieră care trăgea din plin asupra lor. Instinctiv, Malko își băgă capul între umeri. Dacă erau atinși acum, se ducea dracului totul. Tacata ar fi avut timp să intre în Statele Unite și să-și înceapă războinarea. Înainte de a putea fi oprit. ar putea omorî milioane de oameni.

— La stânga! urlă Malko.

Sub ei. se vedea o mașină care se îndepărta de fermă pe un drumeag îngust. Închisă și de culoare neagră. Și era prea târziu ca să mai poată da drumul bombei pe ea!

În aceeași clipă. Malko zări în curte mașina decapotabilă. lungă și albă a Christinei. Tânăra femeie era la volan. Văzând avionul, ridică pumnul spre cer. Mai erau cu ea doi bărbați.

Malko zări într-o strălucire toate aceste lucruri. Ferma se apropia din ce în ce mai mult. Lăsă brațul în jos.

La început nu se întâmplă nimic. Malko simți niște furnicături ciudate în mâini. Până în ultima secundă, sperase că indiana nu va mai fi acolo. Și avea să-i fie îngrozitor de greu să uite această imagine – femeia aceea tânără și frumoasă pe care o iubise, gata să moară.

Un zgomot surd măturǎ cabina. Avionul făcu un salt înainte, ca și cum ar fi fost împins de o mână gigantică. Crispat în scaun, pilotul încerca din răsputeri să mențină manșa în aceeași poziție.

Avionul se înclină puțin pe-o aripă. Malko se uită în stânga și văzu o ciupercă mare și gri ridicându-se din junglă.

— Formidabil, nu?

Clarke îl bătea pe spate, încântat la culme de rezultat.

Malko, cu fața crispată, nu răspunse.

— Treceți din nou pe deasupra fermei, îi ordonă el pilotului. Nu riscați nimic. Cu mașinăria asta, nu există reziduuri radioactive.

Clarke se duse în spatele avionului și dădu drumul unui aparat cu patru contoare Geiger. Pentru orice eventualitate.

De data aceasta, pilotul reduse turația la maxim. Cu flapsurile lăsate, ajunseră deasupra luminișului cu mai puțin de 200 la oră.

Ferma nu mai exista. Nu se mai vedea decât o pată enormă de pulbere cenușie, care stagna la nivelul solului, pe o rază de cinci sute de metri. Se mai ridicau doar câteva trunchiuri de copaci, calcinate. Și asta într-o singură secundă. Malko zări o carcasă contorsionată: era tot ce mai rămăsese din Lincolnul alb.

Christina nu va vedea niciodată frumosul castel al lui Malko. Ce meserie mizerabilă! Îi venea să plîngă. Nici toți dolarii din lume nu vor putea înlocui vreodată pielea arămie a frumoasei metise.

Și coșmarul nu se sfârșise, deoarece – mai mult ca sigur – Tacata scăpase. Știindu-se descoperit, nu mai avusese decât un gând: să ajungă cât mai repede la graniță și să lovească.

— Luați-o spre Guadalajara, îi ordonă Malko pilotului. Acolo o să găsim o mașină ca să pornim mai departe.

Acum că bomba fusese lansată, tensiunea slăbise. În afară de Malko, care știa că Tacata se află încă în libertate și că acum era mai periculos ca oricând, ceilalți credeau că expediția avusese un succes desăvârșit. Maiorul Clarke se aplecă spre Malko:

— Este o dată istorică, spuse el. Este pentru prima oară din 1945 că se folosește o armă atomică în scopuri militare.

— Ceea ce nu constituie un motiv de mândrie, spuse sec Malko. Adversarii noștri n-aveau nici cea mai mică șansă în această luptă inegală.

Se lăsă o liniște mormântală. Nu se mai auzea decât zgomotul surd al celor două motoare. După vreo jumătate de oră, apărură clopotnițele din Guadalajara, cu acoperișurile strălucind în soare. Avionul aterizâ ușor și se îndreptă spre hangare.

Imediat după aceea. un Cadillac mare veni și parcă chiar lângă avion. Malko coborî primul, pe o scară micuță. Urcă în mașină, unde-l găsi pe generalul Higgins. Acesta se afla în Mexico de patruzeci și opt de ore. Pentru autoritățile locale. era doar un turist american. pașnic și nevinovat.

— Ei bine?

— Ferma este distrusă. Dar este mai mult ca sigur că japonezul a reușit să scape.

Generalul lovi cu pumnul în scaun.

— Trebuie să-l ajungem. Cu orice preț. Este imposibil să le spunem ceva mexicanilor în legătură cu povestea asta, și cu atât mai mult să alertăm populația Statelor Unite.

— Și totuși va trebui s-o facem, zise Malko cu tristețe. Dacă Tacata reușește să treacă frontiera, poate să cauzeze zece milioane de morți. Știți foarte bine cu ce viteză se răspândește CX 3-ul.

— Știu, știu, bombăni Higgins. Dar nu vom acționa decât în ultima clipă. Toate posturile de frontieră sunt alertate și avem patrule aeriene și terestre ale armatei care supraveghează toate punctele de trecere.

Malko scutură din cap.

— Nu este suficient.

— Știu asta, îl întrerupse generalul. De fapt. ăsta-i motivul pentru care veți pleca imediat. Luați un elicopter. Veți fi însoțit de cei doi oameni ai noștri și de polițistul mexican. Mergeți întâi la fermă, ca să vă asigurați că totul a fost distrus. Și pe urmă. porniți imediat în urmărirea japonezului.

— Și unde o să găsesc un elicopter? Ați debarcat cu pușcașii marini?

Celălalt ridică din umeri.

— Am rechiziționat un aparat al unei companii particulare americane. Un Sikorski de opt locuri. Vă așteaptă la capătul pistei. Plecați imediat. În timpul acesta, eu va trebui să raportez la Washington.

Malko remarcă atunci cele două aparate telefonice de un verde oliv, așezate pe un fel de măsuță. Mașina fusese serios modificată. Pentru un Cadillac al corpului diplomatic, avea ceva facilități!... Malko se smulse cu regret din pernele moi și coborî. Felipe și cei doi americani îl așteptau.

— Plecăm din nou, le spuse el. Luăm un elicopter. Trebuie să-l prindem pe Tacata, care cu siguranță nu este singur. Pesemne că sunt vreo doi-trei din frații Mayo cu el. Elicopterul ne așteaptă.

Zece minute mai târziu, zburau din nou pe deasupra pădurii. Malko profită de aceste clipe de inacțiune ca să-și perie cu atenție costumul de alpaga, impregnat cu praf ca un șal vechi.

Deasupra fermei, peisajul nu se schimbase, dar praful dispăruse aproape complet.

— Coborâți cât puteți de încet, îi ordonă Malko pilotului elicopterului. Dacă vă spun "stop", vă ridicați imediat.

În fața unui contor Geiger, Malko supraveghea coborârea. Aparatul semnaliza foarte slab, dar nici măcar pentru o clipă acul indicator nu depăși linia roșie ce indica limita de radiații periculoase. Elicopterul aterizâ încet, în mijlocul unui nor de praf, și pilotul opri motorul.

Când zgomotul palelor încetă cu desăvîrșire, Malko remarcă liniștea absolută ce domnea în acel loc. De obicei, jungla răsună de țipetele păsărilor și de zumzetul insectelor. Acolo însă, te-ai fi putut crede la o sută de metri sub pământ.

Coborâră cu toții.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă pilotul. Ai zice c-a avut loc o erupție vulcanică.

— Cam așa ceva, răspunse Malko, fără să insiste.

Se îndreptară spre cele ce fuseseră odată clădirile fermei.

Se mai ridicau încă câteva bucăți de ziduri, acoperite cu un strat de material strălucitor: sub efectul căldurii, piatra se vitrificase. Generalul Higgins putea să fie liniștit. "Culturile" lui Tacata nu mai existau, căci nici un organism viu nu poate rezista la o temperatură de un milion de grade.

Malko nu avu curajul să meargă până la carcasa înnegrită a Lincolnului, aflată în celălalt capăt al luminișului. Era sigur că nu va găsi nimic: totul se topise.

Urcară din nou în elicopter. Pilotul era foarte intrigat. Dacă i s-ar fi spus adevărul, ar fi luat-o la fugă urlând.

Zburând la nivelul copacilor, încerca să urmărească drumul. Era destul de ușor, căci acesta urma îndeaproape conturul văii.

— Au reușit să scape, murmură Felipe. Altfel, am fi găsit mașina până acum.

— O să fie extrem de greu să-i ajungem, zise Malko, dacă nu-i încolțim până la căderea nopții.

— Mai ales având în vedere că frații Mayo sunt pe teren propriu aici, și au prevăzut cu siguranță niște ascunzători de avarie. Dacă trec prin sudul Californiei. e ca și cum ne-am apuca să căutăm acul în carul cu fân.

— Priviți! strigă pilotul.

Drumul ieșea din pădure, transformându-se într-o pistă largă și descoperită, ce șerpuia spre nord, spre frontieră. Dar nu se vedea în continuare nimic.

— Ce distanță este până la frontieră? întrebă Malko.

— Cinci sau șase ore conducând repede – dacă o iau direct spre graniță. Dar în felul acesta ar pierde timpul încercând să treacă de vamă și de poliție. *Dacă* reușesc să treacă... Au aproape patru ore avans.

Pe măsură ce urcau spre nord. peisajul se schimba. Jungla se transforma văzând cu ochii într-un fel de savană vălurită.

Trecură pe deasupra mai multor sate. Dar drumul era tot pustiu.

— Mai am benzină pentru o jumătate de oră, îi anunță pilotul. Trebuie să mă opresc la Los Mochis. altfel cădem ca bolovanii.

Malko făcu ochii mari. Cu o secundă înainte. zărise un punct negru dispărând în spatele unei coline. puțin în stânga drumului.

— Ei sunt! îi strigă el pilotului. Acolo. în față!

Elicopterul se înclină și pilotul mări ușor viteza. Zburau acum de-a lungul drumului, la zece metri de sol. Ajunseră foarte repede în locul unde i se păruse lui Malko că zărește ceva. Într-adevăr. exact în acel punct. drumul se bifurca.

— Luați-o la stânga, ordonă Malko.

Acest nou drum se înfunda între niște coline calcaroase. Nu avură de așteptat prea mult. Mașina neagră era acolo, ascunsă sub un copac, cu portierele deschise. Elicopterul se opri deasupra ei, făcând un zgomot infernal.

— Nu stați aici...

Malko nu avu timp să-și termine fraza. În fața lui, plexiglasul cabinei explodă în mii de bucățele. Se aruncă în spate. Elicopterul tremura sub șocul loviturilor. Tacata și oamenii lui le întinseră o capcană. Erau mult în fața mașinii, ascunși în frunziș.

Un jet de ulei țâșni chiar sub nasul lui Malko. În spatele lui, Clarke înjură și trase o rafală de mitralieră.

— Țineți-vă bine, trebuie să coborâm imediat, îi anunță pilotul.

Șocul fu brutal. Malko se lovi cu fruntea de ce mai rămăsese din plexiglas și-și pierdu cunoștința timp de câteva secunde. Simți ca prin vis că este tras de umeri. Apoi auzi câteva detunături îndepărtate.

Cînd își reveni de-a binelea, era culcat într-un șanț, costumul lui cel frumos era plin de pământ și lângă el se afla Clarke, complet nemișcat, ținând încă strâns mitraliera sub braț. Puțin mai încolo, adjunctul lui avea un Colt 45 enorm în mână.

După câtva timp își reveni și Clarke. Se ridică, cu arma la șold.

— Au plecat. Bine jucat!

Mașina cea neagră dispăruse. Elicopterul era într-o stare jalnică. Trenul de aterizare se rupsese din cauza șocului și una din pale se înfipsese în pământ. Nu mai putea fi folosit.

— Stația radio mai merge? întrebă Malko.

— S-a făcut praf, replică pilotul, prost dispus. Ar fi trebuit să mă preveniți că mergem la război, mi-aș fi luat armura.

— Unde suntem? întrebă Clarke.

— La cincizeci de kilometri de cel mai apropiat sat, făcu pilotul cu amărăciune. O nimica toată! Dacă alergăm, în două ore suntem acolo. Dacă sunteți în stare să alergați două ore...

— Sunteți sigur că stația radio este distrusă? întrebă Felipe.

Avea un cucui enorm în frunte și haina ruptă.

Cei patru bărbați se priviră. Situația nu era deloc strălucită. În două ore să lăsa noaptea. Și Tacata câștiga timp. Se îndepărta. Doar un miracol...

— N-avem timp de pierdut, zise Malko. S-o pornim la drum. Trebuie să ajungem într-un loc din care să putem da alarma.

Se întoarse spre pilot și-i spuse:

— Dacă n-aveți chef să mergeți pe jos, puteți să rămâneți aici. O să vă trimitem ajutoare.

Americanul nu părea deloc încântat de această perspectivă. Dar nici să meargă toată noaptea nu-i prea surâdea.

— De acord. Rămân aici. Succes în plimbare. Și, data viitoare, cereți o fortăreață zburătoare. Pentru ce faceți voi, este mult mai potrivită.

Malko porni în fruntea convoiului. Clarke își luase cu el mitraliera. pe care o târa acum în urma sa. Și, în timpul acesta, Tacata zbura cu o sută la oră spre răzbunarea pe care-o pregătise.

Noaptea se lăsă foarte repede. Cei patru bărbați mergeau în tăcere. În afară de Felipe, ceilalți trei păreau că se târăsc. Malko, în mod special, înjura de mama focului în sinea lui. Ar fi trebuit să prevadă această capcană diabolică a japonezului cel pipernicit. Și acum, avantajul era din nou de partea acestuia.

Ora nouă. Dacă totul mergea bine, urmau să ajungă în primul sat pe la miezul nopții. Promițătoare chestie, să debarci la ora aceea într-un sat mexican pierdut în junglă! Cu puțin noroc, poate făceau rost de niște măgari.

— O mașină! strigă Felipe.

Văzură niște faruri ce se îndreptau spre ei. La un kilometru distanță.

— Ascundeți-vă, le zise mexicanul. Dacă vede patru bărbați. n-o să oprească în vecii vecilor. O să mă așez în mijlocul drumului.

Cei trei bărbați se aruncară în șanțul de la marginea drumeagului.

Clarke armă mitraliera:

— Eu unul. nu continui pe jos nici mort. mormăi el. E interesul lui să se oprească.

Felipe, postat drept în mijlocul drumului, agita brațele. Vehicolul se apropia. Era un camion.

Șoferul îl zări pe Felipe. Claxonă de câteva ori. Felipe nu se dădu la o parte: își agita brațele de sus în jos – gestul care înseamnă "stop" în toate țările din lume. Clarke urmărea camionul prin vizorul mitralierei... Dacă șoferul i-ar fi putut

vedea expresia, ar fi înfipt piciorul în accelerație și n-ar fi oprit nici mort.

Frână în ultimul moment, pentru a nu-l călca pe Felipe. Polițistul sări imediat pe scară. Clarke se repezi afară din șanț, urmat îndeaproape de Malko și de Philipps.

Se declanșă un cor de urlete: pe încărcătura de plută erau cățărate claie peste grămadă vreo douăzeci de persoane!

Camionul făcu un salt înainte și se opri cu un sughiț. O masă compactă țâșni din cabină: șoferul se ridicase primul și scosese din cizmă un cuțit lung.

— *Hold it!*

Clarke strigase în engleză. Mexicanul nu înțelese, dar văzu țeava mitralierei îndreptată spre burta sa și dădu drumul cuțitului.

Se apucă să-i înjure pe toți, promițându-le cel puțin spânzurătoarea. Când Felipe îi spuse că este polițist, celălalt nu-i dădu nici o atenție...

Fu nevoie de o jumătate de oră de parlamentări pentru a clarifica un pic situația. Dar, în momentul în care Felipe îi ordonă să facă cale întoarsă, șoferul începu să se tăvălească pe jos de nervi, declarând că așa ceva se va întâmpla numai peste cadavrul lui.

Corul antic al pasagerilor îl susținu. Clarke fu obligat să îndrepte mitraliera spre ei. Sub amenințarea armei, șoferul urcă în spate și Felipe se sui la volan. Malko și Philipps se înghesuiră lângă el. Clarke urma să rămână pe scară, pentru a preveni orice incident. Camionul se întoarse, scârțâind din toate încheieturile, și porni spre nord.

— Dă-i bătaie, zise Malko.

Felipe ridică din umeri.

— Dacă depășesc cinzeci de mile pe oră. chestia asta se face praf.

Dar reuși să ajungă la șaizeci și cinci de mile și-l ținu acolo. Nu funcționa nici un indicator la bord. Un far chior lumina cerul. După câteva zgâlțâituri, mânerul ușii căzu pe genunchii lui Malko. Acesta îl aruncă pe fereastra deschisă. Din spate se auzeau urletele "pasagerilor" îngroziți. Agățat de portieră. Clarke înghițea o sută de țânțari pe minut.

Trecură astfel în trombă prin satele adormite. Felipe hotărâse să meargă până la Los Mochos. un orășel unde ar fi

putut să găsească un mijloc de transport. Ajunseră acolo la miezul nopții. Sosirea camionului produse senzație. În douăzeci de secunde, cincizeci de persoane se înghesuiseră deja în jurul camionului. Pasagerii plângeau și țipau. O femeie coborî și începu să vocifereze. Din explicațiile ei confuze reieșea că soțul ei căzuse din camion pe parcursul acelei curse nebunești.

Clarke îi răspunse demn că va fi despăgubită pentru această pierdere de către guvernul american. Era obosit mort și nu avea chef de discuții.

Șoferul camionului îmbrățișa capota vehiculului de parcă ar fi fost maică-sa. De zeci de ori îl văzuse căzut în prăpastie și era singurul său mijloc de existență. Într-un târziu, căzu în genunchi și începu să înalțe mulțumiri Madonei.

Între timp. Felipe dispăruse. Reveni însoțit de un bărbat complet adormit: șoferul taxiului local. Pentru două mii de pesos acceptă să-i ducă până la frontieră, adică la Mexicali. Dacă se grăbeau, ar fi putut ajunge acolo a doua zi dimineața. Taximetristul se duse să-și aducă mașina – un Pontiac vechi – și cei patru urcară. Benzinăria de la ieșirea din orășel mai era încă deschisă. Felipe coborî, îi puse câteva întrebări băiatului de la pompă și reveni.

— Mașina a trecut pe-aici acum aproape trei ore, cu cel puțin trei oameni înăuntru. Se îndreptau spre nord.

— Bine, spuse Malko. Să mergem.

Primii kilometri fură îngrozitori. Într-o stare avansată de somnolență, mexicanul naviga dintr-o parte în alta a drumului. Trecură la milimetru pe lângă un camion și ratară de puțin o vacă rătăcită. Din zece în zece kilometri, Felipe îl burdușea pe șofer cu coate în coaste, pentru a-l împiedica să adoarmă complet. Malko, înghesuit între cei doi americani, încerca în van să doarmă. Să urmărești un japonez nebun, hurducăit în fundul unui taxi american – ăsta era cu siguranță cel mai rău lucru care i se întâmplase în decursul vieții sale aventuroase!

Frânele scrâșniră îngrozitor. Mașina se zgudui din toate încheieturile. Cele o sută de kilograme ale lui Clarke se proptiră în burta lui Malko. O umbră întunecată trecu prin fața lui. Șoferul nu văzuse o curbă și continuase drept înainte, pe câmp.

Noroc că nu exista șanț. Dar, de data asta, Felipe preluă volanul, iar Malko reuși în sfârșit să închidă ochii.

Fu trezit de Clarke, care-l scutura cu putere. Avea gura încleiată.

— Repede! sunt în fața noastră, șopti americanul.

Malko deschise ochii instantaneu. Erau opriți pe marginea drumului. La cincizeci de metri mai în față, se vedea mașina neagră, imobilă sub un copac. Era aproape ziuă, dar condensul care se formase pe geamurile mașinii ascundea privirii interiorul. Felipe, Clarke și Philipps erau deja ascunși în spatele copacilor, cu armele în mâini.

Ocupanții mașinii negre ori dormeau, ori fugiseră. Malko se apropie. Mai erau vreo zece metri până la mașină. Aceea era într-adevăr mașina care scăpase de bombă. Memoria sa uimitoare o fotografiase.

Clarke i se alătură lui Malko.

— Le aruncăm o grenadă?

— Am impresia că au plecat. spuse Malko. Trageți o rafală în aer să vedem. Oricum, sunt încolțiți.

— Mă duc să văd, zise Clarke.

Se ridică și, cu mitraliera la șold, se îndreptă spre mașină. Nu se mișca nimic. Deschise brusc portiera din spate.

— E goală! strigă el.

Se apropiară și ceilalți. Mașina era goală. De fapt, nu chiar. Înăuntru se aflau două cadavre.

Malko se aplecă și întoarse unul dintre corpurile prăvălite pe banchetă. La început crezu că era unul din frații Mayo. Era un mexican tânăr și mustăcios, cu trăsăturile încremenite într-un aer mirat. Fusese înjunghiat pe la spate în dreptul inimii.

Clarke scoase și celălalt corp și-l întinse pe jos.

Acesta suferise același tratament. Lucru ciudat, cei doi bărbați erau doar în chiloți și-n ciorapi...

Malko privea cele două cadavre. De ce aceste crime? Și de ce această punere în scenă? Se strecură la volan și încercă să pornească mașina. Cheia era în contact. Motorul tuși dar nu porni: nu mai avea benzină.

Asta explica de ce Tacata și frații Mayo abandonaseră vehiculul. Cât despre haine. era posibil să se fi temut ca nu cumva ale lor să fi fost supuse unor radiații mortale. Tacata, ca om de știință, recunoscuse cu certitudine explozia unei bombe atomice.

Scotocind pe sub bancheta din spate, Malko descoperi o

cutie mare cu fulgi de porumb, pe jumătate goală: Tacata își uitase prânzul acolo. Stomacul său fragil nu accepta altă hrană.

— Să continuăm, zise Malko. Trebuie să-i prindem înainte să treacă frontiera.

Se urcară cu toții-n mașină, iar Felipe își reluă locul la volan. Șoferul nici măcar nu se trezise.

Se crăpa de ziuă. Începea să fie ceva circulație pe drum. Malko își pipăi barba aspră. Nu suporta să fie nebărbierit. O teamă surdă îi crispa stomacul. Cu toate că rulau cu o sută de mile la oră, japonezul avea cel puțin trei ore avans. Trei ore în care putea declanșa nenumărate catastrofe. Dacă ar fi ajuns într-un oraș mare ca San Diego, ori Los Angeles, ar fi putut provoca mii de morți. Și pe deasupra nici nu știau în ce mașină se găsea acum asiaticul.

Mexicali era încă pustiu la ora când ajunseră ei. Numai punctul vamal era deschis. Felipe se prezentă acolo împreună cu Malko. Funcționarul era pe jumătate adormit și-i trebuiră vreo zece minute ca să înțeleagă că Felipe era polițist și că avea nevoie să dea un telefon.

În cele din urmă i se făcu legătura cu postul de frontieră american de la El Centro – orașul corespondent lui Mexicali. Între timp veniseră și cei doi americani. Clarke luă aparatul și ceru să vorbească cu ofițerul cu cel mai mare grad. Veni un căpitan. Clarke se prezentă și începu să-i explice cine era. Căpitanul îl tratâ cu superioritate.

— Căpitane, urlă Clarke, dacă nu vrei să măturі curtea cazărmii tot restul vieții, te sfătuiesc să faci exact ce-ți spun! Vei ordona F.B.I.-ului și tuturor echipajelor de poliție din acest stat să caute trei oameni a căror descriere ți-o dau eu acum. Și o să închizi toate posturile de frontieră cu Mexicul!

— Dar sunteți nebun. gemu căpitanul. Nu vă dați seama că pe aici trec cinci mii de persoane în fiecare dimineață doar pentru a merge la muncă. Pe ceilalți nici nu-i mai socotesc. O să iasă o răscoală!

— Mă doare-n fund! urlă Clarke. Trei indivizi care reprezintă cel mai mare pericol pentru securitatea Statelor Unite ale Americii încearcă poate chiar în acest moment să treacă frontiera. Și trebuie împiedicați cu orice preț.

Dădu apoi semnalmentele lui Tacata și ale fraților Mayo. Apoi îi dădu ofițerului un număr de telefon din San Diego. unde

acesta urma să sune imediat. În felul acesta, îi putea verifica identitatea la F.B.I.

— Un japonez înalt de jumătate de metru și galben ca lămîia este greu de ratat, concluzionă el.

În momentul în care Clarke ieși din clădire, funcționarul se trezise de-a binelea. Felipe în schimb dormea pe volan.

— Hai să mergem la celălalt punct de frontieră, propuse Malko. Vom găsi mai ușor un vehicul.

Porniră prin *no man's land* care separa cele două țări. Nu existau decât niște moteluri prăpădite și închise și câteva prăvălii mizerabile. Deodată văzură o mașină oprită în fața unuia din moteluri. Avea o antenă mare în spate și două faruri pe capotă.

— O mașină de poliție, zise Felipe. Poate că ne pot ajuta.

Claxonă puternic și se opri lângă mașină. Într-adevăr. pe portieră se putea vedea un ecuson și o inscripție cu litere aurii: *Policia Federale*. În față se aflau doi bărbați în uniformă albastră și caschetă. Văzând mașina, coborâră și se îndreptară spre ei, încadrând vehicolul lui Malko.

Unul din polițiști deschise portiera din spate. Malko ridică privirea.

Unul din frații Mayo îl contempla din spatele țevii unui Colt enorm. Uniforma de polițist îi venea ca turnată. În timpul acesta, la cealaltă portieră, celălalt Mayo îi neutraliza pe Clarke și pe Felipe.

— Bună ziua, zise primul Mayo. Vă așteptam. Sunt bucuros că ați ajuns cu bine.

— Așadar voi i-ați ucis pe cei doi polițiști, spuse calm Malko.

— Exact. Cum vă vom ucide și pe voi, de altfel. După ce vă vom folosi.

Se aplecă ceva mai mult către Malko și îl lovi brutal în tâmplă cu țeava pistolului.

— Ticălosule! Frații mei erau în mașina albă. Ei n-au putut să iasă. O să te tai în bucăți pentru asta!...

Malko avu impresia că fruntea îi explodează. Dar nu spuse nimic. În față. Felipe urmărise toată scena.

— Isuse Hristoase! zise el încetișor.

Și puse mâna pe mânerul pistolului. Mayo văzu gestul. Îl lovi cu toată forța în ceafă. Mexicanul se prăbuși. moale. pe volan.

— Stați liniștiți, dacă nu vreți să muriți imediat, șuieră Mayo. Mai întâi coborâți.

Se supuseră. Toți în afară de Felipe. Unul din frați îi luă pistolul și-l aruncă în mașina de poliție.

— N-avem nevoie de toată lumea, le spuse Mayo cu răutate.

Șoferul taxiului făcu ochii mari, stupefiat. Dar nu avu mult timp de gândire. Mayo îl se strecură în spatele lui și-l lovi cu toată puterea cu mânerul pistolului. Se auziră oasele pârâind. Bărbatul căzu ca o cârpă. Mayo se întoarse și îl lovi și pe Philipps în același fel. Iar când acesta atinse pământul, îi trase și un șut în plină față.

Încordat ca un arc, Clarke se pregătea să țâșnească. Unul dintre frații Mayo zâmbi cu cruzime și armă pistolul.

— Hai vino, scârbă ordinară! Asta o să ne scutească să te transportăm.

Clarke scuipă pe jos.

— N-o să câștigați, spuse el. Într-o oră o să aveți pe urme toată armata și poliția Statelor Unite. O să vă prindă oricum, chiar dacă pentru asta ar trebui să facă înconjurul Pământului.

— Vom avea destul timp să ne răzbunăm, spuse o voce scârțâitoare din spatele americanului. Dar voi n-o să mai fiți pe lumea asta pentru a putea asista la spectacol.

Fără să remarce nimeni, Yoshico Tacata ieșise din mașina de poliție. Înfășurat până-n gât într-un pardesiu, părea mai mic și mai pricăjit ca de obicei. Fața lui galbenă bătea acum în gri, din cauza oboselii. Dar ochii săi negri, minusculi, străluceau, arzând de răutate.

Înconjură, tropăind, grupul și se plantă în fața lui Malko.

— Mi-ați distrus toată munca, țipă el. Dar mi-a mai rămas minunatul cadou pe care prietenii dumneavostră americani au fost atât de tâmpiți să mi-l facă. Rânji. Și pe care o să li-l dau înapoi... Mulțumită vouă!

Pe Malko îl durea fruntea de înnebunea, dar mai avu forța să spună:

— Doar n-o să omorâți așa, fără motiv, mii și mii de persoane!

— Fără motiv?! Vocea japonezului i se curmă în gât. Am un motiv cât se poate de nobil: răzbunarea! Ce, aviatorilor voștri le-a fost milă de frații mei, acum douăzeci de ani. la Hiroshima?

V-ați gândit că o să fiți cei mai tari, că Japonia nu mai există. Ei bine, v-ați înșelat: există domnilor, există! Și americanii o să-și dea seama în curând de asta. De altfel, cred c-am pălăvrăgit destul – pierdem timpul!

Fără să mai scoată un cuvânt, se sui în mașina de poliție. În momentul acela, se auzi zgomotul unui motor. Malko întoarse capul. Venea un camion.

Era ultima lor șansă. În momentul în care camionul ajunse în dreptul lor, Malko urlă în spaniolă:

— Ajutor! Ajutați-ne! Sunt bandiți!

Frații Mayo izbucniră în râs și-i făcură șoferului un semn amical. Malko tăcu. Într-adevăr, ce putea fi mai liniștitor decât doi polițiști în uniformă, interogând niște contrabandiști?

După ce se îndepărtă camionul, unul din frați aduse o sticlă de whisky din mașina poliției. O desfăcu și se apucă să-i stropească temeinic pe Malko, Felipe și Clarke. După ce goli sticla, o aruncă.

— Iată trei beți minunați! rânji el. Profitați cât puteți, este ultima beție de care aveți parte.

Îl luă pe Felipe și-l târî până la mașina de poliție, nu înainte de a-i fi tras încă o lovitură în ceafă. Îl întinse apoi pe banchetă.

— E rândul tău acum, ticălosule, îi spuse el lui Malko.

Acesta nu putu să evite țeava pistolului. O durere fulgerătoare îi traversă țeasta și se prăbuși.

Trei minute mai târziu, mașina poliției demară în trombă. Șoferul taxiului și Philipps, fără cunoștință, rămăseseră în portbagajul Fordului.

Malko, Felipe și Clarke zăceau unul peste altul pe bancheta din spate. Tacata, lungit pe jos, era ascuns cu desăvârșire de corpurile lor. Cu cravatele desfăcute, ai fi zis că-s trei beți după o noapte de pomină. Mirosul de whisky se simțea de la o poștă.

— Iată frontiera, anunță Mayo de la volan.

— Dă drumul la sirenă, îi spuse fratele său.

Bariera era lăsată. Un funcționar mexican se uita cum vine mașina poliției. Pe partea cealaltă, la două sute de metri, se vedea postul american, deasupra căruia flutura drapelul înstelat.

Capitolul XIV

Chico Mayo coborî din mașina de poliție. Avea cascheta dată pe spate și Coltul i se bălăngănea, lovindu-i-se de coapsă. Vameșul mexican îl salută cu un gest moale.

— E cineva acolo înăuntru? întrebă Mayo.

Celălalt făcu un semn, arătând către interior. Mayo intră și clipi din ochi în penumbră. Un subofițer citea, cu picioarele pe masă. Surâse când îl văzu pe ofițerul de poliție.

— *Oiga hombre!* Sunteți foarte matinal! Cu ce vă putem fi de folos?

Mayo își frecă bărbia.

— Am o mică problemă. Am adunat de pe străzi trei gringos. Sunt beți morți. Și n-aș vrea să-i bag la pușcărie – din cauza turismului. Mi-am zis că poate ar fi mai bine să-i duc la postul de frontieră american. Să facă americanii ce vor cu ei. Evident, nu este prea legal să treci cu o mașină a poliției federale în zona liberă...

Subofițerul avu un gest larg, înlăturând obiecția.

— N-are importanță, *hombre. Policia Federale* este întotdeauna binevenită. La întoarcere, veniți să bem o cafea.

Mayo mulțumi. Subofițerul urlă:

— Diego, ridică bariera pentru domnul de la *Policia!*

— Nu vreți să-i vedeți pe bețivii mei? îi propuse Mayo.

— Nu, mulțumesc. Am văzut suficienți bețivi la viața mea. Sunt toți o apă și-un pământ.

Mayo ieși și se sui calm în mașină. Dacă tipii de la postul de frontieră din partea cealaltă îl observau n-ar fi avut parte decât de spectacolul banal al unei mașini de poliție în patrulare. Greul de-abia acum venea.

Între cele două posturi erau două sute de metri. Mașina îi parcurse încet. Apropiindu-se. lui Mayo i se strânse inima. În fața barierei de lemn era pus un gard metalic de protecție. O mașină de la *Highway Patrol* era oprită lângă clădirea de lemn.

Mayo lansă un semnal de sirenă și se opri paralel cu mașina americană de poliție, lângă gard. Aveau o șansă la un

milion să treacă fără necazuri... Ascuns sub prizonierii săi ca sub niște cuverturi, Yoshico Tačata își armă încetișor mitraliera.

Din baracă ieși un tip solid, cu un aer ofuscat. Văzând mașina de poliție, se înveseli brusc. Se apropie și se sprijini de portiera mașinii.

— Salut. Care-i problema? Îi căutați pe cei trei tipi care vor să treacă frontiera?

Mayo simți un fior dezagreabil strecurându-i-se pe șira spinării.

— Care tipi? întrebă el.

Celălalt ridică din umeri.

— Nu știu cine sunt. Dar am semnalmentele lor. Este vorba de un japonez și de încă doi indivizi – niște mexicani. Avem ordin să tragem în ei fără somație și să-i oprim cu orice preț. Posturile de frontieră sunt închise. Trebuie să fie o poveste încurcată, pentru că afacerea a preluat-o acum F.B.I.-ul.

Mayo se forță să zâmbească.

— Mi-ar plăcea să vi-i aduc. Din păcate, ceea ce am eu să vă ofer o să vă amuze mai puțin. Am "culeș" trei bețivi care făceau scandal la *Cantina de Perdido*. Pușcăria e plină și cei trei au aerul că sunt niște *caballeros*. Așa că vi i-am adus. Uitați-vă.

Americanul deschise portiera din spate și se aplecă asupra lui Clarke. Apoi se ridică, cu o grimasă de dezgust.

— Nu e adevărat! Ăștia au făcut baie în whisky!

— Așa mi s-a părut și mie, sublinie Mayo. Și aș vrea să scap de ei. Dacă aș putea să-i duc la închisoarea din El Centro. n-ar mai trebui să menționez nimic în raport.

Celălalt îi făcu semn cu ochiul.

— Nu-i nevoie.

Se întoarse spre mașina de poliție.

— Hei. sergent. vino să vezi ceva!

Tipul de la volan se întinse ușurel și ieși. Arăta ca un dulap cu burtă... Așa cum este modelul preferat de poliția californiană. Îl măsură pe Mayo din cap până-n picioare, cu o privire disprețuitoare. Se vedea clar că nu-i plac mexicanii.

— Ce s-a întâmplat?

— Colegul vostru v-a adus niște colete. Niște americani care au cam întrecut măsura cu whisky-ul.

Sergentul se apropie și-i mirosi.

— Mda... Și?

— Trebuie să-i iei în mașină.

— Nici nu mă gândesc. O să-mi murdărească banchetele. Mai bine-i aruncă aici pe jos.

Mayo simți că era momentul să intervină. Se adresă subofițerului:

— N-aș vrea să zăbovesc prea mult pe-aici. Știți, nu este prea legal.

— OK, zise sergentul. O să vă descotorosim noi de coletele astea. Hei, strigă el către cei doi polițiști, dați-ne o mână de ajutor!

Mayo aștepta, cu mâna pe pistol. Avusese deja un schimb de priviri cu fratele său. Auzea fragmente de conversație provenind de la stația de emisie-recepție din mașina de poliție. Trebuia cu orice preț să-i împiedice să dea alarma imediat. Cu un aer degajat, se apropie de mașina de la *Highway Patrol* și se sprijini cu coatele pe portieră.

— Veniți să ne ajutați? îl întrebă el pe polițaiul care asculta mesajele la stația de emisie-recepție, în timp ce-și curăța unghiile.

Fără pic de entuziasm, acesta deschise portiera de pe partea sa și ieși. Era și mai masiv decât celălalt.

Mayo calculă rapid: cei doi polițiști, subofițerul, și poate unul sau doi înăuntru.

Îl lăsă pe polițistul cel gras să treacă înaintea lui. Apoi scoase pistolul și ținti drept în rinichi. În momentul în care apăsa pe trăgaci, îl văzu celălalt polițist. Era însă prea târziu: fratele lui tocmai trăgea și el. Ținându-se cu ambele mâini de stomac, sergentul se prăbuși. Părea o secvență filmată cu încetinitorul. Cascheta i se rostogoli câțiva pași mai încolo. Celălalt se opri ca fulgerat, încercă să apuce pistolul, și se rostogoli la pământ.

— Hei! strigă subofițerul. sunteți...

Cele două arme tunară în același timp. Pe cămașa americanului apărură pete de sânge; bolborosi ceva și se prăvăli în praful deja cald. Se crăpa de ziuă.

În prag apăru un bărbat, îmbrăcat în pantaloni și maieu. Avea în mână o mitralieră, dar n-apucă s-o folosească. Yoshico Tacata țâșni ca un hopa-mitică din cutia sa și mătură fațada clădirii cu o rafală lungă. Noul venit aproape că fu tăiat în două.

În interior se iscase o zarvă îngrozitoare. Se auziră niște țipete.

— S-o ștergem de-aici! strigă Mayo.

Tacata țopăia în jurul cadavrelor, agitând mitraliera, acum cu încărcătorul gol. Îi trase un șut sergentului întins pe jos; acesta tresări.

Mayo II se repezi în mașina americanilor. Trase două gloanțe înăuntru, pulverizând stația. Apoi ridică capota și smulse firele de la delco.

Fratele său și Tacata se urcaseră deja în mașină. Japonezul supraveghea ușa.

— Grăbiți-vă! strigă el.

Văzură o mașină care venea dinspre Mexic. În trei minute va fi acolo și ocupanții vor vedea cadavrele...

Mayo I se strecură la volan și demară. Mașina de la *Policia Federale* trecu într-un nor de praf prin fața garajului lui Bill Nordby, căruia nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu se întâmplase niciodată ca o mașină a poliției mexicane să se aventureze în teritoriul american.

Șoseaua 99 era pustie. Yoshico Tacata, care se așezase acum în față, spuse:

— Să mergem până la El Centro. O luăm pe șoseaua 80 către San Diego, spre ocean.

Mayo II bolborosi:

— În cinci minute o să avem toți polițaii pe urmele noastre. Și-asta fără să socotim elicopterele și avioanele... Trebuie neapărat să ne descotorosim de mașina asta.

— O să găsim alta la El Centro, spuse Tacata. Este un oraș mare.

— Și cei trei gringos? întrebă Mayo. Ce facem cu ei?

Japonezul zâmbi cu răutate.

— O să păstrăm doi dintre ei. Nu ne jenează și ne vor fi poate de folos. Cât despre onorabilul domn de la C.I.A., mă voi ocupa imediat de el.

Japonezul scoase de sub scaun o servietă și o deschise. Luă dinăuntru un ac lung, care era prevăzut la celălalt capăt cu un mâner de lemn. Apoi introduse vârful acului într-un flacon minuscul.

— Onorabilul spion va suferi îngrozitor timp de câteva minute, scrâșni japonezul cel pitic.

— Ce-i aia? întrebă Mayo II.

— Un amestec pe care l-am inventat chiar eu. Chiar dacă un medic s-ar apuca să-l îngrijească imediat, tot n-ar reuși să-l salveze.

Cu ochii larg deschiși, cei trei bărbați îl priveau pe japonez, care pregătea seringa improvizată. Lui Malko îi trecură fiori de gheață pe șira spinării. Nu-i era frică de moarte, dar era terorizat de ideea de a fi bolnav. Ar fi vrut să spună ceva, dar avea gura uscată.

Clarke bâigui:

— Sunteți nebun...

Mașina rula cu o viteză considerabilă, în plin deșert. Mayo încetini puțin. Tacata se întoarse, cu acul în mână.

— *Sayonara*, spuse el încetișor. Nu numai că veți muri, dar nu v-ați îndeplinit nici misiunea. De fapt, vă fac un serviciu oferindu-vă un sfârșit onorabil.

Japonezul întinse brațul. Acul ajunse la cinci centimetri de mâna lui Malko. Acesta se încordă cu disperare, încercând să se facă una cu bancheta. Lângă el, Felipe gemu: "Sfinte Hristoase!"

Și se repezi ca din pușcă. Reușise să se dezlege – Dumnezeu știe cum. Ignorându-l pe japonez apucă volanul cu ambele mâini, peste umărul lui Mayo. Avea o forță colosală și, în ciuda eforturilor lui Mayo, mașina începu să se legene dintr-o parte în alta a șoselei.

Tacata urlă de furie și înfipse acul în încheietura mâinii lui Felipe. Din cauza șocului violent, acul se rupse. Mexicanul gemu printre dinți și-i mătură japonezului capul cu o lovitură teribilă. Apoi se repezi din nou la volan și îndreptă mașina spre marginea drumului.

— Omoară-l! urlă Mayo I.

Fratele său trase fără să ochească. Dar Clarke îi devie brațul. Glonțul se înfipse în plafon. Mașina fu inundată de un miros acru de cordită.

Felipe se făcuse gri-cenușiu la față: otrava japonezului începea să-și facă efectul. Dar nu dădea drumul la volan. Un copac se apropia de ei cu o viteză ametitoare. Văzând că nu-l poate evita, Mayo se decise să frâneze. Dar era prea târziu. În momentul în care mașina se izbea de copac, Felipe întoarse capul către Malko și murmură:

— *Adios*, Señor. *Vaya con Dios* și rugați-vă pentru mine.

Mașina, grea, alunecă de-a lungul trunchiului copacului și se prăbuși pe șosea, unde se răsturnă într-un vacarm de tablă zdrobită. Apoi se mai rostogoli de două ori, cu portierele deschise. O flacără enormă țâșni, cuprinzând tot vehiculul. Prins în caroseria deformată, Malko simți cu groază mirosul de cauciuc ars. Urma să ardă de viu. Leșină.

De șaptesprezece ani Joe Pasternak era șofer la compania Greyhound. De două ori pe săptămână, conducea autocarul său climatizat, traversând câmpiile Californiei de la San Francisco la El Centro. Se lăuda că nu avusese niciodată accidente și compania îl considera unul dintre cei mai buni șoferi de pe coasta de vest.

În acea minunată dimineață de august se simțea vesel și destins. Lăsase cea mai mare parte a pasagerilor la Palm Springs și autocarul era aproape gol. Ca și șoseaua 99 de altfel.

Deodată, văzu în fața lui, pe drum, mașina. O mașină de poliție, dacă era să se ia după antene și faruri. Dar în loc să se țină cuminte pe partea dreaptă a drumului, aceasta descria zig-zaguri nebunești pe asfalt, îndreptându-se cu toată viteza către autocar.

Primul reflex al lui Joe fu să claxoneze cu furie. Apoi frână cu toată puterea, trezindu-și toți pasagerii. Din fericire, mașina traversă șoseaua ratând la milimetru autocarul, se ciocni de un copac, ricoșă și se rostogoli de câteva ori. Joe tocmai trăgea mașina pe marginea drumului, înjurând de mama focului, când văzu în oglinda retrovizoare cum din mașina accidentată se ridică flăcări.

— Drace! exclamă el.

Înhăță extinctorul și sări din mașină. urlând către pasageri:

— Veniți să mă ajutați!

Ajunse la locul accidentului tocmai în momentul în care doi oameni se strecurau cu greutate din mașina cuprinsă de flăcări. Îi ajută și constată cu această ocazie că unul dintre ei purta uniformă.

— Mai sunt și alții înăuntru? îi întrebă el.

Probabil încă amețiți. aceștia nu răspunseră. Cel mai scund dintre ei ocoli mașina și se repezi drept la protbagaj. Ca să-și ia extinctorul, se gândi Joe. Dar tipul luă o valiză metalică și se

îndepărtă apoi în grabă, împreună cu polițistul. Joe renunță să mai priceapă ceva, și-și îndreptă extinctorul către partea din spate a mașinii. Îi veniră în ajutor și trei sau patru pasageri din autocar. Cu ajutorul extinctorului reușiră să țină la respect flăcările timp de câteva momente și să-i scoată din mașină pe cei trei oameni ce zăceau pe bancheta din spate.

Șoferul nu mai mișca. Oricum, flăcările se întețeau. Joe și ceilalți se traseră înapoi. Lăsând flăcările să-și continue opera distructivă, se ocupară de cei trei răniți.

— Dumnezeule! zise Joe.

Tocmai remarcase că doi din cei trei bărbați erau legați. Cel de-al treilea deschise ochii și murmură ceva în spaniolă, dar Joe nu înțelese.

Se decise să se lămurească și porni în căutarea primilor doi salvați.

Aceștia se postaseră la marginea șoselei, lângă autocar. Polițistul își pierduse cascheta. Joe se apropie, cu un zâmbet larg pe buze. Dar acesta îi îngheță imediat, în momentul în care privirea sa se încrucișă cu cea a individului cel scund de lângă polițist. Într-o fracțiune de secundă își aminti de apelul pe care posturile de radio îl lansaseră cu o oră mai devreme. pe toate frecvențele. "Trei bărbați încearcă să treacă clandestin frontiera... Unul dintre ei este un japonez foarte scund... Sunt periculoși..."

— Hei, voi de colo! începu el.

Dar japonezul probabil că-i ghicise gândurile. Îi făcu un semn polițistului. Acesta își scoase pistolul...

Joe făcuse războiul. Se aruncă pe burtă și exact în momentul acela glonțul trecu șuierând prin locul unde, o fracțiune de secundă mai devreme. se aflase capul său. Joe se rostogoli sub autocar și rămase nemișcat. Era plătit să conducă o mașină. nu să facă pe eroul!

Între timp, se apropie o limuzină. Văzând accidentul, frână și se opri. Tipul îmbrăcat în polițist îl smulse pe șofer de la volan și-i luă locul. în timp ce japonezul se suia pe partea cealaltă. Apoi porniră în trombă spre El Centro.

Joe se ridică și se scutură de praf. Din grupul supraviețuitorilor țâșni un tip enorm. agitat la culme, care urla:

— Urmăriți-i, pe toți dracii! Urmăriți-i!

Rănitul era întins în iarbă, cu capul în poala celuilalt supraviețuitor, un individ blond.

Felipe își dădea duhul. Cu fața cenușie, își mușca buzele până la sânge, ca să nu țipe. Malko era aplecat asupra lui.

Mexicanul murmură:

— Mult noroc! Și nu pierdeți prea mult timp cu mine. Eu pierd acum ultima mea luptă, aceea pe care n-o poți câștiga niciodată. *Adios*. Prindeți-l pe nenorocitul ăla de japonez și ucideți-l. Tăcu o clipă și apoi adăugă, aproape în șoaptă: pe urmă, dacă aveți timp, faceți o slujbă pentru odihna sufletului meu.

Avu o tresărire, după care rămase țeapăn.

— Fir-ar a dracului de viață nedreaptă și-mputită! murmură Malko.

Când se ridică, își simți sufletul plin de amărăciune, ca și când ar fi pierdut un prieten vechi.

I se alătură apoi lui Clarke, care le explica situația pasagerilor și șoferului.

— Să mergem, zise Malko.

— Cu ce?

— Cu autocarul.

Joe Pasternak se lumină la față.

— Ticăloșii! zise el. O să le arătăm noi ce poate un Greyhound.

Fugi până la autobuz, deschise capota și smulse limitatorul de viteză.

Treizeci de secunde mai târziu, era la volan. Clarke și Malko se postaseră în spatele lui. Pasagerii își reluaseră rapid locurile.

Începu urmărirea. Odată pornit. Greyhoundul cel greu ajunse rapid la optzeci și cinci de mile pe oră. Cu claxonul blocat, traversă trei sate, bălăngănindu-se amenințător în curbe și trecând fără să oprească prin stația de la Salt Lake Palisades. De când exista această linie, era pentru prima oară când era văzut un autobuz trecând prin fața stației cu viteza unui Ferrari, condus de un șofer care făcea semne voioase cu mâna.

Joe depăși mai multe mașini. Claxonă îndelung în spatele unei limuzine care mergea și ea foarte repede, și care de emoție ajunse în șanț.

Trecu în trombă prin fața mașinii șerifului din Cusco. Dar Lincolnul furat nu se zărea nicăieri. Și apăreau deja primele stații de benzină din El Centro.

De la sosirea diligenței din Dodge City, urmărită de indienii Cherokee, în 1897, nici un vehicul nu-și făcuse o intrare atât de spectaculoasă, precum autocarul companiei Greyhound de pe ruta San Francisco – El Centro.

Cu trei mașini de poliție pe urme, enormul autobuz luă ultimul viraj pe două roți, la mai mult de șaizeci de mile pe oră, ratând cu puțin călătorii care stăteau cuminți la coadă, așteptând îmbarcarea, sună de câteva ori din claxon și se opri cu un scârțâit îngrozitor în fața biroului șerifului.

— Gata, zise Joe. Nu i-am ajuns din urmă, dar am făcut tot ce-am putut.

Era fericit. Se descărcase pentru toți cei șaptesprezece ani de condus cuminte și rezonabil.

Malko și Clarke coborâră din autobuz și dispărură în biroul șerifului. Nu le mai rămânea prea mult timp pentru a-l opri pe Yoshico Tacata.

Capitolul XV

Elicopterul zumzăia încetișor deasupra golfului San Diego. Soarele încălzea plexiglasul cabinei. Dedesubt, vapoarele care evoluau în radă păreau niște jucării mici și grațioase. Câteva vase mari de război, ancorate la digul din zona militară, se vedeau ca niște pete de un gri închis. San Diego era una din cele mai importante baze ale marinei americane pe coasta de vest.

Peisajul acesta îți dădea un chef nebun să faci o baie. Și totuși, nici unul dintre cei patru pasageri din elicopter nu se gândea la vacanță.

Malko, acoperit de plasturi și plin de vânătăi, încerca din greu să-și țină ochii deschiși. Nu dormise de șaizeci și două de ore. Dar pentru nimic în lume n-ar fi renunțat să-i urmărească pe Tacata și pe Mayo. Și chiar dacă ar fi avut chef s-o facă, i s-ar fi cerut oricum acest ultim efort: era unul dintre foarte puținii oameni care puteau să-i identifice pe cei doi.

În spatele lui stăteau doi bărbați, cărora le cunoștea doar prenumele: Robert și Steve.

Erau doi ucigași.

Veneau direct de la școala de spionaj din San Antonio, Texas. Spionaj era de fapt un eufemism. Învățaseră mai ales să ucidă – în toate felurile. Aveau amândoi ochii albaștri. Steve avea părul grizonat, tuns perie, iar Robert era foarte blond și avea o privire candidă și spălăcită. Nici unul nici celălalt nu vorbeau prea mult. Aduseseră cu ei o valiză mică, care conținea două carabine cu lunetă – în infraroșu, și dotate cu amortizor de zgomot. Cu așa ceva puteai să omori un om de la două sute de metri, indiferent dacă era zi sau noapte.

Malko primise un pistol ceva mai special: în loc de gloanțe, trăgea fără zgomot cartușe cu cianură sau cu gaz somnifer. Depinde ce voiai. Ei nu păreau să aibă asupra lor și așa ceva, dar, la urcarea în elicopter, Malko zărise sub manșeta pantalonilor unuia dintre ei lucirea unei lame...

Pilotul era un om al F.B.I.-ului. El era înarmat cu un Colt clasic, agățat de o centură de piele.

Chiar în momentul în care Malko se uita la el, stația radio prinsese viață: era o frecvență care nu putea fi interceptată de particulari. O voce metalică și anonimă se revărsă în cabină:

— Poliția municipală din San Diego ne semnalează mai multe cazuri suspecte de deces în diferite cartiere ale orașului. Fără nici o cauză aparentă.

Malko luă microfonul.

— Aici Malko Linge. Dați-mi cu cea mai mare exactitate caracteristicile acestor morți.

După o scurtă pauză, vocea metalică reluă:

— Cauză necunoscută. Seamănă cu o paralizie cardiacă. Corpurile se acoperă rapid cu un fel de ciupercă roșie...

Malko se concentră intens. Nu îndrăznea să-și ducă gândul până la capăt. Stația radioîncepu să emită din nou. De data asta era Clarke.

— Malko se petrece ceva aici, îl anunță el. În douăzeci de minute mi s-au semnalat o sută douăzeci de decese... Peste tot, în apartamente, în baruri, oameni de toate vârstele... Așteptați...

Malko auzi zgomotul unei conversații, după care Clarke reluă:

— De data asta sunt treizeci și șapte de morți într-un singur restaurant. E panică în cartier. Am făcut apel la medici militari, dar nu ajunge.

Creierul lui Malko lucra cu toată viteză. Tacata începuse să-și pună planul în aplicare. În timp ce ei îl credeau ascuns până la căderea nopții, el otrăvise apa din San Diego!

Era ora unu. Prânzul. În sute de baruri și restaurante din oraș. oamenii se aruncau literalmente asupra paharului de apă cu cuburi de gheață care. în Statele Unite. însoțește orice comandă. Cine ar fi putut bănui că această apă filtrată aducea moartea? Și toți cei care făceau duș în acele momente, în căutarea răcorii mult dorite...

Toată populația din San Diego se sinucidea involuntar!

– Clarke. spuse Malko, apa este otrăvită. Întrebați unde sunt plasate rezervoarele de apă din care se alimentează San Diego!

Elicopterul continua să se învârtă deasupra orașului. Ajunseseră la concluzia că ăsta era cel mai rapid și mai practic mijloc de intervenție pentru Malko.

Răspunsul lui Clarke nu se lăsă mult așteptat:

— Rezervoarele sunt lângă Lemon Grove, la est de oraș.

— Trimiteți întăriri. Mă duc și eu acum. Sunați-l pe guvernatorul statului. Trebuie preveniți oamenii. Și Tacata poate-a pornit deja spre nord, către Los Angeles. Dacă ajunge acolo, s-a terminat!

— OK. Îl sun pe guvernator, răspunse Clarke. Rămâneți pe recepție.

Cinci minute mai târziu, Malko avea legătura cu guvernatorul Brown. Îi explică ce se întâmplase și concluzionă:

— Nu este decât un singur lucru de făcut: toate posturile de radio și televiziune să emită pe lungimea de undă rezervată apelurilor în caz de război. Trebuie recomandat populației să nu mai utilizeze apa până la noi ordine. E o chestiune de viață și de moarte.

Guvernatorul fu imediat de acord cu aceste măsuri. În timp ce elicopterul lui Malko cobora spre rezervoare, autoritățile începuseră deja să acționeze.

Primul om care auzi apelul fu un barman – aproape de Bank of America, pe Main Street. Căuta un post la radio, la cererea unui client, când dădu peste o emisiune necunoscută. Pe toate aparatele de radio ce se vând în Statele Unite se află pe cadran două triunghiuri. În timp de pace nu folosesc la nimic. Dar, în caz de atac atomic, emițătoarele guvernamentale urmează să funcționeze pe această lungime de undă pentru a da ultimele consemne de securitate.

Ori, în acea frumoasă duminică de august, când acul se opri în fața triunghiului. o voce gravă se făcu auzită:

"...Acesta este un apel oficial. Vă vorbește Samuel Brown. guvernatorul statului California. Niște sabotori au reușit să otrăvească mai multe rezervoare de apă din California de Sud. Orice persoană care va folosi apa de la robinet este, în acest moment. în primejdie de deces imediat."

În bar se auzi un zgomot cristalin: barmanul tocmai scăpase paharul cu apă pe care-l ținea în mână. Se îndepărtă de robinet de parcă ar fi fost un șarpe. Și. desfăcând o sticlă de J&B. dădu repede pe gât o duscă – cea mai mare din viața sa.

— În numele lui Dumnezeu! fu singurul lucru pe care putu el să-l articuleze.

În aceleași moment, elicopterul ajungea deasupra rezervoarelor. Nu se zărea încă nici o mașină de poliție. Erau primii.

Cu gesturi parcă sincronizate, Steve și Robert își scoaseră carabinele și le montară.

Elicopterul se legăna la zece metri de sol, așteptând ordinele lui Malko. Zgomotul rotorului inunda zona, și oamenii ieșeau în pragurile caselor, să vadă ce se întâmplă. Dacă Tacata era încă în interior, în nici un caz nu se putea pune problema să fie luați prin surpridere.

Malko se simțea rece ca un aisberg. În decursul existenței sale agitate. i se întâmplase de puține ori să dorească să ucidă. Dar. de data aceasta vroia pielea japonezului. Fie și numai din cauza lui Felipe.

— Să coborâm, ordonă el. Ne lăsați jos pe mine și pe Steve și apoi vă ridicați să vedeți ce se mai întâmplă. Robert rămâne cu dumneavoastră.

Elicopterul aterizâ într-un nor de praf. Malko sări jos primul. Steve îl urma îndeaproape. Stupefiați, începură să se adune curioșii. Se opriră însă când văzură armele. Numai Malko nu-și scosese pistolul.

— Să intrăm, îi spuse el lui Steve. Însă-i mai mult ca sigur că au plecat de-aici. Doar nu era să ne aștepte.

Intrarea de la *Water Department* semăna cu intrarea unei vile din suburbii. Totul era calm. Malko apăsă clanța și intră în birou. Lângă el, Steve, cu degetul pe trăgaciul carabinei, era încordat ca o fiară de pradă.

Micul birou era într-o dezordine infernală. În spatele unui birou răsturnat se afla un cadavru. întins pe podea. Era îmbrăcat într-o uniformă gri. Malko îl întoarse cu vârful piciorului: era funcționarul de la birou. Fusese ucis cu un glonte în ceafă. Fața sa era calmă și avea o expresie un pic mirată. De obicei nu se dau spargeri la rezervoarele de apă...

De sus. din elicopter. Malko cercetase dispunerea clădirilor. Deschise o ușă ce dădea într-un culoar lung și-i făcu semn lui Steve să-l urmeze. De data asta. ținea în mână pistolul cel lung și subțire. Și-și dorea din toată inima să-l vadă pe Yoshico Tacata înainte ca Steve să-l poată zări.

Cei doi bărbați ajunseseră în corpul de clădirii ce adăpostea rezervoarele. Acestea erau îngropate în pământ și legate între ele prin niște sisteme de filtraj. Nu se vedea decât un fel de bazin cu latura de vreo doisprezece metri, în care se vedea apa curgând cu toată viteza.

Malko se opri la margine. În afară de clipocitul apei, nu se mai auzea nici un zgomot. Acoperindu-se reciproc, Malko și Steve scotociră fiecare cotlon al clădirii.

Fură întrerupți în mijlocul cercetărilor de un vacarm îngrozitor, provenit din exterior. Se auzeau urlete de sirene și scârțâit de frâne. Soseau întăririle cerute de Malko.

Câteva momente mai târziu, o mică armată își făcea apariția în camera în care se aflau Malko și Steve. Fu cât pe-aci să se transforme totul într-o bătalie generală. Polițiștii erau cam nervoși.

Clarke trimisese treizeci de tipi aleși pe sprânceană. Scotociră fiecare ungher al clădirii, dar nu descoperiră decât două pisici vagaboande și o grămadă de șobolani grași. Dar nici urmă de japonez și de complicele său. Dezamăgiți, polițiștii se învârteau de colo-colo, cu armele pregătite. Totul fusese verificat; dacă Tacata mai era acolo, ori zăcea înecat pe fundul rezervorului, ori fusese luat de apă și dus la vale pe enormele conducte de canalizare care alimentau orașul San Diego.

— Inutil să mai pierdem timpul pe-aici, conluzionă Malko. Probabil că sunt deja în drum spre Los Angeles.

Aruncând o ultimă privire asupra cuvelor acelora imense, Malko plecă. Controlaseră chiar și suprafața apei. Nu erau mai mult de douăzeci de centimetri între apă și capacul rezervorului. Și nu se vedea nici cea mai mică ascunzătoare.

Elicopterul era tot acolo, învârtindu-se în mod inutil deasupra rezervoarelor. Malko se sui într-o mașină de poliție și i se alătură lui Clarke.

Acesta era în biroul șerifului din San Diego. Era acolo o atmosferă de război civil. Tipi înarmați intrau și ieșeau fără încetare. Pe harta imensă a regiunii, șeriful marca punctele de supraveghere cu steguleț minuscule. Clarke. tolănit înr-un fotoliu, cu fața obosită, cu o cutie de bere în mână, îi întinse lui Malko o bucățică de hârtie.

— Iată cât ne-a costat până acum domnul Tacata, zise el cu amărăciune.

Malko aruncă o privire pe cifre: 8 793 de persoane muriseră între orele unsprezece și douăsprezece și jumătate. Și acesta nu era decât un prim recensământ. Dacă Tacata ajungea la Los Angeles, cifrele trebuiau înmulțite cu zece.

Șeriful îl luă pe Malko de braț.

— Nu se poate să treacă prin ochiurile plasei, zise el furios. Uitați-vă pe hartă: nu sunt decât trei drumuri pe care se poate pleca de aici: șoseaua 80 către El Centro, care i-ar îndepărta însă de Los Angeles, și către nord șoselele 101 și 395. În rest se întinde deșertul. De azi dimineață controlăm fiecare vehicul care iese din oraș – inclusiv portbagajul. Am aranjat baraje succesive pe tot teritoriul, până la Escondido și Ocean Side. Dar este imposibil să fi avut timp să ajungă până acolo. Ne-am apucat să scotocim toate casele din regiunea San Diego. Toată lumea ne sprijină. Așa că a trebuit să-i sfătuiesc pe toți cei cu pielea galbenă să nu se arate prea mult. Nu e nici jumătate de oră de când un muncitor chinez era cât pe ce să fie linșat de mulțime la Mission Beach. Elicopterele armatei inspectează deșertul centimetru cu centimetru. Radioul și televiziunea difuzează din sfert în sfert de oră semnalmentele clienților noștri. Statul a oferit o primă de o sută de mii de dolari pentru capturarea japonezului – viu sau mort. Credeți-mă, este cel mai frumos apel la simțul civic. Toți oamenii care știu să se servească de-o pușcă sunt la pândă în acest moment. O să continuăm și noaptea, la lumina farurilor.

Cu cartușiera plină de buzunărașe lucioase, enormul său Colt cu mâner sidefiu și cămașa kaki, pătată de transpirație la subraț, șeriful părea personificarea legii și a puterii administrative.

Și totuși Malko era neliniștit. Japonezul era al dracului de isteț și nu avea nimic de pierdut.

— V-ați gândit la aeroport? îl întrebă Malko.

Șeriful îi propti un deget – ca un drug de fier – în burtă.

— Nici un avion nu decolează fără să fie cercetat până-n vârful aripilor. Și sunt patru pușcași marini care păzesc avioanele civile staționate acolo.

Nu aveai de ce să te plângi. Nu se mai pomenise o vânătoare de oameni de o asemenea amploare de la răpirea lui Lindbergh. Și totuși, cei care puseseră la cale porcăria asta mai erau încă în viață. Dacă Tacata reușea să scape printre

ochiurile acestei adevărate plase pe care i-o întinseseră, nu mai era nimic de făcut: putea lovi oriunde, de la Los Angeles la New York.

— Malko! Te-ai întors așadar!?

Era generalul Higgins. Venea de la Guadalajara și ținuse să supravegheze personal operațiunile.

— Bravo, zise el. Din păcate, nenorocitul ăla de japonez a avut timp să facă victime. Dar a venit aici urmărit și o să-l încolțim. Mulțumită ție.

— Și mulțumită unui băiat ce se numea Felipe Chano, spuse Malko. Care a murit din cauza asta. Și fără de care n-aș fi reușit să fac nimic.

Generalul dădu din cap.

— Voi face tot ce-mi spui tu. Pentru început. va avea cea mai frumoasă înmormântare care-a avut loc vreodată pe coasta de vest. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

Malko ar fi preferat să golească o sticlă de tequila cu Felipe, dar acestea sunt lucruri pe care militarii nu le pot pricepe.

Malko se hotărî să se odihnească un pic. Îi lăsă în birou pe Clarke și pe Steve – care îl urmărea ca o umbră – și trecu într-una din camerele alăturate să se întindă puțin. Îl durea tot corpul. Ațipi fără să fi apucat să-și termine sandvișul.

Când deschise ochii era deja noapte. Își privi cu dezolare costumul pătat și mototolit. Ce viață! În meseria asta nu puteai să mori ca un gentleman. Te băteai ca un ticălos și mureai la fel.

Cu gura amară și capul ca un pepene, trecu în camera cealaltă. Șeriful era acolo, împreună cu Clarke, Steve și alți doi bărbați.

— Ei? întrebă Malko.

Șeriful ridică o mână mare ca o cazma și o lăsă să cadă pe birou.

— Nimic. S-au evaporat pur și simplu. Am scotocit tot orașul. Am cercetat până și cargourile trase la chei. Toți locuitorii din San Diego sunt în alertă. N-am fost niciodată ajutați în felul acesta. Cânt despre baraje – opresc până și pisicile vagaboande...

Și totuși Tacata nu putuse să se volatilizeze!

Deodată, Malko avu o inspirație. Mayo era un indian. Așa că n-ar fi fost deloc ciudat să fi gândit într-un mod tipic rasei sale. Deci...

— Veniți cu mine, îi ordonă Malko lui Steve, facem o plimbare.

Docil, ucigașul își luă valijoara și-l urmă. Dacă Malko avea dreptate, trebuia să-și încerce norocul singur – sau aproape... Dar nu era oare prea târziu deja?

Luară una din mașinile șerifului. Într-un sfert de oră ajunseră în fața la *Water Department*. Curioșii dispăruseră și în clădire nu se mai vedea nici o lumină.

Steve se întoarse uimit către Malko.

— Vreți să-mi spuneți totuși ce idee aveți? Clădirea a fost cercetată azi dimineață.

— Nu în întregime, spuse Malko zâmbind. Am o idee. Veți sta afară cu pușca cu infraroșu. Nu mișcați orice s-ar întâmpla. Dacă ies ceilalți doi, omorâți-i fără somație și veniți să mă căutați după aceea... Deși probabil că va fi prea târziu.

Ucigașul nu comentă. Fusese bine dresat. Se postă în spatele unei tufe de verdeață și aștepta, ghemuit în umbră.

Malko ocoli clădirea. În spate, la primul etaj, se vedea o fereastră deshisă. Se cățără cu destulă ușurință și intră într-o cameră mare, a cărei ușă dădea în culoarul ce ducea la rezervoare. Cu excepția clipocitului apei, nu se auzea nici un zgomot.

Își scoase pistolul și-l armă. Apoi porni ușurel de-a lungul culoarului. Cu puțin noroc – și dacă avea dreptate – va fi primul care va trage.

Era o beznă de nepătruns. Ajunse în fața celui mai mare dintre rezervoare și se apropie de margine. Tocmai se pregătea să-și aprindă lanterna pentru a lumina apa, când un braț de oțel îl prinse de gât pe la spate. în timp ce un altul îl ținea strâns de ceafă.

— Nu mișcați. Señor, murmură o voce pe care o cunoștea prea bine. sau vă frâng vertebrele cervicale.

Era o priză clasică de karate. O priză mortală. Avusese dreptate. dar fusese imprudent. Malko nu crezuse că Mayo se putea mișca făcând așa de puțin zgomot.

— Lăsați pistolul, ordonă mexicanul.

Malko se supuse. Arma căzu pe pardoseală.

Imediat, o umbră minusculă țâșni din obscuritate și se aplecă să ridice pistolul.

— Știam că veți veni la întâlnire. rânji japonezul. Și vă așteptam.

— Ce-o să faceți acum? întrebă Malko. Tot orașul este încercuit.

Japonezul avu un zâmbet ciudat și trist.

— O să vă ucid, dar nu mai înainte de a vă folosi pentru a ieși din cursa asta. Și apoi îmi voi continua misiunea. Astăzi este 6 august. O dată de care locuitorii orașului San Diego își vor aduce aminte așa cum și la Hiroshima oamenii își aduc aminte de ziua de 6 august 1945... Nu sunt singur. Mai am încă – în țara asta – mulți prieteni care mă vor ajuta.

Cei trei bărbați se profilau ca niște umbre confuze în întuneric. Malko se gândi la Steve. Măcar de n-ar veni să vadă ce se întâmplă!

— *Vamos*. Señor Tacata, propuse mexicanul.

Yoshico Tacata îi propti lui Malko în spate propriul său pistol.

— Vom ieși toți împreună. La cel mai mic gest necugetat vă lichidez. Sunteți scutul meu... Dați-i drumul!

Porniră către ieșire în șir indian, cu Malko în frunte. La parter făcură un scurt popas.

— Aveți mașină? întrebă Tacata.

— Da.

— Ați venit singur?

— Da.

Japonezul îi trase un picior.

— Minți!

— Atunci de ce mă mai întrebați?

— Dacă schițați cel mai mic gest, dumneavoastră veți muri primul. Gândiți-vă la asta!

Mayo deschise ușa și ieși, cu pistolul în mână. În spate, Tacata îl ținea pe Malko sub amenințarea armei, în timp ce în cealaltă mâna își ținea veșnica valiză.

Malko înălță o rugă tăcută către cerul înstelat. Steve avea ordin să tragă dacă ieșeau ceilalți. dar nu era prevăzut ca el. Malko. să iasă cu ei.

Micul convoi făcu câțiva pași către mașina agentului secret. Dar, după toate aparențele, instrucția militară nu-i anchilozase lui Steve toate reflexele... Deodată. Mayo dădu drumul la pistol și-și duse mâna la cap. Apoi se răsuci și căzu ca un buștean, cu un glonț în ochi.

Nu se auzise nici un zgomot. Din cauza obscurității. Mayo și japonezul nu-și luaseră precauțiile necesare. Nu se gândiseră

că se puteau folosi și amortizor de zgomot și lunetă cu infraroșu în același timp...

Japonezul ezită o secundă. Apoi se lipi de Malko.

— Ne-ați făcut-o! șuieră el. Dar nici dumneavoastră n-o să supraviețuiți...

Malko fu scuturat de un fior la gândul că Steve avea ordin să-l împuște pe Tacata cu orice preț și că ar putea să-l atingă chiar și prin corpul lui. Se încordă în așteptarea șocului glonțului.

Tacata preluă inițiativa. Cu o lovitură îl trimise pe Malko la pământ.

Trase de trei ori. Malko simți în piept impactul celor trei lovituri. Fața japonezului se strâmba la un metru de el. Dar se auzi un șuierat extrem de ușor și Tacata făcu un salt caraghios. Un jet de sânge îi țâșni din gât. Încercă să tragă încă o dată. dar pistolul îi căzu din mână. Fugi în zigzag către mașină. ținând strâns valiza în mână.

Carabina implacabilă a lui Steve îl urmărea. Un glonte i se înfipse în spate și scăpă valiza, care căzu și se deschise.

Reuși să mai facă câțiva pași. Două gloanțe îl loviră în rinichi. Căzu și se târî încă câțiva metri, ca o pisică cu șira spinării zdrobită, după care se prăbuși pe spate.

Steve ieși încet din tufișul în care se ascunsese. Înainte de toate își reîncărcă arma. Venea o mașină. Aceasta frână brusc în fața celor trei corpuri întinse pe șosea. Era totuși un spectacol mai puțin obișnuit în acest cartier rezidențial... Când Steve ieși din umbră cu carabina în mână, șoferul nu mai ezită. Porni fulgerător în marșarier și dispăru.

Mașina poliției avea o stație de emisie-recepție. Steve o porni și-l chemă pe șerif.

Cinci minute mai târziu, prima mașină de patrulare sosea în urlete de sirenă. Nimic nu se mișcase. Când primul polițist ieși din mașină, Steve. discret. își demontă carabina și o puse la loc în valiză.

Clarke și șeriful sosiră împreună cu generalul. Deja fuseseră aprinse proiectoare pentru a lumina scena. Părea că este repetiția pentru turnarea unui film polițist.

— E mort? întrebă Clarke arătând spre Malko.

Steve ridică din umeri.

— Așa pare. A primit trei gloanțe în stomac, de aproape. Nu am putut face nimic.

Șeriful și Clarke îngenunchează lângă el. Cu respect, șeriful luă mâinile lui Malko și i le încrucișă pe piept.

— Părea un tip de treabă, zise el.

În momentul acela, Malko se mișcă și deschise ochii. Apoi vomită pe genunchii șerifului.

După o jumătate de oră Malko își revenise complet. Zona, în care avusese loc confruntarea, unde se aflau acum mai bine de cinci sute de persoane era încercuită de bariere de polițiști. Clarke se uita la agentul secret de parcă ar fi fost o fantomă. Malko simți că le datorează o explicație.

— Nu-mi încărcasem pistolul cu cartușele cu cianură. explică el, ci cu cele de gaz somnifer. Vroiam să încerc să-l prind pe Tacata viu, pentru a încerca să aflu care-i sunt contactele aici. în țară. Dacă Steve ar fi tras mai întâi în japonez. acum aș fi mort...

— Am tras în cel care mi s-a părut cel mai periculos, îi anunță calm Steve. Asta a fost șansa dumneavoastră.

Malko se ridică cu greutate. Îi era încă greață și pe deasupra costumul său de alpaga era mototolit, murdar și rupt. O adevărată rușine. Dar era în viață.

Datorită proiectoarelor poliției era lumină ca ziua. Malko se apropie încet de corpul japonezului.

Mort, părea încă și mai mic ca de obicei. Întins pe spate, cu ochii deschiși, își pierduse răutatea din priviri și părea mai degrabă obosit. Ce nebun, să creadă în războiul său personal, douăzeci și cinci de ani după! Dar, din cauza nebuniei sale, sute de oameni care nu țineau să participe la lupta sa de guerilă muriseră fără să fi știut măcar de ce.

Murise și Felipe, care-și dăduse viața pentru el.

Murise Christina! Malko avea încă pe buze gustul dulce-amar al umărului ei.

Lângă japonez. valiza se deschisese în cădere. dar nimeni nu îndrăznise încă să o atingă. Malko îngenunche și desfăcu capacul. Înăuntru se aflau cinci flacoane teribile de CX3. învelite într-un strat protector de vată. Al șaselea făcuse ravagiile din San Diego. Și dacă nu l-ar fi oprit nimeni pe Tacata...

Cu precauție, agentul luă în mână unul dintre tuburi. Pentru o fracțiune de secundă. simți dorința de a le sparge pe toate de cimentul șoselei și de a spăla totul cu jeturi puternice, ca să

dispară orice urmă a acestui coșmar. Dar era o copilărie. CX 3-ul se fabrica acum în serie. În curând se vor face și pilule, pentru ca sabotorii să le poată folosi mai ușor, la scară artizanală. Malko se gândi cu ură la generalii și savanții care se jucau în legea lor de-a războiul, fără să se preocupe de victimele pe care le puteau provoca.

Puse flaconul la loc, și închise valiza. Mișcând-o, zări ceva neașteptat: o cutie mare de fulgi de porumb, nedeschisă. Tacata nu avusese timpul să-și ia ultima cină.

Clarke îl smulse pe Malko din meditație:

— Spuneți-mi, cum ați făcut pentru a-i găsi pe tipii noștri? Și unde erau? Clădirea a fost cercetată de sus până jos. Nu aveți puteri magice și totuși...

— Nu, dar memoria încă mă ajută. spuse Malko. Când a fost evident că Tacata și Mayo dispăruseră. m-am gândit imediat că nu putuseră să plece din oraș. Ochiurile plasei erau mult prea strâmte.

— Da, dar asta nu vă spunea unde sunt.

— Bineînțeles. Dar mi-am adus aminte că Mayo era pe jumătate indian. Și indienii aveau un truc pe care japonezii l-au preluat în timpul campaniei din Birmania, pentru a se ascunde în junglă la apropierea unei patrule. Se întindeau pe fundul unui râu nu prea adânc și respirau cu ajutorul unui tub de bambus.

Clarke pufni în râs.

— Bine, dar San Diego nu e în junglă!

— Nu, dar în rezervoare era apă, și am remarcat și niște tuburi de plastic rezemate de perete lângă rezervorul principal. Nu puteam ști *câte* tuburi erau înainte și pe moment nu m-am gîndit. Apoi, când am trecut în revistă tot ce se petrecuse, mi-am amintit toate aceste detalii. Mi-a apărut în fața ochilor imaginea acelor tuburi... Cu aproximație. erau de aceași înălțime cu nivelul apei. Deci cei doi bărbați se ascunseseră la fund. Țevile lor erau lipite de margine. Între capac și apă era suficient spațiu pentru a le permite respirația. Și apoi recirculația apei înlăturase orice risc de contaminare. Era ascunzătoarea ideală! Imediat ce am plecat. au ieșit la suprafață și au așteptat momentul favorabil pentru a fugi.

Mai toată lumea se adunase în jurul lui Malko. Șeriful îl privi cu reproș:

— De ce ați mers singur, sau. mă rog, aproape singur?

— Trebuiau luați prin surprindere. Era cea mai bună ocazie. Și a mers. Acum, dacă cineva dorește să-mi ofere un pat, ar fi binevenit.

În douăzeci de secunde, Malko avu de ales între atâtea paturi încât ar fi stârnit cu siguranță până și invidia Mesalinei. Se tolăni în fundul unei mașini de poliție și se lăsă condus la cel mai bun hotel din San Diego, hotelul *Fairmont*.

Se dezbrăcă rapid, se prăbuși pe pat și adormi instantaneu. Fu trezit de soneria insistentă a telefonului: profesorul Alsop îl suna din Washington pentru a-l felicita, uitând complet de diferența de fus orar.

Malko îi închise savantului telefonul în nas, însoțind gestul cu un potop de injurii alese, americane, turcești și vieneze. Alsop se bâlbâi de uimire zece minute încheiate. dar Malko nu avea să afle niciodată acest lucru.

Când se trezi. lumina soarelui se revărsa în cameră. Ridică receptorul telefonului, comandă ceai cu pâine prăjită, ceru ziarele și spuse să i se ducă costumul la curățat. Toate lucrurile îi rămăseseră la Acapulco, la *Hilton*.

Ziarele povesteau despre Tacata cu litere enorme și articole lungi erau consacrate victimelor din San Diego. Niciodată nu se întâmplase în San Diego o asemenea catastrofă: la ultimul bilanț se înregistraseră peste 30000 de morți!

Nici un cuvânt despre Malko în ziare! Victoria aparținea în mod oficial șerifului ajutat de fidelii săi *deputies*.

Malko n-avea chef să rămână în acest oraș. Înghiți rapid micul dejun, dădu câteva telefoane pentru a-l liniști pe Clarke și pe general asupra sorții sale și plecă la aeroport. Pentru a-și încheia misiunea îi mai rămânea încă un mic detaliu de rezolvat.

Găsi cu ușurință un avion spre Los Angeles, de unde decolă din nou. trei ore mai târziu. cu un Coronado al companiei *Western Airlines*. pe trei sferturi gol.

Timpul era minunat. Pe sub aripile avionului se vedea coasta sălbatică și accidentată a Californiei de Sud, regiunea cea mai dezolantă a Mexicului. Stâncile făcură apoi loc junglei și Malko se aplecă asupra hubloului. pentru a contempla imensa pată verde. Ar fi vrut să recunoască satul Los Mochis. Cu greu putea crede că, numai cu două zile înainte, aruncase o bombă atomică asupra unui luminiș din această junglă, unde se mai putea încă vedea corpul ars al Christinei.

Avionul ateriză fără probleme la Mexico City la ora 19.29, ora locală. De data asta nimeni nu-l mai aştepta pe Malko. Se îndreptă către hotelul *Maria-Isabel* şi ceru o cameră la etajul şapte.

La Chulavista, în suburbia oraşului Mexico, erau puţine posibilităţi de distracţie. Exista doar un cinematograf ambulant, care dădea spectacole o dată pe săptămână. Astfel, când preotul afişă la poarta bisercii că a doua zi se va ţine o slujbă specială, cu cântăreţi, pentru odihna sufletului lui Felipe Chano, decedat într-un accident de automobil, vestea se răspândi fulgerător.

A doua zi, toate femeile din sat erau acolo. cu broboadele negre pe cap: veniseră chiar şi câţiva bărbaţi. dintre cei ce nu mergeau la muncă. Toţi rămâneau muţi de uimire încă de la intrare: niciodată nu fuseseră atâtea flori în mica biserică. care de obicei n-avea alte ornamente decât desenele naive, pe lemn.

Erau flori peste tot, jerbe de orhidee sălbatice, crini, gladiole, şi chiar flori pe care localnicii nu le mai văzuseră niciodată. Dar, ceea ce-i fascina în mod deosebit pe cei de prin părţile locului era covorul. Un covor roşu, lung, întins de la uşă până la altar, gros şi moale, pe care sătenii îngenuncheau cu voluptate.

— E ca la catedrală! murmură o bătrână care fusese deja la Mexico.

Bătrânul preot se împăuna, în faţa surprizei lor. Acest covor necesitase trei ore de negocieri abile cu preotul de la Sainte-Marie-Des-Cimes. Confratele său îi extorcase până la urmă 100 de pesos şi promisiunea că nici o pată nu va murdări capodopera sa, care nu era de fapt decât o veche mochetă de scară. cumpărată de ocazie de la guvern.

Când începu slujba. se auzi un "Oh" sugrumat de pietate: din colţul stâng se înălţa sunetul scârţâitor al unui instrument antic acompaniat de vreo douăsprezece voci de copii. Exista deci chiar şi un cor. Armoniul era şi el împrumutat de bătrânul preot.

În faţa unei asemenea măreţii, văduva şi copii fură daţi uitării. Câteva femei ieşiră cu discreţie şi convocară restul locuitorilor satului la spectacol.

Apoteoza avu loc când se trecu prin fața sicriului. Se afla acolo o imensă coroană de doi metri diametru, cu o singură inscripție: *A su amigo, Felipe, Malko Linge.*

Sătenilor li se umfla pieptul de mândrie la gândul că Felipe al lor putuse avea un prieten așa de bogat pentru a-și permite asemenea cheltuieli. În ochii lor el nu fusese niciodată decât un polițai insignifiant, care trăgea mâța de coadă.

Dar lumea fu în delir când, pe un ton de falsă modestie, preotul anunță că de acum înainte, aceeași slujbă se va ține în fiecare an.

După slujbă, fu asediat în sacristie de un grup de curioase, care doreau să știe cine era acest misterios donator. Preotul ridică brațele către cer:

— Habar n-am. E un străin pe care nu l-am mai văzut niciodată și căruia nu-i cunosc nici măcar numele. Înalt. blond. îmbrăcat într-un costum negru lucios. Vorbea foarte puțin și purta ochelari mari de soare care-i ascundeau ochii. Mi-a lăsat o sumă de bani pentru a putea ține slujba foarte multă vreme și, Dumnezeu să-l aibă în pază, nu voi risipi nici un bănuț. Dar nu mi-a spus de ce face toată treaba asta.

Nimeni nu-l remarcase în timpul slujbei religioase pe necunoscutul blond, care stătea în picioare lângă un stâlp. În momentul în care bătrânul preot stropi coșciugul cu apă sfințită, străinul își făcu încetișor semnul crucii, primul din vremea copilăriei.

Apoi plecă în vârful picioarelor, ieși din biserică și se sui într-un Chevrolet discret de culoare gri, își scoase ochelarii și-și șterse lacrimile cu o batistă imaculată.

Tehnoredactor: ***Mariana Radu***

Tiparul executat sub comanda nr. 30 328

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI " S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001